www.virtual-project.eu

r o m a n

daniel

LACOSTE

Poliţia criminală „Cazuri speciale”

SECTA DIABOLICĂ

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.7

SECTA DIABOLICĂ

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să își amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cel care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un „El fugitivo”, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA, atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici, o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta, astfel, proporțiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii.

Din acest moment, Lucky și masivul Thomas Roe – un versat agent CIA rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice și teroriști de temut, cărora nimeni nu le poate ține piept.

• Capitolul 1 •

— Mai sus, Lucky, mai sus! Nu mă lăsa așa!

Bărbatul abandonă abdomenul plat al chinezoaicei, asupra căruia se năpustise cu o foame de lup. Tot atunci, sărutările sale începură să urce pe cărăruia dintre sâni – până când buzele ajunseră la mâinile ei, ce îl trăgeau cu hotărâre de fese.

— Și mai sus! îi ceru ea, pe un ton imperativ, covârșită de o patimă extraordinară.

Unde, Dumnezeule, că mai încolo nu mai e decât perna? se întrebă el, nedumerit, după care înțelese ce i se cerea.

Fără doar și poate, așa cum stătea întinsă pe spate, femeia voia să îl guste, și îl îndemna să i-o dea.

Lucky mai avansă puțin, până când membrul său ajunse în dreptul gurii chinezoaicei, apoi se opri. Îi prinse sânii opulenți în mâini, depărtându-și picioarele cât putu de mult, după care își lăsă organul în voia ei, relaxându-se complet. Se simțea din ce în ce mai bine împreună cu înfocata asiatică și deja se gândea la deznodământ.

Tânăra chinezoaică renunță la orice fel de preludiu ori prejudecăți și înghiți mătărânga dintr-o dată, până la capăt, astfel încât bărbatul fu convins că fata se va îneca cu ea. Din fericire, nu se întâmplă una ca asta. Nici pe departe. Capul ei se retrăgea temerar tocmai la timp, după ce glandul îi atingea omulețul din gât, ca imediat după aceea să avanseze de neoprit, cu același aplomb ca mai înainte. Iar procedeul se repeta la intervale regulate, femeia demonstrând cu prisosință că era de departe o expertă în materie de felație. O experiență care, desigur, nu poate fi deprinsă prin cursuri la distanță ori fără frecvență…

În scurt timp, simțindu-se extrem de excitat, Lucky prinse a se împinge în cavitatea bucală a partenerei lui de sex, în încercarea disperată de a se contopi cu gura aceea atât de primitoare, care îl extazia. Tentativă pe care ea nu o respinse, ci dimpotrivă, îi dădu bărbatului tot concursul. Cu aplomb.

În acel moment, cu foarte puțin timp înainte ca juisarea să se producă, Lucky se întrebă dacă totul se întâmpla în realitate,

visează ori are vreo premoniție dintre cele cu care se obișnuise de când se trezise din comă, după douăzeci de ani. Și, cum răspunsul dorit nu veni în timp util, depuse un efort aparte, trezindu-se instantaneu din transă.

Stătea într-un fotoliu așezat în fața televizorului, urmărind un meci de baschet care avea loc la Los Angeles. Alături de el, în scrumieră, o țigară Winston fumega în voie, iar berea din cutie era pe cale să se încălzească. Nimic nu prevestea vreo furtună ori alte asemenea intemperii, la figurat vorbind, așa că Lucky n-avea de ce să își facă prea multe probleme.

— Frumoasă mai era chinezoaica aia tânără, căreia i-o trăgeam! aprecie el cu glas tare visul pe care îl trăise. Și ce tatuaj purta pe umăr! Dar, oare, a fost vis sau premoniție? Asta-i întrebarea!

Își aprinse un alt Winston, fără a-l stinge pe cel uitat în scrumieră, și încercă să se concentreze profund. Datorită memoriei sale de elefant, își aduse aminte că scorul meciului de baschet era, ultima oară când văzuse tabela de marcaj, 67-89. Iar acum aceeași tabelă arăta 69-91. Asta indica faptul că nu pierduse din meci decât câteva minute, două sau trei. Ceea ce îl îndritui să creadă că fusese vorba despre o premoniție, și nu despre un vis. Dar dacă se înșela? Nimic nu putea fi absolut sigur de când se trezise din comă, după atât amar de vreme. Și totuși, unele lucruri se întâmplau exact așa cum le „vizualizase” anterior.

Da, dar și un vis se poate consuma într-un timp extrem de scurt, își făcu el socoteala în gând, punându-și la îndoială propria teorie. Oricum, ce contează?!…

În concluzie, nu putea trage nicio… concluzie în legătură cu cele visate sau presimțite. Nu-i mai rămânea decât să reflecteze în continuare la acel subiect și să își fumeze țigara în liniște. În niciun caz n-avea nevoie de bătăi de cap. Veneau ele și așa ca tăvălugul, mult mai des decât și-ar fi dorit-o.

Din câte își mai putea aduce aminte, chinezoaica aceea extrem de frumoasă care îl sugea făcea parte dintr-o mișcare, o sectă sau cam așa ceva, intitulată Falung Mao. Parcă ea îi vorbise despre mișcare, invitându-l să li se alăture. Și fusese extrem de convingătoare, ce-i drept…

— La dracu’! exclamă el într-un târziu, sătul să își facă probleme înainte de a le avea. O să mă gândesc și mâine la

treaba asta, că doar n-au intrat zilele-n sac. Dar dacă tot am ajuns în... gura unei chinezoaice – chiar și în vis sau ce-o fi fost el –, n-ar fi rău să-i învăț limba, măcar cât să-i spun mulțumesc la sfârșitul unei eventuale reprezentații sexuale. Merită efortul, pe onoarea mea!

•

„Paranormalul” Samuel Branigan, alias Lucky, se deșteptă a doua zi de dimineață cu o mare poftă de viață. Accesă Internetul și începu să înregistreze primele noțiuni de limba chineză, amuzându-se de un asemenea exercițiu, care nu era la îndemâna nici unui om normal de pe planetă. Datorită capacităților paranormale dobândite independent de voința lui, tot ceea ce vedea îi rămânea întipărit în memorie, fără nici cel mai mic efort. Pe măsură ce orele treceau, Lucky se amuza din ce în ce mai mult de noua lui preocupare, fiind convins că nurii femeilor asiatice nu erau deloc de lepădat. La această satisfacție de perspectivă se mai adăuga faptul că știa încă un lucru. În maximum o săptămână de zile, datorită posibilităților sale nefirești, avea să cunoască la perfecție gramatica limbii chineze, fiind capabil să se exprime fluent în orice dialect de pe cuprinsul acestui imens stat multimilenar. Și nu era lucru puțin, dat fiindcă nici măcar chinezii autentici nu sunt capabili să cunoască toate dialectele recunoscute în imensa tor patrie.

•

— Practica spirituală pe care o deprindeți împreună cu mine, dragi practicanți, vă ajută la îmbunătățirea moralului, la păstrarea sănătății și îndepărtarea bolilor, pentru a deveni apți să luptați împotriva „lor”. Numai eliberându-vă de murdăriile acestei lumi și de toate luxurile inoculate de invadatori veți putea atinge adevărata spiritualitate de care aveți nevoie. Vreți asta, nu-i așa?

— Daaa! răspunse mulțimea în cor. Vrem, Învățătorule!

Mao Xilai le vorbea celor aproximativ o sută de cursanți cocoțat pe un podium ridicat în aer liber, pe o proprietate privată de la periferia Los Angeles-ului. Costumat într-un fel de trening sport – galben, foarte subțire și încins la mijloc cu o centură –, părea mai degrabă un practicant de arte marțiale decât un predicator.

— Cine sunt „ei”? continuă chinezul. Niște entități de pe altă planetă, aflată în putrefacție, care vor să cotropească Pământul

și să distrugă umanitatea. Asta sunt. Mișcarea Falung Mao este înfrățită cu zeci de milioane de adepți de pe întreg mapamondul, iar noi cu toții trebuie să fim pregătiți să luptăm împotriva «lor», ca să asigurăm viitorul copiilor noștri. Falung Mao este vârful de lance, avangarda mișcării spirituale Falun Gong, care desfășoară o activitate susținută în special pe teritoriul Chinei, în numeroase țări asiatice, dar și în alte zone. Ascultați ce vă spun!

Practicanții erau așezați la distanțe de aproximativ un stat de om unii de ceilalți, și cu toții îl sorbeau din ochi pe cel care conducea ceremonia, fiind pătrunși de vorbele acestuia. Nimeni nu făcea vreo mișcare, cu excepția celor dictate de învățător, după care încremeneau din nou pentru a-i asculta vorbele. Privindu-le chipurile, oricine ar fi putut jura cu mâna pe inimă că oamenii credeau fără tăgadă ceea ce li se spunea.

— Această învățătură s-a răspândit pe toate continentele, numai că în vreme ce adepții Falun Gong, cu care ne înfrățim, slăvesc adevărul, compasiunea și toleranța, preferând să stea cu brațele încrucișate în fața răului, noi, cei din Falung Mao, avem drept crez victoria cu orice preț. Noi suntem vârful de lance al mișcării. Vrem să îi învingem pe extratereștrii? întrebă gurul mulțimea de oameni, dintre care doar unii erau costumați precum Învățătorul lor.

Practicanții răspunseră afirmativ într-un glas, ca mai înainte, părând foarte convinși de cele auzite. Erau tineri și oameni de vârsta a doua, mai puțin bătrâni și femei, toți părând, la prima vedere, foarte normali la cap. În mulțime se aflau și câțiva asiatici, fără îndoială având cetățenie americană.

— Atunci, îi vom învinge, iar membrii Falung Mao se vor bucura de tot respectul semenilor lor, intrând în istorie. Acesta este destinul care ne-a fost hărăzit – nu-i așa?

— Daaa, Învățătorule!

— Militäm pentru salvarea planetei noastre în peste cincizeci de țări, își continuă Mao Xilai discursul, ridicând mâinile pentru a nu mai fi aplaudat frenetic. Nu ne interesează politica, religia și nici alte dogme create de mintea bolnavă a unor oameni, care au fost influențați de „ei”. La fel, nu ne interesează bogățiile acestei lumi, știind bine că valorile materiale nu au nicio importanță dacă nu ne trezim din punct de vedere spiritual și nu redevenim liberi. Noi trebuie să ne eliberăm de toate ispitele,

pentru a deveni de neînvins atunci când va începe invazia „lor”. Numai așa vom putea salva lumea pe care o iubim, numai așa vom putea asigura copiilor noștri un adevăr luminos. Acestea sunt țelurile noastre și suntem gata să ne dăm chiar și viața pentru ele.

Doi asiatici – gărzile lui de corp, costumate la fel – îl încadrau pe Mao Xilai, studiind mulțimea cu priviri severe, de Cerberi. Semănau oarecum cu Stan și Bran, numai că cel mai slab era foarte înalt, iar grasul – deosebit de scund. Ceva mai în spatele podiumului se foia, aparent fără nicio treabă, o chinezoaică de o rară frumusețe. Dacă avea nouăsprezece ani, era brunetă cu părul lung, iar trăsăturile sale trădau faptul că unul dintre părinți nu era asiatic, ci mai degrabă hispanic.

Pe lângă gardurile taberei patrulau gărzi înarmate cu pistoale automate rusești, tip AK-47, bastoane cu electroșocuri și baionete la centuri. Unii dintre, bodyguarzi erau însoțiți de câini ciobănești germani de talie gigant, gata să atace la comanda stăpânilor lor pe oricine.

Nimeni n-ar fi putu spune, la o privire mai atentă, ce păzeau acele trupe paramilitare: ca practicanții să nu o ia la sănătoasa, ori ca acea cinstită adunare să nu fie atacată din afară? Dilemă care avea să se lămurească într-un viitor destul de apropiat…

Începură exercițiile de gimnastică tradițională ale mișcării, pe care cursanții le executau în tăcere, după exemplul mentorului lor. Ceva mai în spate, chinezoaica exersa și ea, fiindcă Xilai nu permitea nimănui să se sustragă de la acea cale de atingere a propriei spiritualități, cu excepția gărzilor, care erau plătite doar ca să le asigure protecția. În acest timp, mentorul le vorbea discipolilor săi pe un ton didactic:

— Natura fundamentală a Universului se exprimă prin Adevăr, Compasiune și Toleranță. Noi ne exprimăm prin aceste trei deziderate și efectuăm cinci exerciții fizice, ale căror mișcări sunt extrem de simple și armonioase. Scopul nostru este acela de a eleva caracterul moral și virtuțile adepților Falung Mao, pentru a-i aduce în armonie cu natura fundamentală a Universului. Trebuie să ne comportăm pe baza acestor principii în tot ceea ce facem și să renunțăm la bunurile materiale ale acestei lumi corupte. Noi vream să creăm un nou mod de viață. Vrem noi să creăm un nou mod de viață?

— Daaa, Învățătorule! Vrem asta!

După circa douăzeci de minute exercițiul se termină, iar Mao Xilai decretă, ca un mare imperator:

— Încetarea! Următoarea ședință va avea loc la orele 17:00, în tabăra noastră de la periferie. Poate participa oricine dorește. Victorie cu orice preț!

— Victorie cu orice preț! răspunseră practicanții în cor, văzându-și apoi de-ale lor, ferm convinși că responsabilitatea pe care și-o asumaseră – și anume aceea de a salva omenirea – era una incomensurabilă.

•

O vilă cochetă cu etaj era singura construcție de cărămidă din zonă, practicanții încartiruiți pe domeniu mulțumindu-se cu confortul redus al unor barăci din lemn. Aceștia aveau dormitoare de câte patru paturi, mâncau împreună și dispuneau de grupuri sanitare comune, deoarece nu se ținea cont de sex. Așa ceva era chiar interzis, fiind considerat o prejudecată dăunătoare luptei până la capăt împotriva invadatorilor. Gărzile dispuneau de barăci asemănătoare, iar țarcul în care erau ciobănești se afla în apropiere.

Mao Xilai se îndrepta spre vilă, urmat la doi pași de superba chinezoaică și gărzile sale de corp. Mersul lui era țanțoș, ca al unui om care tocmai a câștigat la loterie.

— Vino mai aproape! îi porunci el tinerei, pe un ton moderat.

— Vin, Învățătorule! răspunse aceasta cu supușenie, deși în privirea ei se putea citi cu totul altceva.

— Cum ți s-a părut discursul meu? vru să știe mentorul mișcării spirituale ce-i purta numele.

— Magnific, genialule! Le-ai arătat tuturor calea, iar ei te-au crezut fără rezerve. Ai o mare influență asupra lor, fără îndoială.

— Nu ca să mă lingușești ți-am permis să te apropii, îi temperă Xilai elanul, destul de satisfăcut de vorbele pe care le auzise din gura femeii. Altceva vreau de la tine, adăugă el, oprindu-se în ușa vilei, ca una dintre gorile să-i deschidă ușa.

Stan și Bran rămaseră de pază afară, interpretând rolurile pe care le știau pe de rost, ca niște actori rutinați în prea multe reprezentații.

— Înțeleg ce-mi ceri, mărite Învățător, se pisici chinezoaica, unduindu-și trupul perfect înaintea lui.

Și cum era să nu înțeleagă, de vreme ce se afla de mult în preajma lui, punând câte ceva deoparte din fărâmițele pe care

„genialul” i le arunca, așa cum ai azvârli câte o ciozvârtă de carne unui câine de pripas. Bani pentru zile negre.

— Acum mi te poți adresa pe nume, frumoasă Wang. Nu mai e nimeni care să ne vadă ori să ne audă, îi zise el în chineză.

— Prea bine, Mao, răspunse fata, urcând cele câteva trepte ce duceau la etaj și dezbrăcându-se din mers.

Știa ea ce știa…

Acel striptease ad-hoc, fără muzică, avu un efect neașteptat asupra lui gurului Xilai. Bărbatul își prinse organul în mână, prin materialul fin al pantalonilor, și se arătă foarte încântat că acesta se întărea pe măsură ce urca scările. Iar erecția era pentru el una dintre căile cele mai drepte în atingerea spiritualității pe care o venera.

— Nu știu de ce, dar aceste întruniri și exercițiile de relaxare pe care le conduc îmi sporesc foarte mult apetitul sexual, zise el, privind-o galeș pe cea numită Lihong. Probabil că la mijloc este ceva divin…

— Și eu care credeam că farmecele mele sunt responsabile pentru erecțiile tale… se prefăcu Wang supărată.

În realitate, puțin îi păsa de stările lui sufletești. Tot ce o interesa era ca migdalatul să i-o tragă cât mai repede, să adoarmă și ea să trăiască o nouă zi, cu speranța că va mai primi vreun ban pe care să-l pună deoparte pentru a-și realiza visul vieții ei.

Odată ajunși în ușa dormitorului, tânăra se postă în cadrul acesteia, goală-pușcă, iar când gurul se apropie, ea îi prinse penisul de dimensiuni modeste în mână, i-l frecă ușurel și sărută gura binefăcătorului ei. Pe umărul drept avea tatuat un dragon roșu de mari dimensiuni, menit să distragă atenția de la sânii perfecți cu care o înzestrase natura. Dar parcă nici dragonul nu reușea…

Bărbatul o apucă de fese, mulțumit, după care se trezi presat de mâinile ei și obligat să îngenuncheze. Parcă dorindu-și asta, Xilai prinse a-i morfoli triunghiul pubian și scânci ca un copil răsfățat atunci când limba lui reuși să pătrundă în intimitatea femeii, gustând seva pe care o considera doar a lui.

— Vino, Mao! îi ceru ea când se plictisi de morfoleală, cu intenția vădită de a încheia cât mai grabnic obligația ce îi cădea în sarcină, și anume aceea de a-l satisface sexual pe marele guru. Abia aștept să mi-o tragi acolo unde vrei tu!

Îl ajută să se ridice, apoi îl trase de mână până în apropierea unui birou, pe care se răstigni pe spate, cu picioarele larg desfăcute.

— Ia-mă! Sunt numai a ta pentru toată viața de acum înainte!

El rânji fericit, aruncându-se din nou cu gura între picioarele fetei, ca pentru a continua procedeul început în canatul ușii; însă chinezoaica scânci, spunându-i:

— Nu mai pot, Mao, trebui să te am în mine! Abia aștept să îmi intri până-n gât și să mă faci fericită ca de fiecare dată, iubitule! Numai cu tine pot fi fericită.

Ca un taur în călduri, Xilai se năpusti cu membrul în Wang, făcând-o pe aceasta să geamă fals de plăcere, încă de la prima penetrare. Cel puțin el avea impresia că tânăra era sinceră.

În realitate, femeia abia dacă își dădea seama că e penetrată și tot ceea ce își dorea era ca supliciul să se încheie cât mai repede cu putință. Cât despre plăcere, nici nu încăpea vorbă…

— Așa, dragul meu, doar tu mă poți face fericită! Ah, ce mă doare! Și ce plăcută e durerea pe care numai tu știi să mi-o dăruiești… Numai tu știi, dragul meu…

Stimulat de vorbele ei mincinoase, fără să își dea seama că e tras pe sfoară, Xilai împingea ca apucatul, apropiindu-se cu pași repezi de finalul pe care, până la urmă, amândoi și-l doreau. El ca să fie fericit, ea ca să își îndeplinească obligațiile ce-i reveneau.

Wang se ridicase puțin de pe birou, ținându-l de șolduri ca nu cumva organul acestuia să iasă din plăcuta captivitate, din cauza dimensiunilor sale reduse, tocmai atunci când îi era lui lumea mai dragă. Știa că n-ar fi iertat-o pentru un asemenea eșec, considerând-o singura responsabilă. Nu era exclus să o și lovească, așa cum proceda adesea cu slugile lui.

Una peste alta – se gândi ea –, efortul meu merită banii pe care îi obțin de la Mao, pentru a-mi asigura existența atunci când povestea asta se va sfârși. E mai bine decât să fac trotuarul, și-apoi, am să trăiesc fără griji ori nevoi până la adânci bătrâneți. Și am să mi-o trag cu cine o să vreau, desigur…

Wang Lihong provenea dintr-o familie numeroasă din provincia Nanning, situată undeva în apropierea granței cu Vietnamul. Despre tatăl ei natural nu știa mai nimic. Mama adusese în casă un văduv care avea și el trei copii. Din cauza bătăilor încasate de la tatăl ei și de la fratele mai mare, care o

căsăpeau pentru că nu era bună de muncă, la vârsta de doisprezece ani își luase câmpii, fugind încotro văzuse cu ochii. Asta se întâmplase după ce fata auzise că părinții ei intenționau să o vândă în Taiwan, pentru sex, europenilor bogați și amatori de pedofilie. Nu se putuse împăca în ruptul capului cu un asemenea gând.

Câțiva ani trăise din mila oamenilor, fiindcă arăta ca vai de mama ei; până când un negustor îi ghicise capacitățile fizice și o pripășise pe lângă casa lui. Dar fata plecase de la el, după ce învățase o mulțime de lucruri, printre care și arta amorului fără prejudecăți, pentru că negustorul o violase în cele din urmă.

— Nu mai rezist, Mao, dă-mi-o toată, nu mă mai chinui atât! scânci Wang, făcându-l pe bărbatul de deasupra ei să ejaculeze în cele din urmă, mândru de performanțele sexuale de care se știa în stare.

— Mă bucur că ți-a plăcut și ție, femeie! o gratulă marele Învățător pe chinezoaică, extrăgându-se sigur de sine din ea și ștergându-și membrul de pulpele fetei, așa cum proceda de obicei. Data viitoare o să fie și mai bine, ai să vezi, micuțo!

Când horcăielile și gâfâiturile gurului se domoliră, acesta răstignindu-se în imensul pat nupțial înfățat în cearșafuri de culoare portocalie, chinezoaica respiră și ea ușurată, abia așteptând să meargă la baie ca să se curețe de sămânța pe care o ura. În asemenea momente îi era rușine de ea, de mama care îi dăduse viață și de tot ceea ce atingea, însă remușcările nu durau prea multă vreme, fiindcă Wang își amintea care era țelul ei în viață: să facă bani pentru a deveni independentă.

• Capitolul 2 •

Trecuseră trei zile de la premoniția cu asiatica și Lucky deprinsese o bună parte a limbii chineze, pe care o găsea pe cât de încântătoare, pe atât de neobișnuită. Aflat în fața computerului său de ultimă generație, se pregătea să acceseze un motor de căutare pentru a afla mai multe informații despre secta Falung Mao, când sună telefonul.

— Ești singur sau cu cineva? auzi el vocea amicului din CIA, Thomas Roe.

— Suntem doar eu și computerul, răspunse Lucky, vesel. Ce mai faci, năzdrăvanule?

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să îți fac cinste cu o târfă? Acum sunt ceva mai liber și, de când am gustat împreună cu tine din mierea sexului în trei (vezi „Jocul cu moartea” – „Justiție fără limite” nr. 4), numai la asta îmi stă mintea. N-ai de ce să mă condamni.

— Îmi pare rău că te refuz, însă acum nu am dispoziția necesară, Casanova în mizerie ce ești, se eschivă Branigan. Rămâne pe altă dată.

Lucky înregistră impasibil reproșurile agentului, ba chiar înjurăturile acestuia, fără a riposta, cum proceda de obicei. Visul în care făcea amor cu chinezoaica aceea tânără încă îl preocupa și, înainte de altă distracție, voia să afle despre ce era vorba. Trebuia neapărat să găsească răspunsuri la întrebările care îl frământau.

Când scăpă de amicul său își reaminti de raeliți, așa, ca din senin. Aceștia, constituiți tot într-un fel de sectă, încercaseră fără succes să cloneze o ființă umană, la circa un an după ce Lucky se trezise din comă. Iar în jurul acestei tentative nereușite se iscase un scandal internațional.

Se conectă la motorul Altheweb de căutare pe Internet și accesă site-urile ce conțineau informații din acea perioadă:

Primul copil despre care se crede că s-a născut în urma donării este o fetiță, ce a primit – cum altfel – numele Eve. Ea nu are decât mamă, fiind o copie fidelă a acesteia. Anunțul a fost făcut de contestata companie Clonaid, fără ca informația să fie

confirmată din surse independente, deoarece Clonaid n-a pus nimănui la dispoziție materiale științifice și detalii legate de acest subiect. Președinta companiei, Brigitte Boisselier, a numit așa-zisa reușită «un pas spre nemurire».

După o sarcină care a evoluat favorabil, Eve a fost născută prin cezariană de o americancă de 30 de ani, care a donat medicilor ADN-ul necesar, purtând sarcina până la maturitate.

În următoarele zile, un expert independent va preleva sânge de la mamă și fetiță, încercând să determine prin analize dacă ambele făpturi sunt identice din punct de vedere genetic. În cazul în care rezultatul va fi pozitiv, înseamnă că vremea clonelor umane a început.

Clonaid a fost fondată în anul 1997 de secta raelienilor sau raeliților, un cult care are tangențe cu OZN-urile și extratereștrii. Membrii acesteia cred că liderul lor spiritual, pe nume Rael, este de origine extraterestră și că îi învață cum să atingă nemurirea. Următoarea provocare a grupării are în vedere transferul creierului în clonă.

În Statele Unite ale Americii, doar patru state au interzis clonarea umană, la insistențele Bisericii Catolice. În ciuda acestor interdicții, Boisselier a declarat că Clonaid are de gând să deschidă cel puțin o clinică pe fiecare continent, pe lista de așteptare pentru asemenea experimente aflându-se peste 2000 de părinți. Ambițiile sectei merg până acolo încât vor să realizeze clone după copilul pierdut în accidente de anumite familii, pentru cuplurile infertile și pentru lesbiene. Mai e de menționat faptul că în cursa clonării s-au mai înscris și ginecologii Severino Antinori și Panos Zavos, care au declarat că și ei se află în stadii avansate de clonare umană.

Eve, se pare prima clonă umană realizată de secta raeliților, prin intermediul companiei Clonaid, a decedat la puțin timp după naștere, datorită unor insuficiențe a căror natură nu a fost dezvăluită opiniei publice.

— Ce nebuni! exclamă Lucky cu voce tare, după ce lectură aceste informații. Clone umane și extratereștri – asta ne mai lipsea! De fapt, dacă stau bine și mă gândesc, de ce n-ar fi posibil așa ceva, atâta vreme cât și un paranormal ca mine poate încăpea pe Pământul ăsta?! Cu toții suntem oameni, nu-i așa?

•

La orele 7:00 fix, Învățătorul Mao Xilai coborî din impecabilul său Lincoln decapotabil, îndreptându-se spre mulțimea adunată în Memorial Parc pentru exerciții. Majoritatea erau îmbrăcați în costume galbene, asemănătoare cu ale sale, și se așezaseră pe mai multe rânduri, astfel încât între indivizi să existe spații cât un stat de om. Prin împrejurimi mișunau polițiști ce vegheau să nu se întâmple ceva rău, iar gurul nu era însoțit, ca de obicei, decât de gărzile sale de corp și de frumoasa Wang.

Se anunța o vreme frumoasă, fără nori, și o temperatură suportabilă.

— Victorie cu orice preț! își salută el adepții, care îi răspunseră cu aceeași formulă puțin belicoasă.

Stan și Bran cărară micul podium în fața mulțimii, iar gurul se pregăti pentru discursul de început. În parc erau aproximativ 500 de persoane de cele mai felurite naționalități, absolut convinse că dacă nu se vor afla printre cei aleși măcar vor putea lupta ca să salveze planeta de la distrugere. Ceea ce nu era lucru puțin.

Mao Xilai își începu discursul pe un ton blajin, fără să zbiere, așa cum făcea de obicei. Mai întâi voia să capteze atenția tuturor, făcându-și practicanții să ciulească bine urechile, pentru a-i auzi învățăturile. Dar, pe măsură ce vorbea, glasul său devenea tot mai puternic și mai amenințător. Din când în când rostea sloganul sectei, ridicând în aer când câte un pumn, când pe amândoi.

— „Ei” ne pândesc fiecare mișcare. Ne-au distrus cultura și-acum încearcă să ne îngrădească libertatea. Asta vor să facă. Spiritualitatea și cultura noastră se află în mare primejdie. Mă bucur nespus de mult că 12.000 de locuitori ai acestei metropole ni s-au alăturat, dar aștept ca numărul salvatorilor Pământului să sporească în viitorul apropiat. Altfel nu se poate, oameni buni. Nu se poate, ascultați-mă pe mine. Și-acum, să ne fortificăm spiritul prin exercițiu, ca să le putem face extratereștrilor!

În spatele lui, Wang Lihong era și ea pregătită pentru începerea practicilor Falung Mao, de fapt un amestec ciudat între adevărata mișcare Falun Gong și ideile destul de deplasate ale așa-zisului învățător.

•

Lucky își aprinse o țigară și, în fața unei cafele slabe, porni computerul. La scurt timp după aceea accesă site-ul de care se lega persoana chinezoaicei visate și citi următoarele:

Secta Falung Mao este o disidență a mișcării Falun Data sau Falun Gong, înființată în anul 1992 în China de Li Hongzhi și repudiată de aceasta.

Despre Falun Gong.

Școală de qigong, având patru seturi de exerciții executate în picioare și unul de meditație. Mișcările sunt simple și line, menite să cultive spiritualul uman și să îl relaxeze pe practicant. Scopul mișcării este de a eleva caracterul moral al practicantului, virtuțile sale, aducându-l în armonie cu natura fundamentală a Universului. Mentorul și fondatorul mișcării, Li Hongzhi, afirmă că natura fundamentală a Universului se exprimă prin:

Adevăr-Compasiune-Toleranță.

Falun Gong este predat absolut gratuit în numeroase țări de pe mai multe continente. Nu are intenții sau afiliații politice, nu admite implicații religioase sau ritualuri de venerare a anumitor persoane. Între adepții mișcării nu există niciun fel de ierarhii, cler sau funcționari, ci numai oameni care practică exercițiile Falun Gong. De asemenea, nu există niciun fel de organizare a mișcării, oricine putând începe sau renunța la exercițiile în aer liber, iar predarea se face gratuit de către voluntari.

În anul 1998, Guvernul chinez estima că gruparea Falun Gong numără între 70 și 100 de milioane de adepți numai în această țară. Dar mișcarea se răspândise cu rapiditate și pe alte meridiane.

•

Exasperat de refuzurile repetate ale amicului său, Thomas Roe se înființă la ușa acestuia, sunând îndelung, la interfon. Era puțin nervos, iar această stare provenea în special din faptul că nu îi plăceau lucrurile neclare.

— Balaurul cu șapte capete vrea să intre! răspunse agentul CIA, când auzi glasul lui Lucky care îl întreba de sănătate. Așteptai pe altcineva, perversule?

Ceva mai târziu, odată intrat în apartamentul gazdei, impozantul Tom se repezi la frigider, luă o sticlă de whisky plină pe jumătate și se așeză în fața computerului, sub privirile impasibile ale prietenului său, care era deja obișnuit cu

asemenea maniere. În plus, știa foarte bine că n-avea niciun rost să încerce a-și opri prietenul. Oricum n-ar fi reușit…

— Ia să vedem noi cu ce se delectează copilul… Ha, ai de gând să devii „in-sectă”! se amuză el. Și în ce sectă ți-ai ales să intri, dacă nu te superi?

Agentul se așează cât mai comod pe canapeaua din apropiere, crăcănându-și picioarele ca un veritabil cowboy sătul de călărit luni în șir și nespălat de tot atât timp.

— Tom, nu că n-aș avea chef de glumele tale insipide, însă nu văd rostul întrebării. Ce, dacă ți-aș spune, ai înțelege?

Musafirul îl privi destul de încântat pe Lucky, fiind obișnuit din partea lui cu asemenea stări. Abia după aceea îl provocă:

— Încearcă-mă!

— OK, atunci am să-ți pun o întrebare în chineză, limbă pe care o studiez de trei zile. Nu te deranjează, nu-i așa?

— Aoleu, stai așa! sări agentul de la locul său. Tu chiar ai luat-o în serios… Eu te tot băteam la cap să regulăm amândoi o chinezoaică sau o asiatică – tot una –, și tu vrei acum să te căsătorești? Spre binele tău, să nu faci una ca asta, pal! A mai încercat unu’ și a dat ortu’ popii. Îți aduci aminte de ăla din trupa Beatles… cum i-o fi zicând, că acum îmi scapă?…

Cum Lucky nu răspunse nimic, deși știa la cine se gândise amicul său, agentul citi cu glas tare pe ecranul monitorului:

— „Sistemul Falun Gong s-a răspândit prin viu grai datorită eficacității sale în ameliorarea stării de sănătate și fiindcă e deschis pentru toată lumea în mod gratuit. Astfel, a ajuns să fie popular în afara Chinei, în numeroase orașe din Europa, America de Nord și Australia.” I-auzi! Mâine-poimâine va intoxica și Vaticanul. Ce-aș mai râde…

Și Tom chiar începu să râdă, din ce în ce mai amuzat de ocupația lui Branigan. Cum acesta din tăcea, continuă:

— Interesant, amice, dar de ce nu începi tu gimnastica asta, dacă tot te-ai ambalat, cu ceva de genul Tantra Yoga? Ai auzit de chestia asta?

În minutele următoare, gazda se simți datoare să își informeze prietenul de ce culegea date despre mișcare. Altfel n-ar mai fi fost chip să se înțeleagă cu el. Acesta din urmă se arătă la fel de nedumerit ca și amicul său, neputând trage o concluzie în legătură cu visul respectiv în care Lucky făcea sex oral cu o chinezoaică.

— Poate că n-a fost tocmai un vis, încercă agentul CIA să îl încurajeze, nutrind speranța că poate va face și el parte din joc, într-un viitor cât mai apropiat.

— Asta mă gândeam și eu, Tom, admise Lucky. De-aia m-am și apucat să învăț chineza; în lipsă de altceva mai bun de făcut, firește.

— În regulă, se resemnă masivul agent să accepte ceea ce i se părea a fi realitate într-o proporție de cincizeci la sută. Te-ar deranja dacă aș culege și eu unele informații în legătură cu Falung Mao, prin intermediul canalelor noastre secrete?

După câteva clipe de gândire, Lucky îi răspunse fără prea mult entuziasm:

— Dimpotrivă, ba chiar ți-aș mulțumi pentru ajutor.

— Da' dacă totul va ieși cum sper eu, mi-o dai și mie o noapte pe chinezoaica aia focoasă, dacă nu vrei s-o facem poștă? Zici că e tânără și frumoasă ca o zeiță?

•

Mulțumit de rezultate obținute la sfârșitul unei zile de muncă asiduă, Xilai ajunse la sediul mișcării în compania cunoscutei sale suite. Bondocul se repezi să îi deschidă portiera cât mai repede, însă figura nu îi ieși așa cum și-ar fi dorit, ceea ce atrase după sine o apostrofare din partea stăpânului:

— Cheng Hunan, spiritul tău e mult prea slăbit în ultima vreme. Oare ai intrat în stăpânirea „lor", de nu-ți mai poți îndeplini sarcinile cum se cuvine?

Destul de speriat de amenințarea aluzivă cu concedierea, bărbatul se grăbi să nege învinuirea:

— Nu, Învățătorule, cu siguranță nu. Cred că am mâncat prea mult la prânz. Ăsta e singurul motiv pentru care m-am împiedicat. N-o să se mai întâmple.

Celălalt bodyguard parcă între timp Lincoln-ul sub o prelată și începu să vorbească cu unul dintre paramilitarii angajați de Xilai, probabil șeful de planton. După un minut, vreme în care gurul așteptă să i se dea raportul, chinezul se apropie și îi șopti:

— Învățătorule, avem o revoltă.

Mao se înnegri la față, încruntă sprâncenele și își strânse pumnii mici pe lângă corp, în tentativa de a adopta o atitudine terifiantă. Abia după aceea întrebă:

— Cine e, Zeng Wu?

— O tânără americancă de origine taiwaneză, pe nume Barbara Savage, răspunse acesta dintr-o suflare, ca să nu-și vadă stăpânul încă și mai nervos. A încercat să evadeze. Tatăl ei este francez de origine. S-o ucid?

Învățătorul îl privi ca pe o maimuță care tocmai a coborât din copac și vrea să meargă cu bicicleta, abia apoi răspunzându-i cu dispreț:

— Nu fi imbecil! Adu-o imediat la mine, în sufragerie, și nu-i provoca nici cel mai mic rău! De la atâta mâncare se pare că ai uitat de cauza noastră?

În acel moment își făcu simțită prezența și frumoasa Wang Lihong, care, înțelegând despre ce era vorba, îi atrase atenția amantului său chinez:

— Oare, dacă tot e s-o pedepsești așa cum merită, n-ar fi bine ca la supliciu să asiste și unii dintre cârcotașii care mai comentează deciziile tale, Învățătorule?

Xilai reflectă câteva clipe la sfatul chinezoaicei, se felicită în gând pentru faptul că o adoptase și abia apoi răspunse, destul de reținut:

— Nu cred că e o idee rea. Zeng Wu, să aduci vreo doi dintre studenții care mai au câteodată de comentat cu privire la scopurile și practicile mișcării noastre. Se vor distra pe cinste, te asigur…

Apoi se îndepărtă cu același aer de mare imperator, făcându-și suita să respire ușurată – deoarece Xilai nu își ieșise cu adevărat din pepeni. Dimpotrivă, genul de corecții pe care le aplica rebelilor chiar îl amuza, deși n-ar fi recunoscut în ruptul capului.

•

A doua zi, Thomas Roe și Samuel Branigan stăteau la o cafea, bineînțeles stropită din belșug cu whisky, pe terasa unui local din down town. Se întâlniseră ca să compare ultimele informații obținute despre mișcare și despre adepții ei.

— Idioții mei știu foarte bine cu ce se mănâncă Falun Gong și zic că autoritățile chineze i-au interzis, vânându-i ca pe șobolanii care au făcut prea multe stricăciuni la viața lor. Numai că oamenii sunt extrem de nevinovați, cel puțin în opinia autorităților americane și a comunității europene. În ceea ce privește Falung Mao, disidență care încearcă să se identifice cu Falun Dafa sau Falun Gong, lucrurile sunt clare. Mao Xilai este

un impostor de duzină care, profitând de unele învățături, și-a creat propria sectă, cu toate că face ca toți dracii când gruparea îi este catalogată astfel. Deoarece scopurile și obiectivele lui nu sunt foarte clare, CIA îl are în vizor de vreo doi ani. Iar dacă noi doi am putea afla adevărul despre ce se întâmplă în realitate, toată lumea ar fi foarte mulțumită. Între noi fie vorba, din câte am înțeles, șefii mei n-ar avea nimic împotrivă dacă noi ne-am alege cu fata, la sfârșitul balamucului.

— Cu alte cuvinte, din nou trebuie să lucrez pentru voi… realiză Lucky, ignorând ultima remarcă a masivului său amic.

— Asta numai în cazul că vrei s-o faci, Lucky. Numai dacă vrei s-o faci. Nu te obligă nimeni, conform înțelegerii pe care ai încheiat-o cu șefii mei. Pe cuvântul meu!

Branigan stătu câteva minute pe gânduri, observându-și ca prin ceață prietenul cum se aprovizionează din nou cu un pahar dublu de whisky. Își frecă ușurel fruntea, apoi tâmplele, sfârșind această serie de gesturi automate prin aprinderea unei noi țigări Winston.

— Dar crede-mă – reluă agentul –, flerul îmi spune că secta așa-numită Falung Mao este extrem de periculoasă. Va trebui să fim foarte atenți.

• Capitolul 3 •

— Care e numele tău? o luă Xilai din scurt pe fată, imediat ce aceasta intră în cameră, împinsă de un individ înarmat.

Căutătura lui era plină de ură și, cum taiwaneza nu răspunse întrebării cu promptitudinea așteptată, Wang Lihong o izbi în ceafă cu patul unui revolver, făcând-o să îngenuncheze independent de voința ei. Până să se dezmeticească, în încăpere își mai făcură apariția alte două gorile și doi practicanți îmbrăcați în costume galbene. Aceștia văzuseră cum colega lor fusese lovită, dar nu avură curajul să protesteze. Le era și așa prea frică pentru propria piele.

— Voi cine sunteți? se răsti gurul la ei, încercând să îi domine de la bun început.

— Leon Bellinger, Învățătorule.

— Marvin Kaiser Jordan, Învățătorule .

Răspunsul lor demonstra cu prisosință, dacă mai era nevoie, faptul că aceștia nu doreau să aibă parte de tratamentul ce îi fusese aplicat taiwanezei. În privința a ceea ce urma să se petreacă, niciunul dintre ei nu îndrăznea să facă vreo predicție.

— Am auzit despre voi că faceți unele comentarii la adresa mișcării noastre și a principiilor după care ne călăuzim, rosti Xilai, amenințător din cale-afară. Astăzi nu veți fi supuși unui interogatoriu, ci o să fiți doar spectatori la o parte dintre supliciile pe care surorile, soțiile sau mamele voastre le-ar putea avea de îndurat, în cazul în care nu vă băgați mințile-n cap. Și acesta va fi doar începutul. Cred că m-am făcut destul de bine înțeles. Băieți – li se adresă Xilai gărzilor –, fiți cu ochii pe ei, iar dacă încearcă să se amestece în treburile mele îi puteți împușca fără somație. Aveți permisiunea mea și așa trebuie să pățească toți cei care mi se împotrivesc.

Între timp, masându-și ceafa, fata se ridicase de la pământ, dar nu zise nimic, știindu-se vinovată, încălcase regulile așezământului, iar acum o aștepta pedeapsa. Avea s-o primească cu demnitate și după aceea să hotărască în legătură cu modul în care își va continua viața.

— Unde rămăsesem? întrebă gurul, privindu-și amanta chinezoaică. Întreruperile mă scot din sărite.

— Îi ceruse-i târfei ăsteia să-ți spună cum o cheamă, iar ea se prefăcea că tocmai uitase, răspunse amanta oficială în limba chineză.

— Exact. Ei?

— Savage mă numesc, răspunse practicanta, cu teamă în glas. Barbara Savage.

— Și de ce te faci tu vinovată, femeie? începu Mao Xilai seria întrebărilor la obiect, făcând pe inchizitorul.

— Pentru că am încercat să evadez, răspunse aceasta cu glas slab.

În secunda următoare, o palmă răsună zgomotos pe obrazul ei, crăpându-i colțul gurii și năpădind-o de sânge.

— Greșit, vorbi Lihong, cea care o lovise. Răspunsul exact era: „Am încercat să evadez, călcându-mi jurământul față de mine însămi și de mișcare”, precizează chinezoaica.

— Că am încercat să evadez, călcându-mi jurământul față de mine și de mișcare, repetă fata cu greutate, lingându-și sângele care i se prelingea spre bărbie.

— În concluzie, ești conștientă că meriți să fii pedepsită? o întrebă mentorul mișcării Falung Mao, pe un ton ceva mai blajin. Doar astea sunt reguli pe care tu le cunoști foarte bine, la fel ca și ceilalți practicanți încartiruiți aici de bună voie.

— Da, zise Barbara Savage, gândind că supliciul ei se afla foarte aproape de sfârșit.

Putea supraviețui în urma câtorva lovituri, de asta nu-și făcea probleme. Din păcate pentru Barbara, tortura de-abia urma.

— Foarte bine, în acest caz spectacolul poate începe, decretă Mao Xilai. Adu o masă în mijlocul încăperii, îi porunci el bărbatului care o escortase pe taiwaneză.

Acesta se execută imediat, abandonându-și pușca Magnum 300 într-un colț al încăperii.

Chinezul începu să îi dea târcoale tinerei femei și să îi adulmece părul, constatând cu plăcere că era proaspăt spălat. Apoi, cu degetul arătător de la mâna dreaptă, o împunse ușurel în anumite zone ale corpului, făcând-o să se înspăimânte tot mai mult în legătură cu ceea ce avea să urmeze.

— Dezbracă-te! îi ceru el, încrucișându-și mâinile la piept într-o atitudine care se dorea impozantă, ce nu admitea replică ori, și mai rău – împotrivire.

— Și gândește-te la faptul că, dacă nu cooperezi, soarta mamei și a frățiorului tău mai mic este pecetluită, adăugă Wang Lihong, răsfoind un dosar pe care tocmai îl scosese dintr-un raft al bibliotecii. Doar nu vrei să li se întâmple ceva rău, nu-i așa?

Barbara Savage, care nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, începu să se dezbrace cu încetinitorul, spre nemulțumirea lui Xilai, ce părea destul de grăbit.

— Să o ajut eu, Învățătorule? îl întrebă chinezoaica, pentru a preîntâmpina un nou acces de furie al acestuia.

Știa că, dacă Xilai își pierdea controlul, întregul spectacol risca să fie compromis, ceea ce nimeni nu voia să se întâmple, cu excepția practicanților rebeli din încăpere.

— Nu e nevoie, o va face bodyguardul, răspunse bărbatul, privind gorila acum neînarmată. Rupe-i hainele de pe ea!

Cu o plăcere ce demonstrară că individul nu se afla la prima experiență de acest gen, gorila se năpusti la biata fată, lăsând-o pe aceasta, în doi timp și trei mișcări, numai în cercei. Scurta luptă îl excitase și în sinea lui, spera să se înfrupte măcar o dată din nurii acelei cursante ce avusese proasta inspirație de a încerca să evadeze.

Libidinos, Mao Xilai îi dădu târcoale victimei, studiind-o din toate unghiurile și pipăindu-i cu predilecție părțile moi ale trupului. La un moment dat chiar o linse pe fată pe gât, stârnind din partea lui Wang Lihong un suspin ce aducea a indignare, dar în realitate era cu totul altceva.

Dacă nu arăt că-mi pasă, idiotul ăsta mi-ar putea reproșa că nu îl iubesc îndeajuns și că nu sunt destul de devotată cauzei, calculase ea rapid în minte. Așa că mai bine mă prefac din nou, ce mai contează…

După ce se săturară de contemplare, chinezul își gratulă victima cu un compliment destul de deplasat în acele circumstanțe:

— Micuța noastră nu se prezintă rău deloc și sunt convins că, după această noapte, va deveni una dintre cele mai bune luptătoare pentru cauza noastră. Vino, draga mea! îi zise gurul, trăgând-o de ceafă, apoi obligând-o să îngenuncheze. Și nu uita: Victorie cu orice preț!

Fata se execută, ajungând cu gura în dreptul organului bărbatului, și înțelese imediat ce i se cerea să facă. Nu că s-ar fi împotrivit acestui lucru, știind că altfel viața mamei și a frățiorului erau puse în mare pericol, dar rușinea o împiedica să se dedea la felația ce-i fusese sugerată, în fața acelei numeroase asistențe.

Văzând ezitările „proscrisei”, Lihong înțelese că este necesar din nou să intervină pentru a-și afirma atașamentul față de Xilai.

— Învățătorule, crezi că e cazul să îi mai aplic o corecție, sau poate mai multe? încercă târfa americanului de origine chineză să afle dorințele acestuia.

— Las-o, îi e rușine, însă va învinge acest sentiment, concentrându-se așa cum procedează la lecțiile de gimnastică! Nu-i așa, iubito?

Barbara Savage se mai codi o vreme, conștientă că nu avea decât două alternative: ori să i-o sugă Învățătorului în fața celorlalți, ori să i-o sugă după ce încasa o bătaie soră cu moartea de la ticăloasa de Lihong. Cea de-a treia alternativă nici măcar nu intra în calcul. Pentru nimic în lume n-ar fi riscat viața familiei sale, refuzând prostește o simplă felație, fie ea și cu public.

Cu mâini tremurătoare, fata îl dezbrăcă pe Învățător și începu să-i alinte mădularul, mai întâi cu limba, apoi cu buzele, ca în cele din urmă să îl înghită complet. Cum dimensiunile acestuia nu erau dintre cele mai performante, ultimul efort nu se dovedi unul prea mare.

Unul dintre „invitații” la reprezentație încercă să privească în altă parte, scârbit de un asemenea tablou, dar un pat de armă încasat în rinichi îl convinse că nu procedase tocmai corect. Așa că Leon Bellinger, căci despre el era vorba, fu forțat să asiste în continuare la spectacol de pe rândul din față.

— Ai o limbă foarte pricepută pentru vârsta ta, o gratulă Xilai cu un compliment care fetei nu îi făcu nici cea mai mică plăcere.

Deși ținea ochii strânși, tot i se prelinseră câteva lacrimi pe obraji, care avură darul să îl scoată din sărite pe guru.

— Cum, netrebnico, eu îți permit să beneficiezi de trupul meu sfânt, și tu nu ești mulțumită? Asta-i recunoștința ta după ce ai încercat să ne trădezi? Puneți-o cu burta pe masă!

Bodyguardul și chinezoaica săriră imediat de la locurile lor pentru a îndeplini cât mai repede porunca Învățătorului. Ca

măsură de precauție menită să preîntâmpine eventuale împotriviri, Lihong îi altoi taiwanezei un pumn în ficat, făcând-o pe aceasta să se încovoaie. Imediat după aceea, Barbara Savage se afla pe masă cu fața în jos și picioarele depărtate, fiind, din cauza fricii, incapabilă să se împotrivească în vreun fel. Începuse să înțeleagă faptul că Mao era în stare de orice, chiar să o ucidă, ca apoi să îi asasineze familia la care ținea mai mult ca la ochii din cap. Ce proastă fusese când intrase de bună voie în acea sectă blestemată, lăsându-i singuri, să se descurce cum or ști. Oare unde îi fuseseră mințile?

Figurile îngrozite ale celor doi practicanți care asistau la supliciu contrastau flagrant cu cele ale paznicilor lor, ce ar fi dat oricât ca să se afle ei în locul Învățătorului. Bineînțeles, după ce acestuia i se înmuia bărbăția.

Mao Xilai se apropie de masa pe care fusese întinsă tânăra, îi depărtă fesele, înfigându-și unghiile în ele, și își insinuă membrul în anusul ei cu toată forța de care era capabil.

— Așa, târfă nerecunoscătoare ce ești! vorbi Xilai cu dinții strânși. Acum primești exact ceea ce meriți. Rostește: Victorie cu orice preț! Spune-o, n-auzi, dacă nu vrei să mori chiar acum, sugrumată de mâinile mele!

— Victorie cu orice preț! abia îngăimă nefericita, simțind cum tavanul i se prăbușește în cap de atâta rușine.

Dacă la început practicanta Falung Mao simți o usturime pronunțată în spate, la scurt timp după aceea durerea încetă, sfincterul obișnuindu-se repede cu dimensiunile reduse ale organului celui care o penetra. Fata rezista atacurilor lui furibunde cu un stoicism demn de o cauză mult mai bună decât cea pentru care luptase până în acel moment, și anume contracararea invaziei unor extratereștri care ar fi intenționat să invadeze Pământul. În ceea ce privește salvarea familiei și a propriei sale vieți, știa că sacrificiul pe care îi făcea era de-a dreptul insignifiant. Din nefericire pentru ea, nici măcar nu bănuia ce avea să urmeze.

•

Ca să își continue investigațiile cu ajutorul Internetului, Lucky și Tom descinseră din nou la locuința primului. Agentul se trânti într-un fotoliu pe care îl trase aproape de computer, înarmându-se cu o porție dublă de whisky, iar prietenul său începu să

acceseze tot felul de site-uri, până când descoperi ceea ce îl interesa și își aprinse o țigară Winston.

— Poți citi de pe monitor? îl întrebă Lucky pe Tom, simțindu-l cam distrat.

— Cu greu, amice, cu greu. Sunt doar la primul pahar. În plus, nu știu cât aș putea reține din informațiile acestea, dat fiind ora târzie, stresul de peste zi și…

— … Băutura pe care ai înghițit-o până acum, îl completă Branigan, simțindu-l în dificultate și știind cu exactitate cantitatea pe care amicul său o consumase până în acel moment. Foarte bine, atunci o să citesc eu, pentru amândoi, cu voce tare. Astfel, o să reții tot ce îmi apare în fața ochilor. Oricum rețineam… Cine știe când vom avea nevoie de anumite amănunte care acum ne-ar putea scăpa.

Mult mai detașat decât și-ar fi dorit să fie, agentul CIA îl aprobă, instalându-se și mai comod în fotoliu:

— E o idee excelentă, prietene. Sunt numai ochi și urechi, crede-mă!

— Fondatorul școlii Falun Gong este Li Hongzhi, care a vorbit pentru prima oară despre această mișcare în anul 1992. Timp de șapte ani, cu sprijinul Guvernului chinez, mișcarea a fost foarte bine primită de populație, ba chiar și de alte state, printre care și SUA. În 1996 a apărut cartea intitulată „Zhuan Falun”, tipărită în milioane de exemplare. Aici au fost expuse principiile Falun Gong, trei ani mai târziu autoritățile chineze estimând că numărul practicanților acestui cult, care promovează adevărul, compasiunea și toleranța, se situează între șaptezeci și o sută de milioane de oameni. Din acel moment amploarea mișcării a devenit o amenințare la adresa autorităților, deoarece recomandă abținerea de la implicarea în lupta politică și renunțarea la faimă. Ceea ce autorităților chineze nu prea le-a convenit.

— Hâc! făcu Tom în acel moment, ducând mâna la gură. Da’ ce, dacă ar fi promovat o teorie belicoasă ar fi fost mai puțin amenințătoare?

Lucky îi aruncă o privire, încercând să își dea seama de nivelul de ebrietate pe care-l atinsese amicul său. Și, cum nu reuși acest lucru, își reluă expunerea:

— Taci și ascultă! Li Hongzhi s-a stabilit în SUA începând cu anul 1995, tocmai pentru a nu ridica suspiciuni în China. Cu

toate acestea, unii dintre potentații chinezi conduși de Jiang Zemin – mobilizați de rațiuni aparținând epocii maoiste – au început să manifeste ostilitate față de Falun Gong. Practicanții au fost șicanați și nu s-au mai eliberat autorizații pentru locurile de practică, fără ca simpatizanților să li se poată pune în cârcă vreo vină.

— Chinezii ăștia sunt nebuni, sau ce? îl întrerupse Thomas Roe, dând impresia că încă mai rezistă lecției la care participa. Nu ei au zis că Falun, asta, e bună?

Lucky ignoră întreruperea și continuă:

— La 23 aprilie 1999, în urma unui articol de presă foarte calomnios apărut într-un ziar din orașul Tianjin, a început prigoana „falungilor”. Câteva zeci de persoane pașnice s-au dus la ziar ca să lămurească lucrurile, dar Poliția a intervenit în forță, arestând și maltratând sute de chinezi fără niciun motiv. Două zile mai târziu, circa zece mii de practicanți Falun Gong din Beijing – asta e capitala Chinei, dacă nu știai – au făcut apel la Guvernul central, denunțând atrocitățile comise la Tianjin. Ei cereau eliberarea celor arestați și dreptul de a-și putea continua exercițiile. Premierul Chinei i-a primit pe reprezentanții protestului spontan, promițându-le că va rezolva incidentul cu promptitudine. Oamenii s-au dus mulțumiți acasă, dar la scurt timp a început prigoana tuturor practicanților acestei mișcări.

— Lucky, nu te supăra că te întrerup, da’ nu înțeleg ce au avut comuniștii ăia cu asemenea oamenii care nu făceau nimănui niciun rău? Eu atâta vreau să știu…

— Amice, ai cam lipsit de la lecțiile de istorie, din câte îmi dau eu seama…

În acel moment, pe agent îl bufni un râs necontrolat, întrerupt de sughițuri. Când reuși să se potolească puțin, preciză:

— Dacă îmi amintesc că am făcut primii cinci ani de școală în clasa întâi, mă văd nevoit să îți dau dreptate, pal. Pe onoarea mea!

— Ei bine, o să te lămuresc. O mare masă de oameni care este controlată de un singur guru, sau ce-o fi el, poate constitui – și constituie – o mare amenințare la adresă oricărei guvernări. Dacă admitem că Li Hongzhi, la un moment dat – când mișcarea căreia i-a pus bazele ar fi devenit și mai puternică din punct de vedere numeric –, ar fi cerut ca oamenii să-l aleagă pe el în

fruntea statului, cum crezi că ar fi reacționat practicanții Falun Gong și familiile lor?

— Bineînțeles că l-ar fi votat. Mi se pare corect, dacă omul e popular.

— Păi, vezi! Și asta s-a întâmplat în prag de mileniu III în China. Acum ți s-a aprins becul?

— Continuă, Lucky, că tărășenia începe să-mi placă! îl îndemnă namila, sorbind încă o gură generoasă de whisky, după care își umplu paharul din nou.

Apoi se răstigni în fotoliu, gândindu-se că ar fi fost minunat dacă în acea zi i-ar fi căzut în mână niște traficanți de trabuce cubaneze. Așa, se vedea nevoit doar să adulmece fumul pe care îl scotea Lucky din țigările lui, fiindcă agentului nu-i plăceau defel.

— Așa a început arestarea a zeci de mii de practicanți, care erau luați noaptea din case și duși la secțiile de poliție, pe urmă pe stadioane pentru triere și apoi încarcerați. Publicațiile Falun Gong au fost confiscate ca pe vremea naziștilor, fiind arse sau călcate cu buldozerele. Numeroși adepți au fost dați afară din serviciu sau evacuați din locuințele închiriate de la stat și încarcerați, deoarece practicau un sistem de ridicare a calității morale și a sănătății care deja se extinsese în multe alte țări ale globului. Metodele de tortură la care au fost supuși adepții mișcării amintesc de bezna Evului Mediu și de Inchiziție. Se vorbește aici despre arsuri cu fierul înroșit și țigări aprinse, despre electroșocuri cu bastoane ce pot dezvolta tensiuni de zece mii de volți, privare de somn pe perioade interminabile, internări abuzive în spitale de psihiatrie și administrarea forțată de calmante puternice, muncă forțată, omoruri în bătaie și violuri în grup.

— Brrr, mi se face părul măciucă! mai zise masivul agent CIA, înainte de a adormi ca un bebeluș.

• Capitolul 4 •

Cu atenția mult prea captivată de violul anal la care se deda, lui Mao Xilai puțin îi păsa de impresiile asistenței. Fesele tinere ale Barbarei îi plăceau atât de mult încât ar fi vrut să le penetreze și să le muște în același timp, dacă s-ar fi putut.

Dar, cum asta nu era posibil, se grăbea să ejaculeze, pentru a ajunge la satisfacția supremă pe care era convins că o merită cu prisosință, în urma eforturilor depuse și a poziției supreme care o ocupa în cadrul mișcării.

Iar deznodământul nu întârzie să apară în cele din urmă, gurul dând ochii peste cap și icnind din gâtlej extrem de satisfăcut, atunci când se eliberă de la prima până la ultima picătură de sămânță. Înainte de a se extrage dintre fesele tinerei le mai mângâie o vreme cu recunoștință, încercând să mascheze mulțumirea sufletească ce pusese stăpânire pe el. Nu era bine să dea dovadă de vreo slăbiciune în fața supușilor, iar el știa cel mai bine acest lucru.

— Te-ai comportat acceptabil, aprecie Xilai, dându-i fetei o palmă peste fund în glumă. Sunt destul de mulțumit că locul pe care ți l-am... cercetat este destul de strâmt. Și chiar mă bucur de acest lucru.

Taiwaneza respiră și ea ușurată, deși valul de căldură pe care îl simți în spate o scârbi profund. Crezând că supliciul ei s-a terminat, se pregătea să fie pusă în libertate, ca să stea cel puțin o oră sub duș și să își facă o clismă. Din nefericire pentru ea, tortura avea să continue. Dacă ar fi zărit zâmbetul malefic întipărit pe chipul chinezoaicei și, mai ales, bâta de baseball pe care aceasta o ținea în mână, presimțirile ei ar fi fost cu totul altele. Mult mai înfiorătoare.

Abia în clipa în care Mao Xilai i-o scoase din fund, ștergându-și-o de fesele ei, începu adevăratul supliciu.

Wang Lihong se apropie de masa pe care fusese violată taiwaneza, îi mai administră o lovitură în ceafă, ca pentru a o ameți, apoi îi vârî în vagin capătul mai subțire al bâtei. Nefericita icni de durere, neîndrăznind să comită vreun gest de împotrivire și lăsându-se în voia chinezoaicei în schimbul supraviețuirii sale.

A propriei supraviețuiri și a familiei. Nici prin cap nu-i trecea că ceea ce era mai rău abia urma.

— Dă-i-o în gură trădătoarei! îi ceru gurul bodyguardului, care saliva de multă vreme, sperând din tot sufletul să se poată înfrupta și el din plăcerea acelei seri de pomină. Vreau să o văd sufocată, că prea i-a plăcut mai devreme!

Acesta scoase repede la vedere un impresionant mădular erect, pe care îl vârî fără alte comentarii în cavitatea bucală a Barbarei, nu înainte de a-i șopti la ureche:

— Dacă mă mușți, frățiorul tău va fi făcut poștă de toți prietenii mei, până când își va da duhul. Să nu te îndoiești de asta nici măcar o clipă.

Ceva mai târziu, după ce taiwaneza fu violată inclusiv de practicanții chemați să asiste la spectacol și de gorilele care îi supravegheau, trebui să se târască singură până la baraca ei, jurând cu glas tare că niciodată nu va mai încerca să evadeze și că toată averea ei va fi donată mișcării Falung Mao, așa cum i se ceruse. Voia cu orice chip să rămână în viață și să se răzbune, dacă așa ceva ar fi fost posibil vreodată.

•

Amândoi se plictisiseră de câte informații găsiră pe Internet.

Cum Tom nu dădea semne că ar vrea să se ducă la el acasă, Lucky reluase lecțiile de învățare a limbii chineze, în vreme ce agentul butona telecomanda televizorului ca să nu adoarmă, căutând în special reclame, – fiindcă acestea îl amuzau din cale-afară și îl țineau treaz. La un moment dat rămase pe un post și își întrebă amicul:

— Tu știi cum arată Xilai ăsta?

— Nu, răspunse Branigan, destul de absent.

— Uite-l! Scrie jos: mentorul mișcării Falung Mao.

Lucky catadicsi să își desprindă privirea de pe ecranul monitorului și să își arunce ochii pe sticla televizorului. Era vorba despre un interviu luat în direct de unul dintre canalele TV ale statului California, interviu care se afla în plină desfășurare.

Reporter: *De ce trebuie ca omenirea să se teamă*? *Credeți că războaiele, accidentele nucleare ori biologice și comunismul nu sunt de ajuns pentru a înfricoșa o întreagă planetă*?

Mao Xilai: *Pentru că la începutul secolului, în anii, 90, extratereștrii au invadat mintea umană, infestând ideologia și cultura. „Ei" nu vor să ne lase nicio șansă pentru a ne apăra.*

Acesta e un lucru foarte clar pentru mine și pentru ceilalți aleși, care vor fi în prima linie când ne vom lupta cu „ei”.

R: *De unde provin acești „ei”?*

MX: *De pe altă planetă, din alte galaxii, din dimensiuni nedescoperite încă de umanitate.*

R: *Care credeți că le sunt scopurile?*

MX: *Aliens au vrut să compromită Lumea și au reușit. Ei au venit cu computerele și avioanele, învățând oamenii să creadă mai mult în știință decât în propriile valori spirituale. Astfel, am ajuns să fim total controlați din punct de vedere spiritual. Ceea ce nu știu decât cei inițiați și practicanții Falung Mao este că invențiile umanității nu aparțin oamenilor de știință, ci extratereștrilor, fiindcă aceștia le-au indus savanților inspirația de a le inventa, manipulându-le mințile. În acest mod au ajuns să controleze omenirea, iar acum nimeni nu mai poate trăi fără știință. Repet, nimeni nu mai poate trăi fără știință, pe baza adevăratelor valori spirituale ale umanității.*

R: *Dacă nu vă supărați, aveți idee ce vor extratereștrii de la noi?*

MX: *Scopul lor este să ia locul „umanilor” prin clonare. În cazul în care acest experiment va reuși, vor putea înlocui oamenii în mod oficial, fără vreo împotrivire din partea cuiva. Apoi, extratereștrii vor înlocui și sufletele pământenilor, luându-le locul. Pentru mine este clar ca lumina zilei.*

R: *Vreți să spuneți că natura umană își va încheia ciclul datorită acestor invadatori?*

MX: *Exact. Oamenii nu se vor mai naște din oameni, ci în laboratoare. Va fi impusă o legislație extrem de dură, care va stopa reproducerea naturală în cazul umanoizilor. Războaiele și conflictele armate sunt tot șmecherii ale extratereștrilor, menite să-i facă pe oameni dependenți de știință și tehnologie. Fără tehnologie n-ar mai exista nici conflagrații mondiale.*

R: *De ce credeți că Aliens au ceva cu noi?*

MX: *Deoarece corpul uman este cea mai măreață și mai perfectă creație a Universului.*

R: *Dar acești extratereștrii care ne vor invada cum arată?*

MX: *Deși sunt făcuți din același aluat, nu ne seamănă perfect. Unora le lipsește nasul, iar alții arată ca niște fantome. Viitorul societății omenești este înfiorător, vă asigur! Aici ar fi cazul să mai precizez un lucru. Chiar și dacă extratereștrii nu vor reuși să*

înlocuiască oamenii, Umanitatea se va autodistruge. Industria mondială creează poluare, iar microparticulele din atmosferă afectează omenirea în ansamblul ei. Instabilitatea climei este cauzată tot de poluare, iar acest lucru noi nu suntem încă în stare să îl remediem. La fel și în cazul apei potabile. Aceasta nu va mai fi niciodată atât de pură ca înainte, ceea ce va duce la îmbolnăviri masive. Ca să nu mai amintesc despre E-uri și alte substanțe chimice dăunătoare sănătății oamenilor, pe care le înghițim cu plăcere. Pentru a satisface tentațiile unor glande papilare, extratereștrii ne-au mânat să ne distrugem întregul organism, înghițind chimicale cu nemiluita. Ascultați-mă pe mine, singurul lor scop este să ne distrugă pentru a ne lua locul.

R: *Și-atunci, de ce nu vă adresați întregii umanități, pentru a o avertiza de pericolul ce o paște*?

MX: *Fiindcă numai practicanții Falung Mao, care asimilează învățăturile mele, pot fi salvați de urgia care va să vină. Pentru că doar noi vom fi capabil să ținem piept acestor specii. Acestor luptători pe care eu îi formez li se vor putea adăuga adepții mișcării chineze Falun Gong, dacă vor reuși în timp util să asimileze adevărata spiritualitate, pe care o noi o practicăm în mod curent. Poate că nu o să mă credeți, dar eu sunt singurul pământean care știe adevărul, iar ceilalți oameni nu înțeleg ceea ce le spun. Totuși, unii acceptă să mă însoțească în lupta împotriva „lor*"; *alții nu. Un lucru, însă, ar trebui să le fie clar tuturor*: *știința modernă distruge omenirea. Iar computerele sunt cele mai redutabile arme de anihilare a culturii și spiritualității omenirii.*

Cum interviul se încheiase, Lucky își întrebă amicul:

— Ce crezi, Tom, despre toate astea?

— Sincer? Am impresia că tipul a luat-o razna rău de tot. Și, dacă mai beau vreo două pahare de bastârcă, mai că m-aș duce să-l iau puțin de ciuf. Crezi că ar strica?...

•

Mai întâi, agentul consimți să fie percheziționat. O asemenea atitudine nu îi stătea în caracter, însă scopul pentru care se afla în acel loc îl determina să se arate mai docil ca de obicei. În acea dimineață, devreme, se aflase în Memorial Parc, efectuând exerciții fizice în aer liber împreună cu membri și simpatizanți ai Falung Mao. Tot atunci aflase cum putea ajunge la sediul mișcării, situat undeva la periferia L.A.

— Am venit aici ca să stau de vorbă cu conducătorii mișcării, li se adresă Thomas Roe din nou, pe un ton rugător și politicos, văzând că paznicii rămăseseră la fel de impasibili ca atunci când sosise. Nu sunt genul de om care creează probleme, așa că nu aveți de ce să vă temeți, vă asigur!

Una dintre gărzi, care vorbise între timp la telefonul mobil, îl lămuri:

— Nu e cazul să te agiți în mod inutil. Imediat va veni cineva care te va conduce. Tot ce dorim de la tine este să te comporți civilizat și să respecți regulile.

— Ca și până acum, consimți agentul cu un calm care nu îl caracteriza defel. Ca și până acum.

Mulțumit, Tom se destinse, cercetând cu ochii lui de expert CIA împrejurimile. Apoi încercă să-i tragă de limbă pe bodyguarzi, făcând pe nepriceputul în toate cele.

— Frumos exemplar, zise el, arătând spre ciobănescul german care ședea la piciorul însoțitorului său. Câți ani are?

— Șase, îi răspunse acesta într-un târziu, deoarece privirea musafirului rămăsese ațintită asupra lui și a câinelui.

— Voi sunteți tot adepți ai mișcării sau ați fost angajați? mai vru agentul să știe, simțind să devenea prea insistent cu întrebările sale. Hai, băieți, că asta nu poate fi cine știe ce secret, le mai zise Roe, văzându-i că se codesc să-i furnizeze informații. Doar mă puteți considera deja unul de-ai voștri, ce mama naibii.

Gărzile de la poartă se priviră o clipă, după care ridicară nepăsătoare din umeri.

— Facem parte dintr-o companie de pază, îi răspunse unul dintre ei, ce părea de rang superior. Dar uite că se apropie și persoana care te va însoți în interiorul bazei. Să nu-ți dea prin gând să faci vreo prostie, te-am prevenit…

Tom consideră ultima remarcă destul de bizară, și se uită la cel care o formulase ca la un marțian.

— Ce prostie aș putea eu face? făcu el pe niznaiul. Doar am venit aici ca să devin membru, nu să demolez acest cinstit așezământ unde se promovează adevărul, compasiunea și toleranța. N-ați observat până acum că sunt un om pașnic?

Între timp, frumoasa Wang Lihong ajunsese în apropierea lui și îl măsură din priviri, arătându-se destul de curioasă de acea prezență. Tânăra îi ajungea numai până undeva mai jos de

umeri și era încântată de statura impresionantă a celui care voia să vorbească cu conducerea Falung Mao. Bărbatul nu era deloc de lepădat.

Iată un animal cât se poate de interesant, îl evaluă ea în gând, cântărindu-l pe agentul CIA aflat sub acoperire. Nu ca piticul și neputinciosul de Mao. Dacă și din punct de vedere sexual se prezintă la fel de bine, e clar că o asemenea ocazie nu trebuie pierdută. Cu niciun chip.

Era îmbrăcată într-un combinezon de piele mulat pe corp și încălțată cu cizme scurte. La brâu era încinsă cu o centură de care atârna un pistol Colt, model Anaconda 4, calibrat 9 mm, armă nepotrivită pentru o femeie datorită masivității sale.

— Tu ești cel care vrea să stea de vorbă cu conducerea? îl întrebă tânăra pe un ton mai binevoitor decât cel pe care îl folosea de obicei în situații similare. Așa mi s-a spus.

— Da, și mă bucur să găsesc o asemenea fată seducătoare la sediul Falung Mao. Asta mă face să am și mai multă încredere în voi, pe onoarea mea!

— Te rog să mă urmezi! îi ceru chinezoaica, luând-o puțin înainte, astfel încât musafirul să îi poată admira robustețea feselor și superba linie a taliei pe care știa ca nimeni alta să o unduiască provocator.

Prin curte, practicanții Falung Mao de diferite naționalități se plimbau, jucau volei sau se odihneau pe bănci, locul fiind amenajat ca un fel de parc. Cu toții erau îmbrăcați în galben, iar în picioare purtau tenișI de aceeași culoare sau albi. Părea că armonia plutea în aer, fapt care pe Tom îl cam descumpăni. Se așteptase să găsească acolo o atmosferă cel puțin cazonă. Oare se înșelase?

— Din păcate, învățătorul Mao Xilai este plecat, îi explică Lihong cu amabilitate. Dar am să te lămuresc eu despre tot ceea ce vei vrea să afli. În afară de el, care este liderul de necontestat al mișcării ce-i poartă numele, noi toți ceilalți suntem adepți și fiecare dintre noi are dreptul și, în aceeași măsură, merită respectul celorlalți. Asta e prima regulă pe care trebuie să o știi, dacă ai de gând să ni te alături.

— Ce frumos sună! făcu agentul pe prostul, prefăcându-se că dă crezare celor auzite. Vorbele tale îmi ajung direct la inimă.

În realitate, era convins că așa ceva nu putea fi adevărat. Cel puțin nu pe această planetă.

— În fine, am ajuns, îl aduse Lihong la realitate. Te rog să poftești!

Ajunși în sufrageria vilei, fata îl pofti pe oaspete să ia loc, apoi, fără a-l întreba, îi oferi un pahar de whisky Jim Beam în vreme ce ei își turnă un pahar aproape plin dintr-o sticlă ce conținea o rădăcină asemănătoare cu pătrunjelul. După toate aparențele, era totuși o băutură alcoolică.

— Așadar, ai ajuns la noi, constată ea, după ce fiecare luă câte o gură zdravănă de băutură. Ce vrei să știi despre noi, fiindcă bănuiesc că n-ai venit în vreo calitate oficială ori ca să ne întrebi de sănătate?

Cei doi se așezaseră față în față pe câte un fotoliu, studiindu-se reciproc. Fiecare se gândea, în acel moment, cum să facă în așa fel încât să îl domine pe celălalt din punct de vedere sexual.

— În primul rând aș vrea să știu dacă umbli întotdeauna înarmată? începu agentul cu o glumă. Desigur, întrebarea asta ți-am pus-o așa, ca să mai destind atmosfera.

Ea zâmbi larg, ridicându-se și descheindu-și centura.

— Dar ce, ți s-a părut încărcată? Firește că nu sunt întotdeauna înarmată. De exemplu, o scot acum, o scot și când mă culc cu cineva…

Pentru Tom, apropoul era cât se putea de clar și dezvăluia cam care erau intențiile tinerei chinezoaice pentru viitorul foarte apropiat. Iar aceste constatări le făcea în vreme ce ea se elibera de centură, așezând-o tacticos pe o servantă.

— Am venit la voi ca să fac și eu parte din mișcarea pentru care militați. Mi s-a părut că sunteți niște tipi extrem de interesanți și de credibili. L-am urmărit și la televizor pe învățătorul Mao Xilai și mi-a plăcut de el. Omenirea se află, fără doar și poate, într-un mare pericol. Într-un pericol de moarte. Cum trebuie să procedez, căci presupun că există unele formalități, nu-i așa?

Wang îl privea din ce în ce mai încântată. Și avea două motive la fel de puternice pentru a se arăta mulțumită de perspectivele care i se arătau. Pe de o parte, un adept de o asemenea talie avea să îl încânte pe Mao. Nu atât de mult ca pe ea, dar, în fine… Iar în cazul în care colosul era și un bun amorez, cel puțin ea avea să fie extrem de fericită.

— În afară de câteva date personale, nimic. Cu ce te ocupi?

— Am o agenție imobiliară de mărime potrivită, minți bărbatul.

Ochii fetei sclipiră din nou, de parcă ar fi simțit mirosul banilor.

— Și cu ce ai putea ajuta mișcarea noastră?

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Te referi la bani?

Dar, cum Lihong nu-i răspunse, abilă, mulțumindu-se să mai ia o gură de alcool, Tom continuă:

— Pentru început, aș putea face o donație, – dacă-mi este permis și nu jignesc pe cineva.

Imediat după aceea, scoase un carnet de cecuri, care-i permitea accesul la un fond secret al CIA, și scrise o cifră cu mai multe zerouri.

— Cum ți se pare? vru el să afle părerea frumuseții pe care se abținea cu greu să nu o violeze.

Chinezoaica citi suma de două mii de dolari fără ca pe figura ei să se clintească vreun mușchi, după care își privi din nou musafirul în albul ochilor.

— Am înțeles, zâmbi bărbatul, adăugând un zero.

De data asta Wang Lihong îi zâmbi, îi luă paharul gol din mână, se undui până la bar ca să i-l umple la loc și i-l oferi cu gesturile unei curtezane din secolele trecute.

— Pentru o bună colaborare! toastă ea, gustând din rădăcina pusă la macerat în alcool și așteptând ca bărbatul să facă același lucru. Hai să ne așezăm pe canapea, mai zise fata, luându-l de mână și conducându-l într-acolo. Nu cumva mai trebuie adăugată și o semnătură? aprecie chinezoaica, după ce mai aruncă o privire pe acea hârtie de valoare.

Tom zâmbi și semnă fila de cec, după care i-o întinse cu o degajare ce trăda gesturi de nabab, ceea ce el nu era defel.

Wang luă bucățica de hârtie, o cercetă, apoi îl prinse de ceafă, sărutându-l apăsat pe gură.

— Îți mulțumim, Tom! De-acum te poți considera unul de-ai noștri. Învățătorul va fi foarte încântat să te cunoască personal. La fel ca și mine, de altfel, precizează ea cu un subînțeles fără echivoc.

Dacă până atunci Roe mai avusese vreun dubiu în privința intențiilor ei, în clipa în care Lihong îi puse mâna pe mădular, prin pantalon, și scoase un sunet a surpriză când constată că dimensiunile penisului său o mulțumeau, fu convins că

Dumnezeu îi scosese în cale acea sectă. Blestemată, diabolică sau cum ar mai fi catalogat-o presa ori autoritățile statului, pentru el nu mai conta. Tot ce era important rămânea să o poată poseda pe micuța chinezoaică, făcând abstracție că era cam metisă și nu avea ochii din cale-afară de migdalați, așa cum îi aveau asiaticele get-beget.

Sper ca târfa asta mică să poată rezista loviturilor mele de berbec și să nu se plângă după aia că am rănit-o, își zise el încântat. Oare a ajuns la majorat, ori pe fundul ei scrie „corupere de minore”?

Alungă repede acest ultim gând din minte și, încurajat de gesturile ei, trase de fermoarul combinezonului, pentru a-i elibera sânii ca doi pepenași, pe care se grăbi să îi ia în gură, morfolindu-i cu multă poftă.

• Capitolul 5 •

Dimineața următoare, Lucky continuă lecțiile de limbă chineză fără profesor, dar gândul îi zbura spre atrocitățile comise de autoritățile de la Beijing împotriva practicanților Falun Gong. Accesă pagina web a grupării și începu să citească:

Foarte multă lume se întreabă de ce îi persecută Jiang Zemin – care a dat ordinul începerii ostilităților în Consiliul Suprem – pe cei ce au aderat la pașnica mișcare Falun Gong, la fel cum se întreabă și foarte mulți membri ai Guvernului chinez. Și asta după șapte ani în care chiar oficialitățile din această țară au contribuit esențial la popularizarea mișcării. Este un fapt cunoscut: în ciuda faptului că economia chineză merge aparent bine, Guvernul nu este cel mai democratic din lume. Indiferent că este vorba despre măcelul anului 1989 din Piața Tian An Men când manifestațiile studenților au fost oprite cu tancurile, sau despre ocuparea Tibetului și înăbușirea în sânge a tradițiilor, culturii și religiei tibetane, lumea a aflat adevărul, și anume acela că libertatea cuvântului și a asocierii – sintagme considerate fundamentale în Vest – au rămas doar o glumă în China.

Cei care conduc acum China mai au concepții de pe timpul lui Mao Tze Dun. Marea Revoluție Culturală din anii ’60-70 a fost un exemplu de cruzime și lipsă de umanitate. Astăzi, cei cu vederi mai progresiste sunt supuși bunului plac al conducătorilor și pedepselor foarte grele, de cele mai multe ori inumane. Un exemplu în acest sens îl constituie și faptul că Guvernul Chinei a interzis aproximativ douăsprezece biserici creștine – catolice și protestante –, catalogându-le drept „secte malefice”.

Mulți ziariști au scris numeroase articole, în urma discuțiilor cu practicanți ai mișcării Falun Gong din țări ca SUA Canada, Germania și Franța, fără a găsi vreun motiv pentru care gruparea ar merita să fie interzisă. Au încercat același lucru și în China, însă aici s-au izbit de zidul interzicerii totale a accesului la informație. În această țară, toate știrile referitoare la Falun Gong provin de la agenția Xinhua (China Nouă), fiind total deformate și lipsite de cea mai elementară echidistanță. Acest

gen de informații face parte dintr-o campanie sistematică în care se proferează doar calomnii și minciuni. Xinhua nu a pregetat să motiveze crimele Guvernului chinez, susținând că Falun Gong este o religie anti-chineză, fiind sprijinită cu fonduri din afară (aluzie voalată la CIA), sau o superstiție dăunătoare societății în ansamblul ei.

Ce dracu' se întâmplă? se întrebă Lucky, la sfârșitul lecturării acestei note informative a mișcării. Oare să nu ne aflăm în mileniul al III-lea? Să mă fi înșelat eu?

Citi în continuare, de data asta în limba chineză:

Cu toate că în multe țări mișcarea Falun Gong este din ce în ce mai bine primită de public și tolerată de guvernele respective, datorită efectelor sale benefice, în China, începând din anul 1999 și până în prezent, cifrele acestui genocid absurd sunt impresionante: peste 100.000 de oameni arestați arbitrar de Poliție; mai mult de 100.000 de oameni trimiși în lagăre de muncă fără judecată, cu termene de până la trei ani; aproximativ 1000 de practicanți internați abuziv în spitale de psihiatrie; circa 500 de condamnați la pedepse mai mari de optsprezece ani închisoare; în prezent, peste 856 persoane sunt confirmate ca decedate în urma torturilor la care au fost supuse de către Poliție.

Datorită faptului că autoritățile mușamalizează sistematic asemenea cazuri, se crede că numărul abuzurilor este cu mult mai mare. La acest lucru se adaugă faptul că familiile practicanților sunt amenințate în permanență cu închisoarea, ca să nu dea informații despre aceste abuzuri.

•

În clipa în care Tom apropie sânii lui Wang unul de celălalt, pentru a avea astfel posibilitatea de a-i lua ambele sfârcuri în gură, tânăra – excitată la maximum – își înfipse dinții ascuțiți în umărul masivului bărbat. Respectivul gest, departe de a-l deranja în vreun fel pe proaspătul practicant al Falung Mao, îl determină pe acesta să își insinueze o mână în chiloții chinezoaicei, vârându-i degetul arătător în fund.

Pentru început, Lihong se rezumă la a-și suge dinții de plăcere, dar și din cauza usturimii, chiar dacă intromisiunea o surprinsese puțin. Imediat după aceea, însă, îl cârpi pe Thomas Roe peste față, cât putu ea de tare, pentru a-i încerca rezistența la efort.

Bărbatul îi înțelese jocul din prima, își împinse și mai tare degetul în anusul ei, iar în același timp o mușcă de ambele sfârcuri dintr-o dată.

Ca răspuns, tânăra prinse a-l izbi cu pumnii peste cap, fără a zice nimic, ocazie prielnică pentru agentul CIA să treacă și el la represalii. De fapt, era tot ceea ce-și dorea de la viață în acel moment.

— Mă violezi, barbarule! mai apucă ea să strige, mai mult excitată de purtarea lui decât contrariată. Vrei să mi-o tragi, nu? Recunoaște că vrei să mi-o tragi fără voia mea, brută ce ești!

În secunda următoare, Tom se ridică cu ea în brațe, nelăsându-i posibilitatea de a-și mai sprijini picioarele pe pământ, o răsuci în aer și o penetră cu forță, mirându-se cu sinceritate că enormul său mădular străbătu fără probleme intimitatea încinsă a zglobiei chinezoaice. Apoi, în aceeași notă, începu să-i aplice loviturile sale preferate de berbec aflat în călduri, făcând-o pe fată să nădușească instantaneu.

Dacă nu îți rup eu vaginul ăsta de târfă năbădăioasă, atunci nu ți-l va mai rupe nimeni vreodată, se gândi Tom cu înverșunare. Poți fi mulțumită de o asemenea perspectivă deosebit de incitantă.

Dacă nu te fac eu să te închini la vulva mea ca la odoarele cine știe cărui sfânt de-al tău, să nu-mi spui mie pe nume, gândi Wang cu și mai multă înverșunare decât „violatorul” ei.

— Te iubesc! rosti femeia, suspinând.

— Te iubesc! minți și agentul CIA, strângând din dinți.

Și confruntarea se dezlănțui…

•

Lui Lucky începuse să nu-i miroasă a bine scopurile acelei disidențe a Falun Gong și, cu atât mai puțin, implicarea CIA în această afacere. Pentru el devenise clar faptul că Falung Mao avea țeluri dubioase, în special conducerea acestei secte. Iar faptul că mișcarea-mamă renega respectiva disidență era și mai curios.

Poate că n-ar fi rău să mă înscriu și eu în această grupare, pentru a vedea ce se întâmplă de la fața locului, își zise el. Până acum am cam înțeles cu ce se mănâncă Falun Gong și care este crucea pe care o poartă, dar în privința sectei disidente lucrurile nu îmi sunt clare deloc. Ba dimpotrivă, mă enervează. Iar în ceea ce-l privește pe Mao Xilai, sunt ferm convins că voi avea

de-a face cu un escroc cu diplomă Internațională. Dacă nu va fi arestat între timp…

Cu aceste gânduri în minte, Lucky aținti intenționat, pentru a vizualiza ce avea să se întâmple în viitorul apropiat. Iar ceea ce „văzu” avu darul de a-l pune pe gânduri și a-l nemulțumi profund.

Amicul său ținea în brațe o chinezoaică superbă – fără doar și poate minoră, adică sub 21 de ani –, pe care o regula ca un sălbatic ce n-a mai văzut o femeie de câțiva ani. Fără îndoială, nici fata nu se lăsa mai prejos, în ciuda faptului că nu avea posibilitatea de a atinge pământul, de ai fi crezut că stă înfiptă în mădularul uriașului.

La un moment dat, ca la circ, datorită unei manevre abile, Tom o răsuci cu fața spre el, iar loviturile de berbec continuară cu și mai mult aplomb. Și ce aplomb…

— Violează-mă, câine! mârâi femeia, extaziată. Sunt gata să îndur orice rău ai de gând să-mi faci. Pe urmă, ai să vezi tu…

Peste poate de încântat, bărbatul o penetră cu și mai multă forță, bucuros să constate că acea făptură cu care aproape se contopise rezista mădularului său enorm. Și cum cu o asemenea ocazie nu se întâlnea în fiecare zi, nici măcar o dată pe an, profită de situație cum știa el mai bine.

Lucky „văzu” cum Tom o prinde cu o mână de mijloc, iar cu cealaltă o obligă să își lase capul pe spate, sprijinind-o de umăr ca să nu cadă. În acest timp, organul său nu înceta să execute vioaie mișcări de du-te-vino profunde și bine determinate.

În acest timp, tânăra chinezoaică, cu picioarele încolăcite în jurul taliei celui care o „viola”, depunea eforturi susținute ca să capteze întregul penis în interiorul său primitor, fără a lua în seamă faptul că ochii – așa cum stătea atârnată cu capul în jos – aproape îi ieșiseră din orbite de plăcere.

În încăpere nu se auzeau decât răsuflările sacadate ale celor doi amorezi și zgomotul specific unei partide de amor ce se desfășura la cote de o mare intensitate. De o foarte mare intensitate.

În momentul în care Tom simți că ejacularea nu avea să mai întârzie mult, și fără a-i păsa dacă tânăra se afla și ea în pragul orgasmului (fiind convins că gustase suficiente satisfacții sexuale până în acel moment), se pregăti pentru lovitura de

grație. Pentru început, îi altoi chinezoaicei o pereche de palme peste obraji, făcând-o pe aceasta să se înroșească de... rușine.

Wang Lihong reacționă instantaneu, ridicându-se, grație sprijinului agentului, și începând să-i care pumni în cap, urlând ca o descreierată:

— Am să te ucid, ticălosule! Am să te ucid cu mâna mea! Regulează-mă până mă omori, că altfel îți fac de petrecanie!

Tom își ascunse capul între sânii ei opulenți, mușcându-i pielea din apropierea mameloanelor și penetrând-o cu mai multă forță ca până atunci. În sinea lui zâmbea fericit și îl condamna pe Lucky pentru că nu voise să închirieze o prostituată asiatică pentru sex în trei, în acel moment fiind convins că toate femeile acestei rase sunt la fel de focoase.

— Așa, omoară-mă! îi ceru chinezoaica aflată în pragul următorului orgasm, al cărui număr nu îl mai știa. Violează-mă, bestie ce ești! Pe urmă tot am să te ucid.

Ultimele lovituri de berbec ale masivului Tom fură și cele mai aprige. Biata fată începuse deja să sângereze, dar acest fapt nu denota că ar fi resimțit vreo suferință. Dimpotrivă. Ar fi fost în stare că continue acea competiție sexuală până în dimineața zilei următoare, dacă nu mai mult. Era atât de fericită, încât putea uita toate surogatele cu care se alimentase erotic în ultima vreme, când fusese nevoită să îl accepte pe Mao în schimbul banilor pe care îi primea de la acesta.

— A venit clipa! rosti Tom, cu câteva secunde înainte ca erupția să se producă. Acum am nevoie de puțină concentrare și din partea ta.

Și, ca să își argumenteze cuvintele, îi mai cârpi târfei o palmă peste obraz, amețind-o pe aceasta:

— Dă-mi-o toată! mai apucă ea să exclame, în vreme ce loviturile pe care i le aplicase mai devreme peste scăfârlie se transformaseră în mângâieri. Asta e tot ceea ce-mi doresc! Regulează-mă!

După ce Lucky observă că înverșunata partidă de sex se sfârșise și o recunoscu în sfârșit pe fata din visul său, Wang își plimbă pe față enormul mădular, acum umed, al celui care o făcuse fericită așa cum nici măcar nu visase, sfârșind prin a ațipi în poala acestuia. Înainte, însă, mai auzi ca prin vis vorbele lui:

— Să înțeleg că am fost acceptat în rândul practicanților Falung Mao?

•

Lucky își reveni în simțiri și începu să îl înjure în gând pe agentul CIA, Thomas Roe, fiindcă acesta se infiltrase printre practicanții Falung Mao fără să se consulte cu el. E drept, șefii îi ordonaseră să se ocupe de sectă, dar asta nu însemna că trebuia să o facă pe ascuns, înșelându-l pe el. Și, mai ales, să aibă un contact sexual cu fata care îi apăruse lui în vis. Sau ce-o fi fost acela…

Și eu cât de sincer am fost cu el, își zise Lucky, foarte dezamăgit. Din păcate, nu e pentru prima dată când procedează așa, înșelându-mi încrederea. O asemenea atitudine se cere clarificată de urgență, odată pentru totdeauna. Negreșit.

Samuel Branigan puse mâna pe telefonul mobil și formă numărul agentului, nu înainte de a-l seta astfel încât Tom să nu își poată da seama cine îl caută, ca să nu-i răspundă. Între timp își aprinse o țigară Winston.

— Hello, e ceva ce ar trebui să știu? îl luă Lucky de la început din scurt.

După câteva secunde de tăcere, agentul se dezmetici, raportându-se la timpul prezent.

— Hei, amice! zise uriașul, pe un ton extrem de jovial. Mă bucur să te aud și, crede-mă, chiar intenționam să îți telefonez! Am niște noutăți pentru tine…

— Unde te afli, Tom?

— Tocmai părăsesc baza practicanților Falung Mao, pe care am penetrat-o și la propriu, și la figurat, ha, ha, ha! Am lucrat sub acoperire, dacă vrei să știi. Un mai vechi obicei de-al nostru… Și să nu-mi spui că n-ai visat întreaga afacere, că nu te cred! Altfel nu mă sunai tu tocmai acum, netam-nesam, ha, ha, ha!

Văzând că prietenul său nu reacționează în niciun fel, agentul încercă să-l înveselească, folosindu-se de aceleași remarci lipsite de umor.

— Dacă stau bine să mă gândesc, ideea că ai văzut și tu cum i-am tras-o chinezoaicei este de-a dreptul excitantă. Mai că m-aș întoarce ca să i-o mai întorc o dată pe dos… Oare de ce nu mi-am imaginat o asemenea posibilitate, atunci când o regulam pe curviștină? Tare mi-ar fi plăcut, prietene… Sunt sincer. Și apropo, în legătură cu visul ăla al tău de la care a început totul; nu tu o făceai zdrențe pe Wang Lihong – așa o cheamă pe târfă

–, ci eu, ha, ha, ha! Ai cam început să încurci borcanele, pal. Ascultă-mă pe mine: ai început să încurci bor-ca-ne-le!

— Poate că ai dreptate, admise Lucky, îngândurat. Dar nu înțeleg de ce te-ai ascuns de mine? Oare nu eram prieteni?

— Fiindcă știam că oricum vei afla adevărul, de-aia. De tine nu se poate ascunde nimeni. În plus, nu uita că am și eu e misiune de dus la îndeplinire. Doar știi cu ce mă ocup, nu? Nu e cazul să te superi pe mine, te asigur…

Lucky reflectă o vreme la spusele amicului său, după care realiză că, într-o atare situație, ar fi fost posibil ca și el să fi reacționat la fel. Întotdeauna, când încerca să judece pe cineva, se punea mai întâi în locul lui, iar numai după aceea trăgea o concluzie.

— Să zicem că am uitat acest episod, Tom. Dar dacă se mai întâmplă, nu crezi că încrederea mea în tine va avea de suferit?

— Uite că la asta nu m-am gândit până acum, recunoscu agentul, pe un ton ceva mai serios. Ceea ce însemnă că va trebui să-mi revizuiesc comportamentul, nu-i așa?

Pentru alte câteva secunde, niciunul dintre cei doi nu mai scoase vreo vorbă, fiecare reflectând la spusele celuilalt. Cel care sparse tăcerea, pe un ton glumeț, se arătă a fi tot agentul CIA:

— Dar este că ți-a plăcut curva aia de chinezoaică?

— Nu zic nu, admise Lucky cu sinceritate.

— Dacă vrei, ți-o dau și ție. Nu e vreo sfântă. De fapt, ce tot vorbesc eu aici? Ți-o poți lua și singur, prefăcându-te că vrei să intri în sectă. Merge, la mine a ținut. Probabil că din ritualul de înscriere face parte și amorul cu Wang. Mai știi?!

Lucky cântări oferta și, cu ochii minții, își aduse aminte de felația pe care chinezoaica i-o „administrase” în timpul visului său.

— Nu cred că mă interesează o asemenea ofertă. Și mai bine mi-ai spune ce s-a mai întâmplat pe-acolo, că n-am stat să văd chiar tot ce s-a întâmplat. Ce e cu secta asta?

— Le-am dat niște bani din fondurile noastre speciale, ca să capete încredere în mine. Vreo douăzeci de mii. Tu le-ai putea da mai mult, dacă ai vrea, că la tine banii nu contează. Și te-ar ține în brațe pentru asta, inclusiv zglobia de Wang, alături de care merită să trăiești măcar o lună de zile în Hawaii. Pe urmă

poți să mori. Mai cu seamă că năbădăioasa chinezoaică e amanta lui Mao Xilai, crede-mă!

— Eu știu… se codi Lucky. Pe mine m-ar interesa mai mult să aflu cât de legală este secta asta și cu ce se ocupă ea în realitate. Din câte mi-am dat seama până acum, se pare că Mao ăsta e putred de bogat, iar averea te asigur că n-a dobândit-o prin muncă cinstită.

— Foarte bine, acum să-ți spun ce plan am eu. Tu învață în continuare chineza – că treaba asta ne poate fi de mare ajutor –, iar eu am să încerc să stau de vorbă cu practicanții Falung Mao care sunt cazați în tabăra aceea de la periferie. Îl voi trage de limbă, dacă e nevoie, și pe fiecare în parte. Deocamdată, mă bucur de un regim special – grație donației mele –, care îmi permite să fac unele investigații. Nici nu mă controlează la intrare, așa cum procedează cu toți ceilalți, permițându-mi să plec și să mă întorc atunci când vreau. E ceva, nu?

• Capitolul 6 •

A doua zi Thomas Roe își începu investigațiile, iar Lucky se duse devreme în Memorial Parc, pentru a lua contact ci practicanții Falung Mao. Mergea oarecum cu sufletul strâns, gândindu-se la zecile de mii de victime ale autorităților chineze, oameni nevinovați, printre care tineri, femei și bătrâni, ce crezuseră în mișcare și plătiseră pentru asta cu vârf și îndesat.

Pentru că nimeni nu îl întrebă nimic începu să efectueze exercițiile fizice nestingherit, împreună cu ceilalți. Cu toții stăteau cu fața spre Wang Lihong, pe care Lucky o recunoscu de cum o zări. Era încadrată de doi bodyguarzi ce stârneau hazul prin discrepanța dintre ei, unul fiind extrem de înalt și de slab, iar celălalt – bondoc și gras.

Asiatica asta e dată naibii de frumoasă, recunoscu bărbatul în gând, încercând să alunge pofta sexuală ce punea stăpânire pe el. Frumoasă și tânără, mai mult ca sigur minoră după legile noastre. Apropo, oare la ce vârstă se atinge majoratul în China? Asta mi-a scăpat, deși nu cred că ar conta în vreun fel.

Noul discipol se adresă în limba chineză unui practicant din apropiere, care avea o figură asiatică, însă acesta îi răspunse în engleză, nedumerit. Tot ce voia respectivul era să fie lăsat în pace, ca să-și poată încărca bateriile cu practica Falung Mao, al cărui adept fervent era. Doar nu venise acolo ca să poarte discuții parlamentare...

La încheierea reprezentației, în vreme ce oamenii se risipeau spre treburile lor, Lucky se apropie hotărât de superba chinezoaică. Poate că puțin cam prea hotărât, fapt ce îl determină pe bodyguardul cel deșirat să se posteze în fața lui, punându-i o mână în gât. Din reflex, Lucky își flexă puțin genunchii și îi administră prin surprindere lunganului o stângă în ficat, de jos în sus, făcându-l pe acesta să se încovoaie de durere. Următoarea lovitură de genunchi proiectată în bărbie îl dădu pe așa-zisul bodyguard cu roatele în sus, fără a mai avea putința să riposteze. Ar fi vrut să îi administreze și câteva șpițuri în figură, însă partenerul său îi sări în ajutor, încercând să-l lovească pe Lucky în falcă, cu un croșeu destul de bine plasat.

Numai că Branigan avu timp să își ferească bărbia cu umărul, diminuând forța loviturii. Cum asaltul bondocului avea să continue, Lucky se pregăti să se apere, dar tocmai atunci interveni Wang Lihong în limba chineză:

— Încetați imediat! Ne vede lumea, ați înnebunit?

Contrariat, grăsunul îi dădu raportul amantei Învățătorului, dovedind că o știa de frică:

— Noi n-avem nicio vină, el a sărit la noi. Iar pentru asta trebuie să dea socoteală. Nu iei la bătaie un paznic al marelui Mao Xilai atunci când ți se năzare. Așa ceva nu poate fi tolerat.

— Nu voiam decât să vorbesc cu tine, ripostă Lucky în aceeași limbă. Dar amicul care se odihnește acum pe jos a fost din cale-afară de nepoliticos. Mi-a pus mâna-n gât fără niciun motiv și, deci, m-a agresat. Am fost nevoit să ripostez. De fapt, eu m-am apărat, nu v-am atacat, iar intențiile mele sunt dintre cele mai pașnice, te asigur.

Wang făcu ochii mari, surprinsă că un alb vorbea chineza atât de fluent, fără nicio dificultate, și îl privi pe bărbat cu multă atenție. De la prima vedere îi plăcuse de el, considerându-l un animal ideal pentru o partidă de sex fără prejudecăți. Iar dacă de aici ar fi ieșit și unele avantaje materiale, ar fi fost cu atât mai bine. Doar în acest scop acceptase să trăiască alături de un paranoic precum Mao și să se culce cu el.

— Mă surprinde că vorbești atât de bine limba chineză! zise ea cu sinceritate. Faci parte dintre practicanții Falung Mao, căci figura ta nu îmi pare deloc cunoscută?

Lucky nu răspunse imediat, rezumându-se să își scuture hainele de un ipotetic praf, de parcă el ar fi fost cel care a făcut cunoștință cu pământul. În cele din urmă, după ce își aranjă și freza deranjată, zise:

— Nu, însă doream să devin. Dar oamenii aceștia care se află în preajma ta îmi demonstrează că ar fi mai bine să mă apuc de altceva. Eu sunt un om pașnic de felul meu și nu îmi place să mă aflu în preajma unor asemenea brute.

Cei doi bodyguarzi nu mai erau capabili să spună ceva. Pe de o parte fuseseră la fel de surprinși ca Lihong că americanul acela vorbea atât de bine chineza, iar pe de alta erau uimiți de tupeul acestuia de a se erija în victimă, când de fapt el fusese acela care îl bumbăcise pe Zeng Wu.

— Îmi cer scuze în numele lor pentru lipsa de maniere, dar nu se află de prea mult timp în State și încă nu s-au obișnuit cu stilul de viață american. Te rog să îi înțelegi!

— Bine, dar eu voiam doar să îți vorbesc, nu să te atac, își continuă Lucky jocul început.

— Tocmai asta îți spuneam și eu. Gărzile mele n-au putut face diferența între un om care are intenții pașnice și unul cu gânduri ascunse. Și nouă ni se pare că toți albii seamănă între ei. Dar să lăsăm asta. Eu consider că neînțelegerea a fost tranșată. Numele meu este Wang Lihong, mai zise fata, întinzându-i o mână fermă și totuși delicată.

Știu foarte bine cum te cheamă, târfă mică – își zise bărbatul în gând –, și am „văzut" de ce ești în stare. Nu mai face pe mimoza cu mine, că nu te prinde defel!

— Prietenii îmi zic Lucky, și aș vrea ca și tu să-mi spui la fel. Am o afacere prosperă în domeniul petrolului și am citit mult despre modul în care sunt persecutați chinezii pentru că practică Falun Gong. De aceea am început să învăț limba voastră, ca să pricep și mai bine cum stau lucrurile. Sunt deosebit de interesat de mișcarea din care faceți parte.

Wang era din ce în ce mai încântată de bărbatul pe care îl cunoscuse în împrejurările acelea departe de a putea fi considerate pașnice. Individul promitea mult, și îi plăcea modul în care aborda lucrurile.

— M-ar interesa să aflu mai multe despre secta voastră – continuă Lucky, tot pe limba ultimilor comuniști adevărați – și despre tine, bineînțeles, care ești de o frumusețe atât de devastatoare.

Lihong se arătă timidă în fața acestui compliment, lăsând rușinată ochii în pământ, așa cum îi stătea bine unei chinezoaice minore ce se afla. Nu că ar fi avut ea vreo treabă cu prejudecățile de acest gen, însă știa că asemenea gesturi dau bine la americani, ca să nu mai vorbim despre țara ei, unde o asemenea atitudine era absolut obligatorie în fața bărbaților.

— Falung Mao este o mișcare, nu o sectă, îl corectă ea, pentru câteva secunde venindu-i în minte figura schimonosită a Învățătorului și amantului ei oficial. Noi nu avem nicio legătură cu vreo sectă sau cu religia, te rog să reții acest lucru.

— OK, nu este cazul să te enervezi!

— Nici n-am făcut-o, îi zâmbi Lihong. Continuă!

— Văzând greutățile prin care treceți numai ca să promovați adevărul, compasiunea și toleranța, m-am gândit că și eu vă pot fi de folos, inclusiv cu niște fonduri de care sunt convins că duceți lipsă. De vreme ce totul este gratuit și nu percepeți vreo taxă, aveți cu siguranță nevoie de bani.

— Oh, ești atât de bun... Ce-ar fi să ne vizitezi mâine, la tabăra noastră de la marginea orașului, ca să stai de vorbă cu Învățătorul Mao Xilai? Sunt convinsă că va fi foarte bucuros să te cunoască.

•

— Lucky, diseară ești liber?

Întrebarea agentului, deși fusese adresată pe un ton plăcut, nu prevestea nimic bun, ceea ce îl determină pe Branigan să rămână în expectativă, întotdeauna se putea aștepta din partea amicului său la surprize neplăcute.

— Cred că da, despre ce e vorba?

— Am luat legătura cu unul dintre practicanții încartiruiți la marginea orașului, pe nume Marvin Kaiser Jordan. Mi-a povestit niște lucruri incredibile despre ce se petrece la bază, dar omul are foarte multe rețineri din pricina repercusiunilor posibile asupra familiei sale. I-am promis că îl voi ajuta, punându-i pe cei dragi lui la adăpost de orice pericol. Am adresa și îi putem face o vizită familiei.

Lucky nu înțelese de la început care era cheia problemei, așa că puse două întrebări la întâmplare, ca să câștige timp.

— Amândoi? Și dacă sectanții te-au pus sub urmărire?

Thomas Roe tăcu o vreme, ceea ce demonstra că abia în acel moment se gândea la o atare posibilitate.

— La asta nu m-am gândit, admise agentul CIA, dictându-i adresa. Și-atunci, cum vom proceda?

— Am să mă duc singur, iar tu ai grijă ce faci în continuare, fiindcă sunt cu ochii pe tine. Dacă nu vrei să strici prietenia noastră, nu mai umbla cu fofârlica! Nu-ți voi acorda o a doua șansă, care în cazul tău este deja a patra ori a cincea, nici nu mai știu...

— Așa am să fac, spionule! încercă Tom să-l mai destindă, simțindu-l încordat. James Bond ce ești!...

— Am cunoscut-o în carne și oase pe asiatica aia, reluă Lucky, destul de mulțumit de reacția tovarășului său. Într- adevăr, e frumoasă ca o zeiță.

— Mie-mi spui?! Am visat-o și azi-noapte, recunoscu agentul. Să nu-mi zici că deja i-ai tras-o, că devin gelos!

•

— Sunt un prieten de-al lui Marvin.

Lucky fu poftit să intre, fără prea mult entuziasm. Cea care îl întâmpinase părea a fi mama tânărului încartiruit la baza Falung Mao, după vârsta pe care o avea. Îl privea cu circumspecție, mai mult ca sigur considerându-l un membru al sectei pentru care Marvin Kaiser Jordan își părăsise familia, lăsând-o cu toate greutățile pe cap.

— Cu ce v-aș putea fi de folos?

Între timp, în living room își făcură apariția încă două persoane. Un puști de vreo doisprezece ani și o domnișoară blondă, frumoasă și bine împănată, care deborda de sănătate.

— Ei sunt frații mai mici ai lui Marvin, John și Estera, îi explică femeia. Iar eu sunt mama lui.

Fata îi zâmbi provocator musafirului, aruncându-i un „mă bucur de cunoștință” încă și mai provocator.

Musafirul îi răspunse pe același ton, cântărindu-i nurii și ajungând la concluzia că, așa dolofană cum se prezenta, fata era deosebit de apetisantă.

— Doamnă, mă aflu aici pentru a vă ajuta, dar pentru asta trebuie să înțeleg ce se întâmplă cu fiul dumneavoastră și să aflu cât mai multe amănunte în legătură cu secta căreia Marvin i s-a dedicat. Sunt agent CIA, așa că nu aveți de ce vă teme, minți Lucky cu nerușinare. Ne aflăm pe urmele lor de o bună bucată de timp.

— Dar gruparea Falung Mao n-ar trebui să se afle în atenția FBI? demonstră mama practicantului că nu era deloc tâmpită ori dusă cu pluta.

— În mod normal, da, începu Lucky să-i dea lămuriri suplimentare. Numai că această grupare este o disidență a mișcării Falun Gong din China, de care se ocupă Agenția. În concluzie, afacerea are conotații internaționale și, deci, ne privește inclusiv pe noi. Este vorba despre siguranța națională…

— Înțeleg.

Fără să-l fi întrebat pe musafir, Estera îi aduse acestuia o cafea și se așeză pe un scaun alăturat, pregătită să ia parte la discuție, în vreme ce frățiorul mai mic dispăru într-o altă încăpere.

— Fără a fi nepoliticos… nu știu dacă este cazul – continuă Lucky – ca domnișoara să fie prezentă la discuția noastră…

— … Nu vă faceți griji, domnule, sunt majoră, îl întrerupse fata, zâmbindu-i degajată cu toată fața. În urmă cu o lună am împlinit douăzeci și unu de ani, adăugă blonda, făcându-i cu ochiul, astfel încât mama ei să nu bage de seamă.

— Din câte înțeleg, ați venit ca să îmi puneți câteva întrebări, continuă mama cu aceeași neîncredere în glas. Cu ce să încep?

În plus, femeia părea vizibil stânjenită de acea vizită neașteptată, pe care de-abia aștepta să o vadă terminată.

— Cu adevărul, doamnă, o incită Lucky. Orice mi-ați spune îmi poate fi de folos.

Urmară câteva clipe de liniște, timp în care Estera îi mai aduse bărbatului un pahar de apă rece, aplecându-se în fața acestuia suficient de mult încât el să-i poată admira în voie generosul decolteu ce ascundea doar sfârcurile unor sâni gigantici.

— Înainte să meargă la serviciu, Marvin a început să frecventeze această sectă și să practice niște exerciții ciudate. Spunea că îl ajută și la învățătură, căci știți, e și student. Eu n-am fost de acord de la început, dar ce puteam face? Este major și nu mă puteam impune, mai cu seamă că el ne întreținea pe toți. Soțul meu a murit în urmă cu opt ani și de atunci Marvin a devenit capul familiei. Lucra la o companie de computere și câștiga foarte bine, astfel încât eram fericiți cu toții până când s-a întâmplat nenorocirea.

— Ce nenorocire?

— Marvin a intrat în Falung Mao, și-a donat toate economiile acestei secte și s-a străduit să ne coopteze și pe noi. Parcă înnebunise. Ne vorbea despre extratereștri și tot felul de pericole la adresa umanității.

— Dar n-a reușit, încercă Lucky să lege dialogul cu mama tânărului.

— Exact. Și dacă a văzut asta n-a mai venit acasă, mulțumindu-se să ne trimită din când în când o parte din ajutorul lui de șomaj, fiindcă a fost concediat. Nici cursurile facultății nu cred că le-a mai frecventat. În rest, nu știu nimic despre ce se întâmplă cu el, fiindcă nu ne trimite nicio veste. Iar noi suferim foarte mult din cauza asta.

— Doamnă, am de gând să vă ajut în așa fel încât să fie din nou alături de dumneavoastră, însă va trebui să îmi dați tot concursul și, la un eventual proces, să compăreți ca martoră. Vă simțiți în stare de o asemenea încercare?

— Fac orice ca Marvin să se întoarcă acasă cât mai repede cu putință! sări blonda de la locul ei, fără a fi întrebată de cineva până unde ar putea merge cu sacrificiul ei. Noi ne iubim unii pe alții – continuă Estera, încercând să își mai domolească pornirea –, și nu vom permite nimănui să ne despartă. Suntem o familie foarte unită, domnule agent.

— Din cât îl cunoașteți dumneavoastră, aveți impresia că Marvin ar vrea să revină în sânul familiei și nu este lăsat de conducătorii sectei? vru Lucky să știe înainte de a pleca.

— Mai mult ca sigur, răspunse femeia, luând-o înaintea zvăpăiatei ei fiice. Doar este al meu, și știu cât de mult ne iubește pe fiecare în parte. Numai că, acum, mintea lui este puțin rătăcită și are nevoie de ajutor.

•

— Wang, omul poate fi o mină de aur, dar și o ispită periculoasă, aprecie învățătorul. Mai ales că știe atât de bine chinezește, dacă nu cumva ați exagerat toți trei. Spun asta fiindcă limba noastră nu este la îndemâna oricui, de bună seamă.

— După modul în care l-a pus la pământ pe Zeng Wu, eu cred că avem de-a face cu tipul american al omului care știe ce vrea de la viață, îl asigură Wang Lihong. Mao, eu zic că n-avem de ce ne teme. Și te asigur că fondurile noastre se vor rotunji substanțial dacă îl vom convinge că secta noastră îi va salva viitorul.

— Idioato, Falung Mao nu este o sectă, ci o mișcare! se enervă Xilai, gata să o ia la pumni.

Fata lăsă capul în pământ, surprinsă și ea de idioțenia pe care tocmai o spusese. Bine că nu încasase o nouă lovitură din partea migdalatului, așa cum se întâmpla de obicei atunci când comitea vreo gafa de asemenea proporții.

— Așa e, Învățătorule, iartă-mă că am uitat acest lucru!

Ceva mai târziu, cumpănind ultimele vorbe ale amantei sale și gândindu-se în perspectivă la eventualele beneficii pe care le-ar putea obține de pe urma americanului expert în limba chineză, Xilai puse la cale o strategie.

— Wang, ai să-l ademenești pe Lucky ăsta, și împreună vom stoarce tot ce se poate de la el. În același timp, Wu și Hunan vor fi cu ochii pe individ zi și noapte, ca să nu avem surprize neplăcute. Ar fi formidabil dacă ai reuși, prin farmecele tale, să îl determini să rămână în tabără. Ai mână liberă din partea mea, dacă înțelegi ce vreau să spun…

Părăsind încăperea, Xilai nu mai fu în stare să zărească zâmbetul de satisfacție de pe chipul chinezoaicei, care abia aștepta să respecte dispozițiile primite de la binefăcătorul ei. Nu era pentru prima dată când se afla într-o asemenea postură, și nici nu îi displăcea să execute acest gen de ordine.

•

— Domnule! se auzi strigat Lucky, înainte de a pune mâna pe clanța porții casei familiei Kaiser Jordan.

Se întoarse, cu surprindere, în întunericul nopții, constatând că Estera venise după el. Era îmbujorată, cu toate că afară nu era nici pe departe frig.

— Mai stai puțin, îi ceru fata, proaspăt majoră, apucându-l de mână pe Lucky și rugându-l să ia loc pe o bancă de lemn.

Semiluna de pe cer răspândea o lumină slabă, dar suficient de puternică încât cei doi să se poată vedea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucky, prefăcându-se nedumerit.

Fata rămase în picioare în fața lui și începu să turuie:

— Nu știu dacă ai înțeles, dar sunt gata să fac orice pentru ca Marvin, fratele meu, să se întoarcă acasă și să fie la fel cum a fost înainte. Avem nevoie de el. Altfel nu îmi voi putea continua studiile și voi ajunge cel mult o chelneriță, ca să nu mai amintesc de soarta pe care o vor avea frățiorul mai mic și mama.

— Ba am înțeles asta, Estera, răspunse Lucky, depunând eforturi susținute pentru a-și desprinde privirea de la sânii ei dolofani. Doar v-am promis că mă voi ocupa de chestia asta, adăugă el, făcând pe enigmaticul îngândurat.

Iar cum ea îl prinse de ceafă, obligându-l să se apropie de decolteul provocator al rochiei, se simți dator să îi sărute – cu un gest ce se voia degajat – cărăruia dintre cele două țâțe.

— Sunt gata să fac orice, repetă blonda, așezându-se în genunchi în fața bărbatului. Orice, înțelegi?…

Lucky înțelese despre ce era vorba și se relaxă, lăsându-și capul pe spate. În acel moment, închise ochii și avu o viziune.

•

Mao Xilai se afla într-un fel de beci, în compania celor două gorile ale sale. Pe un pat de lemn înalt cât o masă era răstignit un bărbat în pielea goală. Tocmai fusese legat de mâini și de picioare, iar conducătorul sectei, cu un aer inchizitorial, îi citea rechizitoriul.

— Te faci vinovat pentru că ai subminat mișcarea Falung Mao, ai încercat să evadezi și i-ai instigat și pe alții la asta. Avem numeroase denunțuri în acest sens de la frați de-ai noștri. Cum pledezi, Darrel Grabois?

— Nevinovat, răspunse prizonierul cu un aer plictisit având convingerea că mascarada aceea avea să se încheie cât de curând. Sunteți nebuni de legat! Dezleagă-mă cât mai repede ca să pot pleca, altminteri te voi reclama autorităților și crede-mă că nu-ți va fi bine deloc, Mao Xilai.

Gărzile chinezului începură să râdă, făcându-l pe bărbat să-i înghețe sângele în vine. Cu toate acestea, își învinse teama și continuă:

— Xilai, gata cu joaca asta! M-am săturat și vreau să mă întorc la viața mea obișnuită, pe care am avut-o înainte de a te cunoaște pe tine și secta asta dementă. Nu vreau să mai stau nicio clipă aici, printre descreierați ca tine și ca târfa aia cu care te însoțești.

Chinezul se înroși la auzul acestor vorbe, dar depuse eforturi pentru a-și păstra calmul. Afronturi de o asemenea gravitate nu îi mai fuseseră aduse de când se știa.

— Cred că încă nu realizezi situația critică în care te afli, zise Mao Xilai. Ai complotat împotriva mișcării și tot tu faci pe nebunul? Din clipa asta – ți-am retras dreptul la apărare. Cheng Hunan, astupă-i gura! i se adresă apoi bondocului, în chineză.

Acesta privi împrejur, alese șortul americanului de origine franceză și i-l îndesă în gură, pe post de căluș. Prizonierul încercă să se zbată pentru a se elibera, dar tot ceea ce putu obține fu o lovitură în testicule, care îl făcu să-i iasă ochii din cap de durere. La așa ceva nu se așteptase.

— Te voi tortura până când îți vei dori propria moarte, Grabois. Dacă între timp voi citi în ochii tăi că vrei să trăiești, arătându-te spășit și dispus să donezi mișcării întreaga ta avere, mai ai șanse să rămâi în viață. Altfel…

Pentru a-și întări vorbele prin fapte, chinezul luă o lopată dintr-un colț al beciului și, cu ajutorul aghiotanților săi, îi introduse nefericitului coada de lemn direct în anus. Victima nu fu capabilă decât să geamă prelung, din adâncul gâtului, fiind la un pas de leșin. Ca să preîntâmpine o asemenea eventualitate, Zeng Wu îi aruncă o jumătate de găleată de apă în cap, amuzându-se teribil de spaimele și durerile rebelului francez.

— Să vedem mai departe, reluă Xilai. Ce-i drept, până acum ne-ai donat de bună voie douăsprezece mii de dolari. Nu-i rău, pentru unul fără familie în SUA. Dar nu suficient. Ai numai treizeci și doi de ani. Ce păcat să mori la o asemenea vârstă…

Conducătorul sectei le spuse aghiotanților ceva în chineză, apoi reluă:

— Ești gata să te căiești pentru faptele tale?

Între timp, Hunan introduse într-o priză ștecherul unui arzător, iar Wu puse pe acesta o vergea metalică cu mâner de lemn.

— În ochii tăi nu văd nicio urmă de regret pentru faptele de care te faci vinovat, continuă Învățătorul pe un ton ce se voia blajin. Îmi pare rău pentru tine, dar nu vei mai avea posibilitatea de a fi unul dintre luptătorii împotriva extratereștrilor, ce se vor încununa de glorie. Ai dat cu piciorul unei asemenea glorii.

Zicând acestea Xilai luă vergeaua, care între timp se înroșise, și o apăsă pe pulpa francezului. Carnea sfârâi, iar în atmosferă se răspândi un miros greu. Aproape sufocată, victima se zbătea inutil, neavând nici cea mai mică șansă de scăpare. Învățătorul, cu un zâmbet malefic pe chip, lipi vergeaua incandescentă de celălalt picior și o ținu acolo preț de zece secunde, după care o așeză din nou pe arzător.

Din cauza durerii, Grabois leșină. Pentru un scurt timp, însă, deoarece încă o cantitate de apă aruncată în plină figură îl readuse în simțiri. Ar fi vrut să urle de durere și neputință, însă din gâtlej nu-i ieșeau decât câteva horcăieli.

— Viața este bunul cel mai de preț al omului, la fel ca și credința, continuă Mao Xilai, didactic. Sincer să fiu, nu înțeleg de ce vrei să mori atât de tânăr și în putere?! Nu e păcat de părinții tăi?

Învățătorul îl arse pe francez de douăsprezece ori pe picioare, după care se plictisi de această „distracție”. Îi trase cu brutalitate coada de lopată din anus, care era plină de sânge, și îi smulse călușul din gură.

— Dacă țipi, îți vâr asta pe gât, își amenință el victima, care făcea eforturi disperate de a respira, de data asta în voie. Să știi că nu mă joc! adăugă învățătorul fără niciun sens, fiindcă fusese destul de convingător până atunci. Și-acum, spune-mi, ai de gând să te căiești pentru faptele tale reprobabile?

După un timp în care Grabois își adună toate forțele ce îi mai rămăseseră pentru a putea răspunde, acesta îl înjură pe Xilai:

— Fuck you!

În clipa următoare, cu un sadism greu de imaginat, chinezul propti coada lopeții în dreptul unui glob ocular al nefericitului practicant al mișcării Falung Mao și începu să apese. Urletul victimei se pierdu în câteva secunde, pe măsură ce învățătorul apăsa tot mai tare, străpungându-i orbita. Când trase coada afară, globul ocular era făcut zob, iar înăuntru nu se mai putea vedea decât o masă însângerată de carne amestecată cu un lichid albicios.

— Eu am vrut să te salvez, însă tu ai ales să mori, regretă fals migdalatul. Nu e vina mea, prietene.

Aghiotanții stăteau amuzați la locurile lor, privindu-și șeful cu admirație și încurajându-l din priviri să continue supliciul. Ceea ce Xilai și făcu, trecând la celălalt ochi.

•

Un asemenea monstru nu trebuie să trăiască printre noi, își zise Lucky, care ieși din transă în acel moment. Și va trebui să-l salvez pe Grabois, dacă nu cumva a ajuns deja în cer. Nefericitul…

La lumina lunii, bărbatul zări mai întâi o umbră în poala lui, apoi își aminti de Estera. Simțindu-l extrem de relaxat și văzându-l că își dă capul pe spate de parcă ar fi adormit, proaspăta majoră pricepu că el se lăsase pe mâna ei. Așa că îi scoase cu delicatețe organul afară și începu să i-l alinte cu multă recunoștință, mângâind cu blândețe scrotul celui pe care îl considera salvatorul familiei.

După cele „văzute” ceva mai-devreme, Lucky nu prea mai avea chef de felație, dar se gândi că nu-i putea aduce un asemenea afront frumoasei Estera. Fata nu purta vreo vină fiindcă pe el îl încercau premonițiile când îi era lumea mai dragă. Așa că o lăsă în continuare să-l sugă, mângâindu-i părintește părul și masându-i pieptul generos, pe care îl eliberă din captivitatea unui sutien rămas mic. În alte condiții, ar fi vrut

ca partida să dureze mai mult, dar hotărî că mai bine încheia repede acel episod, astfel încât amândoi să fie mulțumiți.

O prinse cu ambele mâini de țâțe și începu să o tragă de ele, așa fel încât ea să întețească ritmul felației. Docilă, ea apăsă pe accelerator, după care îl apucă pe Lucky de șolduri, pentru a-l putea înghiți cât mai mult posibil. Și se avânta atât de mult în mădularul bărbatului, încât acesta fu convins că Estera se va îneca în cele din urmă.

Din fericire, acest lucru nu se întâmplă nici măcar atunci când el începu să ejaculeze abundent, umplând gura fetei până la refuz. Ea mai rămase o vreme așa, sufocată, străduindu-se să înghită tot, după care o scoase, i-o aranjă la loc în pantaloni și își șterse gura cu dosul palmei.

— Ți-a plăcut? îl întrebă ea, cu un zâmbet de satisfacție întipărit pe figură.

Era într-adevăr mulțumită, și nu se îndoia câtuși de puțin că agentul CIA va face totul ca familia ei să fie din nou fericită. Iar gândul că la această izbândă contribuise și ea o umplea de încântare.

Merită să te sacrifici pentru un țel nobil, își zise ea în gând, încercând să justifice față de sine felația la care se dedase. Și-apoi, nici n-a fost un sacrificiu prea mare. Ba dimpotrivă…

— Mai întrebi?!

— Și ai să îl ajuți pe fratele meu să scape din închisoarea aia? ceru ea asigurări suplimentare.

— Negreșit. Cum mă vezi și cum te văd.

— Atunci, mai poți veni pe la mine, Lucky. Chiar și în fiecare seară, dacă vrei. Fii convins că mă pricep și la alte lucruri frumoase, adăugă ea, provocator. Poți face cu mine orice fel de sex vrei tu, inclusiv anal, îl mai asigură Estera, zâmbindu-i drăgăstos. Nici nu știi cât de strâmtă sunt…

• Capitolul 7 •

Cu toate că bărbatul din fața sa era cât se poate de normal și nu părea a avea gânduri ascunse, Mao Xilai nutrea unele rețineri cu privire la el. Dar acestea se risipiră în momentul în care Lucky îi promise că va dona mișcării treizeci de mii de dolari, urmând ca la sfârșitul lunii să dubleze suma.

În minutele următoare, între cei doi avu loc o discuție ideologică referitoare la Falung Mao, bineînțeles în limba chineză, până în clipa în care își făcu apariția superba Wang Lihong. Învățătorul se retrase, lăsându-i pe cei să aprofundeze subiectul.

— Așadar, în ce mod vrei să ne ajuți în lupta noastră împotriva „lor”?

— Cu tot ce îmi stă în putință, răspunse Lucky, intrând în joc cu un zâmbet larg și care se voia sincer. Luna aceasta vă donez suma de șaizeci de mii de dolari, dar întreaga mea avere vă va sta la dispoziție dacă va fi cazul. Victorie cu orice preț! este sloganul vostru, nu-i așa?

Fata confirmă cu plăcere, reluând:

— Dacă vrei să devii unul dintre cei mai buni luptători ai noștri și să te eliberezi de mizeriile acestei lumi infestate de computere, ar fi mai bine să renunți cât mai repede la bunuri și bani. Numai așa vei putea înțelege spiritul Falung Mao și vei deveni una cu el.

Lihong nu credea o vorbă din tot ceea ce spunea, însă se obișnuise să rostească asemenea fraze cu multă seriozitate, văzând că sunt foarte mulți cei dispuși să accepte asemenea bazaconii. De ce n-ar fi fost și Lucky unul dintre aceștia?

— Mă întreb dacă adevărul, compasiunea și toleranța pot fi deprinse în timpul exercițiilor și meditației sporadice, ori va fi nevoie să mă mut și eu în tabăra voastră? Numai la asta îmi zboară gândul de când te-am cunoscut.

Chinezoaica era din ce în ce mai fericită că îl adusese pe acel bărbat – credea ea – atât de aproape de scopul propus. Aproape că nu-i venea să creadă că acesta era dispus să se

înregimenteze în Falung Mao din prima zi, fără ca ea să-i fi sugerat așa ceva.

— Să știi, Lucky, că regimul celor ce locuiesc în tabără este unul destul de sever. Va trebui să îți iei anumite angajamente, ba chiar să le respecți cu sfințenie, adăugă ea, lipindu-se de bărbatul pe care începuse să îl placă cu sinceritate. La noi există reguli...

— ... Sunt pregătit pentru asta, o întrerupse bărbatul, ca pentru a-i demonstra cât este de pregătit pentru a face față încercării.

— Și afacerile tale? îl întrebă ea, începând să îi mângâie organul prin pantaloni. Cum ai să te descurci?

Lucky păstră câteva secunde de tăcere, relaxându-se și privind-o cu tandrețe pe fata care era pe cale să i se dăruiască. În acel moment, nu avea nici cel mai mic dubiu în privința intențiilor ei. Răspunse:

— Am un om de încredere care se ocupă de asta. Își reține un anumit procent din profit și amândoi suntem mulțumiți. Eu m-am zbătut destul până acum, să mai muncească și alții.

— În acest caz, poți veni la noi când vrei tu, îl asigură Wang Lihong, sărutându-i o ureche. Și, dacă vrei, mă poți avea ori de câte ori consideri de cuviință. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut și aș vrea ca între noi să nu existe niciun fel de secrete. Poți asta, Lucky?

Bărbatul înțelese că venise clipa potrivită pentru a-i pipăi sânii aceia atât de apetisanți și a vedea dacă erau într-adevăr atât de tari pe cât păreau. Îi scoase la vedere și începu să-i maseze cu poftă, în viril.

După ce tânăra ajunse la prohab și îi scoase organul afară, se ridică în picioare și îi ceru:

— Mușcă-mă de sfârcuri, dragule! Îmi place atât de mult!...

El se execută, iar Wang se cabră pe spate, ca să poată ajunge cu o mână la mădularul erect pe care începu să-l frece cu determinare.

— Pentru că e prima dată când o facem, dar nu numai de aia, am să îți ofer o plăcere pe care nu cred că ai mai gustat-o până acum. Ceva special, cum nu întâlnești în fiecare zi, numai pentru tine.

Chinezoaica se dezbrăcă, rămânând într-o pereche de bikini minusculi, și se învârti de câteva ori prin fața lui, pentru a putea

fi admirată cum se cuvine. Apoi îl dezbrăcă și pe el complet, îi dezmierdă puțin membrul cu limba, i-l înghiți de câteva ori și îl trase de mâini ca să se ridice. Intențiile ei promiteau mult mai mult decât se așteptase proaspătul practicant de Falung Mao.

Lucky nu rezistă tentației de a se lipi de corpul ei tânăr, pe care-l simțea pulsând de patimă.

Ea îl trase încetișor spre o masă aflată lângă un perete, luând în drum o pernă pe care o așeză pe aceasta.

— Ești gata să participi la o experiență sexuală poate unică în viața ta? îl incită ea cu o vorbă dulce.

— Victorie cu orice preț! răspunse Lucky, din ce în ce mai excitat de corpul tânăr al chinezoaicei, pe care abia aștepta să îl exploreze.

— Ai grijă ce îți dorești! îl preveni Wang Lihong, amuzată.

Imediat după aceea, printr-o mișcare acrobatică bine stăpânită, se așeză în cap pe pernă și cu picioarele ridicate pe lângă zid. Își găsi imediat echilibrul, apoi îi zise:

— Acum trebuie să procedezi cu gura mea așa cum m-ai trage-o între picioare. Eu n-am posibilitatea să mișc capul, așa că trebuie să mă penetrezi atât cât vrei.

— Dar dacă te înec? întrebă el, deja excitat de acea provocare ieșită din comun.

— Nu-ți face niciun fel de grijă! Asta nu e treaba ta. Voi ști să te înghit cu totul, iar dacă vrei ca și plăcerea mea să fie maximă, ciupește-mă într-una de sfârcuri. La rândul meu voi juisa, nu-ți face griji…

Lucky își dădu seama că deja vorbiseră prea mult și era cazul să treacă la acțiune. Ea se sprijinea bine în mâini și aștepta cu gura întredeschisă să i se dea ceea ce își dorea. Bărbatul i-o plimbă mai întâi pe la buze, după care i-o vârî pe jumătate, de câteva ori, ca să vadă cum reacționează. Și cum singurele zgomote se dovediră a fi gemete de plăcere, începu să i se insinueze în gură din ce în ce mai adânc și ciupind-o insistent de sfârcuri.

Într-adevăr, bărbatul nu mai gustase o asemenea senzație niciodată și era de-a dreptul extaziat de ceea ce i se întâmpla. Gura chinezoaicei era destul de primitoare, iar buzele i se conturau atât de bine pe organul lui încât ar fi putut jura cu mâna pe inimă că toată viața ei nu făcuse altfel de sex.

Bărbatul își propti creștetul capului în pântecele ei, continuând să privească printre sânii ale căror sfârcuri le maltrata fără milă. Mădularul îi zvâcnea la fiecare penetrare, aproape dureros, făcându-l să aibă convingerea că ejacularea se putea produce în orice clipă.

Wang gemea în continuare și abia mai putea respira pe nas, în dorința de a-l înghiți cât mai mult pe bărbatul căruia i se dăruia cu o pasiune demnă de o cauză mai bună.

— Mai repede! îi ceru ea, scoțându-și pentru o clipă mădularul din cavitatea bucală. Și mai adânc!...

În clipa în care el începu să își dea drumul, chinezoaica gemu prelung, fără a se mai opri, și depuse eforturi vizibile ca să înghită tot, fără a elibera organul din captivitatea primitoarei ei guri. Treabă care îi reuși de minune, demonstrând că nu se afla nici pe departe la prima sa tentativă de acest gen.

Tocmai când Lucky i-o scoase, în sfârșit, din gură, plimbându-i-o pe întreaga față, pe ușă năvăli nimeni altul decât Thomas Roe, care încremeni văzând scena din fața lui. Imediat după aceea se repezi la prietenul său și îi dădu acestuia o palmă ce răsună în toată încăperea. Fiind apoi împins, Lucky se dezechilibră și căzu, constatând cu stupoare că locul în care fusese lovit de agent nu îl durea deloc.

În vreme ce Wang Lihong cobora de pe masă, ștergându-și un firicel de lichid seminal de la colțul gurii, Tom îi mai administră amicului său încă două lovituri zgomotoase, dar la fel de puțin dureroase, făcându-i lui Lucky cu ochiul. Abia atunci înțelese acesta că era vorba doar despre un truc, și rămase lat la pământ, aparent în nesimțire. Chipurile, fusese doborât de amantul înfuriat.

Masivul agent CIA se repezi atunci la Wang, oprind-o înainte ca aceasta să pună mâna pe pistolul său cu butoiaș, capabil să ucidă și un urs de la o distanță de o sută de metri.

— Târfă ce ești! începu Tom să zbiere, apucând-o de umăr și zgâlțâind-o de-i mergeau fulgii. Mi-ai spus că mă iubești și acum ți-o tragi cu sfrijitul ăsta? Mătărânga mea nu-ți mai ajungea? Auzi, să i-o sugi stând în cap! Așa ceva chiar că n-am mai auzit până acum. Am să te omor cu mâna mea, auzi? Stricato!

— Tom, potolește-te! îl rugă ea, făcându-și socoteala ce șanse avea să se smucească din mâna malacului și să pună mâna pe pistol, pentru a termina cu el pentru totdeauna. Doar nu îți sunt

soție sau ceva de genul ăsta. N-ai niciun drept asupra mea, înțelegi?

— Cum n-am niciun drept, târfă ce ești? Doar mi-ai declarat că mă iubești și nu a trecut prea mult timp de atunci. Ce, vrei să spui că ai uitat?

— Am făcut-o în focul patimii, n-a fost ceva adevărat, înțelege! argumentă Wang, crezând că Lucky este leșinat de-adevăratelea. Pur și simplu nu am mai rezistat dorințelor ce m-au cuprins. Iar cum tu nu te aflai prin apropiere, a trebuit să găsesc pe altcineva. N-am făcut-o intenționat.

— Dar îmi puteai telefona, târfă. Aș fi venit și de pe Lună, dacă mi-ai fi cerut așa ceva.

— Iubitule, nu trebuie să iei ca atare tot ce ai văzut aici. Noi, cei din mișcarea Falung Mao, suntem altfel decât restul oamenilor. Ne eliberăm de sentimentele rele ale societății și trăim în armonie. O partidă se sex nu înseamnă mare lucru pentru noi. Importantă este lupta împotriva extratereștrilor.

Asta ori bate câmpii, ori mă crede un dobitoc de talie internațională, își zise agentul CIA, stăpânindu-se cu greu să nu-l bufnească râsul. Oare cu ce fel de oameni a avut de-a face până acum, că parcă a crescut într-un sanatoriu de nebuni incurabili?

— Da’ eu te-am crezut din tot sufletul, continuă Tom să facă pe prostul. Uite, îți mai dau o șansă, adăugă el după un timp de gândire. Gonește jigodia asta de aici și să nu te mai prind vreodată că mă înșeli cu asemenea specimene, că fac moarte de om! Trebuie să-mi respecți dorința pentru cauza noastră comună. Ești capabilă de așa ceva?

Văzând că frumoasa chinezoaică se codește în fața unui asemenea angajament, uriașul continuă:

— Foarte bine, atunci am să vă ucid pe amândoi. Ba nu atunci, ci chiar acum. Cu cine vrei să încep și în ce mod ești dispusă ca să mori? În timpul unei partide de amor anal, ori preferi altă variantă, târfă ce ești?

Aducându-și aminte de monstrul pe care Tom îl purta în pantaloni și gândindu-se la sfincterul ei delicat ce ar fi putut fi torturat cu bestialitate, fata nu se mai gândi decât la viața ei, arătându-se dispusă să accepte orice compromis pentru a evita supliciul. Nici prin cap nu îi trecuse, atunci când se culcase cu Tom, că dragostea acestuia îi putea aduce asemenea probleme pe cap. Nu știa cum să iasă din situația în care intrase, iar

gândul că Mao ar fi putut afla ceea ce se întâmpla, pur și simplu o îngrozea.

— Iubitule, n-are niciun rost să te enervezi, încercă ea să își domolească pătimașul iubit. Îți promit că de-acum înainte voi fi numai a ta. Nu-mi face rău! Și nici lui, adăugă Wang Lihong, arătând cu bărbia înspre Lucky, care părea în continuare leșinat. Uite, dacă vrei, ți-o sug și ție stând în cap, ca să nu mai fi atât de gelos. Hai, că n-a fost mare lucra, trebuie să recunoști…

Branigan trăgea cu coada ochiului, din locul în care se afla, și cu greu se putea abține să nu râdă în hohote de reprezentația dată de agentul CIA. Acesta din urmă păru că reflectează o vreme la noile perspective care i se deschideau în față, și în cele din urmă admise:

— Bine, am să vă iert pe amândoi. În special pe tine, fiindcă pe ticălosul ăsta l-aș trimite pe lumea cealaltă fără niciun fel de remușcare. Dar mă iubești, nu-i așa? N-ai spus-o într-o doară.

— Bineînțeles că te iubesc, ursulețul meu, făcu ea, pe cel mai neconvingător ton din lume.

Apoi rosti câteva vorbe în chineză, care îi erau adresate de fapt lui Lucky.

— Ce-ai spus? se enervă Tom, care știa foarte bine despre ce era vorba.

— Ți-am adresat câteva vorbe de iubire pe limba mea maternă. Așa ne exprimăm noi dragostea cel mai bine. N-ai de ce să te superi.

În realitate, Wang îi șoptise lui Lucky să facă în continuare pe mortul, că va rezolva ea situația. Altfel, situația ar fi riscat să scape de sub control.

— Bine, eu plec acum, dar să știi că îl pândesc pe ăsta din apropiere. Dacă nu părăsește vila în cinci minute, vin peste voi și vă omor pe amândoi ca pe niște pui de găină. Nu glumesc!

— Nu-ți face griji, va pleca, iubitule.

— Și la noapte vreau să fii a mea, supralicită agentul, după câteva clipe de gândire.

— Foarte bine, te aștept aici după orele 23:00, când se dă stingerea. Mao Xilai va lipsi în noaptea asta de la bază, așa că nu o să ne deranjeze nimeni, te asigur! Ai să poți să mi-o tragi până dimineață unde vei vrea tu, mai puțin în spate, că acolo nu te pot primi. Și știi prea bine care este motivul…

•

— Mao, aș vrea să stăm de vorbă, dacă și tu ai această disponibilitate, în legătură cu cei doi noi adepți, gânguri chinezoaica în mobilul ei minuscul, cumpărat cu opt sute de dolari din fondurile sectei.

Tonul pe care amanta sa începuse convorbirea îl deranjă pe Învățător. De aceea, răspunse cam brutal:

— Am să vin în tabără, iar la noapte vei avea suficient timp să-mi dai raportul. Acum am alte treburi de rezolvat.

Cu toate că știa foarte bine că lui Mao nu-i plăceau insistențele, iar atunci când lua o decizie nu o mai revoca, Lihong mai făcu o încercare, folosind cel mai duios glas cu putință.

— Iubitule, lucrurile se pot precipita până atunci și ar fi bine să nu pierdem timpul. Malacul Thomas Roe a devenit agresiv, adăugă ea, cu intenția de a-l îngrijora pe bărbat.

— În cazul ăsta, te aștept peste o oră la restaurantul Nan Jing, ca să luăm masa, cedă Xilai. De acord, mai ai ceva de adăugat?

Ea nu mai avea și respectă consemnul stabilit în cadrul staff-ului sectei, ca toate convorbirile telefonice ori pe net să fie cât se poate de scurte.

— Voi fi acolo la ora stabilită, preciză fata, după care întrerupse legătura.

Într-adevăr, la termenul stabilit chinezoaica ajunse în local fără întârziere și îi ceru unui ospătar să fie condusă la masa rezervată de Mao Xilai. Acesta din urmă nu își făcuse încă apariția, dar ea nu se îngrijoră, știind că Învățătorul, contrar obiceiurilor chinezești, era un om punctual. Ceru o vodcă de secară și apă minerală, după care începu să studieze bărbații aflați în restaurant. Din păcate, majoritatea era compusă din asiatici, iar în topul preferințelor fetei se situau albii, urmați de negri și arabi. Migdalații se situau pe ultimul loc.

•

— Ce dracu’ a mai fost și asta? îl întrebă Lucky pe Tom când putură sta de vorbă fără martori.

— O diversiune, râse masivul agent, bătându-l prietenește pe umăr. Nimic altceva decât o diversiune.

— O ce? se miră Lucky, crezând că n-a înțeles bine cuvântul. Amice, nu cumva ai văzut prea multe filme polițiste de slabă factură?

— Pal, lasă prostiile de genul ăsta și povestește-mi cum e să ți-o sugă o minoră stând în cap! schimbă Thomas Roe vorba. Cred că nici acum nu ți-ai revenit complet din extaz, nu-i așa? Hai, recunoaște!

Lucky îl privi ca pe un extraterestru, după care îl întrebă:

— De asta îți arde ție acum, după ce erai la un pas să mă trimiți pe lumea cealaltă?

— Ha, ha, ha! râse uriașul zgomotos. Doar n-ai luat-o în serios. Am creat diversiunea, astfel încât nimănui să nu-i poată trece prin minte că noi doi am putea fi tovarăși, preciză el. Acum te-ai prins?

După câteva clipe de tăcere, timp în care se gândi la temerile prietenului său, îl întrebă pe acesta:

— Tom, dar până la urmă de ce ne temem noi? Cheamă-ți băieții și hai să terminăm cu secta asta nenorocită care torturează și ucide oameni nevinovați, după ce îi lasă fără bani. E cea mai simplă și mai eficientă metodă prin care am putea rezolva problema.

— Din ceea ce-mi spui înțeleg că ai mai „văzut” ceva în ultima vreme, despre care eu nu am luat încă la cunoștință, Nu vrei să-mi spui și mi-e care-i șpilul?

Lucky se văzu nevoit să-i descrie agentului CIA, pe larg, groaznicele suferințe ale francezului Grabois, încheind ci următoarele cuvinte:

— Din păcate, nu știu dacă grozăviile pe care ți le-am relatat se vor întâmpla în această noapte, mâine sau altcândva. Nimeni nu avea vreun ceas la mână sau vreun mobil, pe care să citesc data și ora nenorocirii. Nu am niciun indiciu suplimentar, înțelegi?

Amândoi mai reflectară o vreme, apoi agentul își lămuri partenerul:

— Deocamdată nu putem acționa deschis pe un teren necunoscut. Este împotriva regulilor. Trebuie să mai așteptăm un timp.

— Nu înțeleg.

— Lucky, deocamdată n-avem cum să fim siguri că în spatele sectei Falung Mao se află doar Xilai, târfa lui, cei doi aghiotanți chinezi și firma de pază pe care a angajat-o. S-ar putea să existe și alții, ori anumite interese politice pe care noi nu le putem dibui din lipsă de informații. De asta nu este posibil, cel puțin

deocamdată, să chem trupele speciale și să terminăm cu ei. Doar nu vrei ca Agenția să fie considerată un instrument de oprimare a practicanților Falung Mao, așa cum a ajuns să fie cunoscut Guvernul chinez pentru mișcarea Falun Gong. Când va fi cazul să acționăm, băieții mei îmi vor da de știre. Până atunci, nu vom face niciun pas.

Fără nicio plăcere, Lucky se văzu nevoit să îi dea dreptate prietenului său. Era mult prea riscant să pornească la e acțiune decisivă fără un suport logistic și informațional adecvat.

— All right, dar fii cu băgare de seamă! acceptă el. N-ar fi exclus ca târfa aia să îți întindă o cursă la noapte. E capabilă…

— Mie-mi spui! Mai mult ca sigur că mă vrea îngeraș, cu toate că nu cred că voi ajunge vreodată într-o asemenea postură; poate, cel mult, un drăcușor hălăduind bezmetic prin Iad. Numai că n-o să reușească această performanță, și-apoi va fi vai și-amar de poponețul ei bombat și obraznic. Te asigur de asta! Dacă vrei, poți închide ochii ca să asiști la întreaga reprezentație fără să fii de față, ha, ha, ha! Chiar și în avanpremieră…

•

Învățătorul fu condus la masa rezervată din timp de un chelner îndoit de mijloc, într-o atitudine de profundă umilință. Oricine ar fi văzut scena ar fi fost convins că respectivul consumator este cine știe ce samurai cotropitor, iar ospătarul – un nenorocit de țăran chinez care face tot posibilul să-și salveze viața.

Wang Lihong se ridică de la masă atunci când sosi mentorul ei, urându-i bun venit. Nu era îmbrăcată ca de obicei, cu hainele acelea de piele care îi confereau aerul unei amazoane contemporane, ci purta o rochie destul de elegantă, cu bretele și un decolteu larg, ce-i punea în valoare pieptul proeminent. Părul îl avea prins la spate într-un coc, după moda chinezească a fetelor cuminți, dar și a gheișelor japoneze care nu aveau altă preocupare decât aceea de a satisface cu artă poftele bărbaților care și le puteau permite.

— Despre ce este vorba? intră acesta în subiect, înainte de a comanda de mâncare.

Faptul că era departe de a fi bine dispus era evident.

— Thomas Roe a devenit violent, începu Wang Lihong, privind discret în jur ca pentru a se convinge că nimeni nu le asculta convorbirea.

— Asta mi-ai spus și la telefon, ripostă Xilai irascibil. Vreau amănunte!

— A încercat să mă ucidă, zise fata, mimând spaima. Pe mine și pe Lucky, bogătașul acela care se ocupă cu petrol. Nea găsit împreună și l-a apucat gelozia fără nici cel mai mic motiv.

— Dar de ce ar fi el gelos pe tine? întrebă Xilai cu subînțeles, știind foarte bine ce poamă crescuse în bătătură.

— Ți-am spus, fără nici cel mai mic motiv, făcu ea în continuare pe mironosița. Noi pur și simplu stăteam de vorbă despre principiile mișcării și despre gloria ce ne așteaptă. L-a umplut pe Lucky de sânge din senin, lăsându-l lat, iar pe mine a vrut să mă strângă de gât. Este un om extrem de periculos, care ar putea crea multe probleme cauzei noastre. Trebuie să iei o decizie înțeleaptă în privința lui, dragule.

Învățătorul n-o mai privi, concentrându-se asupra listei de bucate și, pentru o vreme, nu mai scoase vreun cuvânt. Dădu comanda pentru amândoi, alegând o șampanie Riserva Montelero, după care decise.

— Trebuie eliminat, asta e clar.

— Tot așa mă gândeam și eu, iubitule, însă n-am îndrăznit să ți-o sugerez, făcu Lihong, imediat părându-i rău că a avut o asemenea pornire. De fapt, nici nu era cazul. Tu știi întotdeauna mult mai bine ce este de făcut. De asta te respect.

Xilai nu luă seama la vorbele meșteșugite ale fetei, continuându-și ideea:

— În noaptea asta se va rezolva totul. Pune-i pe Zeng Wu și Cheng Hunan în temă cu ce au de făcut din ordinul meu și avertizează-i să nu cumva să dea greș. Nu accept nicio scuză. Eu voi rămâne peste noapte în Orașul îngerilor, ca să nu existe vreo bănuială asupra mea în caz de nereușită. Dar sunt convins că aghiotanții mei se vor descurca de minune, ca în atâtea alte situații asemănătoare. Doar îi plătesc cu bani grei... Ca și pe tine, de altfel, așa că aștept să le dai tot concursul. Veți întocmi împreună un plan de bătaie și îl veți pune în aplicare.

— Bine, Mao, dar eu te iubesc! Cum poți vorbi de bani, atunci când e vorba despre devotamentul și dragostea mea pentru tine? Cum poți spune una ca asta?

— Lasă prostiile și vezi ce faci! nu o luă Învățătorul în seamă. Și reține că nu admit nicio scuză în caz de eșec.

— Așa ceva nu este posibil, dragule, doar mă cunoști...

• Capitolul 8 •

Cu un imens buchet de flori de câmp în brațe, Thomas Roe ciocăni la intrarea principală a vilei din tabără, ca un veritabil amorez ce își vizitează iubita acasă pentru prima dată. În scurt timp ușa se deschise, iar chinezoaica îi ură bun venit, îmbrăcată doar într-o rochie ca de noapte, transparentă, prin care i se putea vedea totul, inclusiv sfârcurile întărite și minusculul triunghi de păr pubian dintre picioare. Îl pofti înăuntru și i se agăță de gât cu o sinceritate debordantă.

Numai că agentul, versat, nu omise să studieze cu discreție decorul, pentru a intui din ce parte ar putea apărea vreun pericol la adresa lui.

— Știu că ești un fan whisky, așa că am pregătit numai pentru tine două sticle de Clan Campbell de opt ani, darling. Și pe mine, desigur, dacă mă dorești așa cum te doresc eu…

Uriașul se eliberă din brațele ei și începu să se plimbe prin living-room, făcând puțin pe furiosul. Din când în când trăgea cu coada ochiului la neglijeul târfei chinezului, gândindu-se dacă mai târziu era cazul să i-l scoată, ori să facă abstracție de el.

— Cred că nepricopsitul ăla nu mai e pe aici, nu? Și că piciorul lui nu va mai călca în apropierea ta…

— De asta poți fi sigur, minți ea cu seninătate. N-ai să-l mai vezi, cel puțin pe lumea asta…

— Foarte bine, atunci distracția poate începe. Ia să vedem cum vrei să mă răsfeți după durerea pe care mi-ai provocat-o. Ia să vedem cum vrei să-mi oblojești tu sentimentele înșelate, astfel încât eu să te iert și să te iubesc la fel de mult ca înainte.

Wang Lihong se apropie de el cu un pahar și cu o sticlă deja destupată, din care lipsea puțin. Cealaltă, plină, se afla în bar, alături de o frapieră plină cu gheață.

— Te-ar deranja foarte tare dacă te-aș ruga să îmi aduci un pahar de apă de la robinet? o rugă Tom, prefăcându-se însetat.

— Deloc, iubitule, răspunse chinezoaica suspect de serviabilă, dispărând rapid din încăpere.

În lipsa ei, agentul destupă cea de-a două sticlă care era sigilată, completă ce lipsea din cea oferită de Wang și le

schimbă locurile. Apoi, când minora cea apetisantă reveni, îi spuse că nu are nevoie de pahar. Se descurcă mai bine bând direct din sticlă. Ceea ce pe ea o bucură foarte mult.

— Și cum rămâne cu dragostea noastră? întrebă el, neavând un subiect mai bun de conversație. Mă mai iubești?

— La fel de mult ca atunci când mi-ai tras-o pentru prima dată, violatorule! râse ea pe un ton strident, pițigăiat. Și cine nu te-ar putea iubi când beneficiezi de monstrul acela, care mă mir cum de îți poate încăpea în pantaloni. E atât de frumos și de puternic încât nu știu ce femeie din lumea asta largă nu s-ar îndrăgosti de el.

Amuzat de perfidia chinezoaicei, Tom trase o dușcă zdravănă din sticla de whisky și se răstigni comod pe canapea. Motiv prielnic pentru Wang să-i scoată mătărânga din pantaloni și să înceapă să i-o sugă, depunând lăudabile eforturi pentru a înghiți măcar capul. Văzând că acest procedeu nu prea îi ieșea, chinezoaica se rezumă la a i-o săruta și linge, trăgând cu coada ochiului la cantitatea de whisky amestecată cu drog pe care uriașul o consuma cu plăcere – credea ea –, fără să dea semne de moleșeală.

— După părerea mea, ar cam fi vremea să facem dragoste, constată bărbatul, când din sticlă nu mai rămăseseră decât două degete. Acum chiar că m-am aprins. E timpul.

— Așa e, iubitule, îl aprobă ea, îndatoritoare. Numai că va trebui să mă aștepți până când mă întorc de la baie. Am juisat deja de două ori pe când ți-o sugeam. Sper că nu te superi…

Departe de a fi deranjat de absența ei, Tom își alese un loc avantajos în spatele canapelei masive, așteptând să fie asaltat de aghiotanții lui Mao Xilai. Intuiția sa îi spunea că un iminent atac avea să urmeze tocmai atunci. Dar nu acest asalt îl preocupa cel mai mult, ci lipsa chinezoaicei. În ruptul capului n-ar fi vrut ca fata să dispară în timp ce el se răfuia cu cei doi. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, planul său de răzbunare nu mai putea fi pus în aplicare pentru moment, iar asta chiar că îl deranja.

Într-adevăr, Wu și Hunan se repeziră în living-room, cu armele în poziție de tragere. Spre stupoarea lor, nicio țintă nu se afla la îndemână. Cu ochii mijiți și mai mult decât erau de la natură, cei doi încercau să găsească victima pe care aveau ordin să o

trimită pe lumea cealaltă. Dar în încăpere nu se simțea nicio mișcare.

— Ce se întâmplă? întrebă bondocul în chineză, descumpănit.

Tovarășul său ridică din umeri, simțind că mâinile încep să îi transpire pe arma pe care o ținea strâns și cu degetul pe trăgaci.

— Habar n-am, răspunse lunganul, privind în spate. Wang, aici nu e nimeni, rosti el enervat, bănuind că fata l-ar putea auzi. Îți bați joc de noi?

Tom rămase în continuare nemișcat în spatele canapelei, întrebându-se oare ce comunicaseră migdalații pe limba lor.

Dacă ar fi fost și Lucky aici, ar fi înțeles ce zic ăștia, mai înjură el în gând. Doar nu degeaba le-a deprins limbă în ultimele zile.

Și mai contrariată decât ei, minora își făcu apariția, de data asta echipată în combinezonul ei de piele cu fermoar și încinsă la brâu cu centura de care atârna pistolul cu butoiaș, de calibru greu. După ce inspectă și ea living-room-ul cu privirea, nereușind să-l dibuie pe agent, își imagină că acesta nu putea fi prea departe, cel mult undeva prin parcul taberei. Poate ieșise ca să ia o gură de aer proaspăt, înainte de orgia sexuală pe care o visase.

— Fiți pe fază! le ceru chinezoaica, înaintând curajoasă cu pistolul în poziție de tragere. Trebuie să fie aici, pe undeva. Băi, scârnăvie – continuă ea, de data asta în engleză –, de ce te ascunzi de noi? Simți că ți-a sunat ceasul, ai?

În clipa următoare, Tom se postă în fața ei și o răsuci brusc, ascunzându-se după trupul chinezoaicei de armele celorlalți doi. Între timp îi prinsese pistolul de țeavă, orientându-i gura de foc spre podea.

— Iubirea mea, tu îmi dorești moartea? făcu el pe miratul. Nu-mi vine să cred!

Aghiotanții se arătară descumpăniți în fața unei asemenea situații, aflându-se în imposibilitate de a acționa. Răstimp suficient pentru Tom ca să se orienteze și să improvizeze un mod eficient de apărare. Pentru început, îi repezi chinezoaicei un pod de palmă peste ceafă, trimițând-o în lumea viselor. Îi luă revolverul și apoi se adăposti în dosul canapelei din piele, în care cei doi locotenenți ai lui Mao Xilai traseră ca bezmeticii, golindu-și repede încărcătoarele automatelor Uzi.

Imediat după aceea Tom ieși din ascunzătoare, înainte ca aghiotanții lui Mao să își poată reîncărca armele aducătoare de moarte.

— Iertați-mă că vă întreb – li se adresă agentul CIA –, dar încă nu am aflat cum vreți să muriți. Împușcați, strangulați, călcați în picioare sau înecați? Aveți dreptul la o ultimă dorință.

Fără a mai aștepta vreun răspuns de la ei, Roe îi luă la bătaie cu pumnii și picioarele, făcându-i zob în mai puțin de cincisprezece secunde. Apoi încercă să se distreze pe seama lor.

— Hei, bebelușilor, v-ați ales modul în care să faceți nani? E ora de culcare... Dar poate n-ar fi rău să ne mai distrăm puțin.

Surprinzător, gărzile taberei nu reacționaseră în niciun fel la auzul împușcăturilor provenite din interiorul vilei.

Ceea ce înseamnă că sunt obișnuiți cu asemenea zgomote, iar consemnul lor e să nu se amestece în treburile stăpânului, își făcu Tom socoteala.

— Voiai să mă omori? îl întrebă el pe Zeng Wu. Foarte bine, facem un pariu. Ai aici arma ta preferată și un încărcător plin cu gloanțe. Dacă în două secunde reușești să armezi și să mă împușți, bravo ție! Altminteri, îți rup coloana vertebrală. Te prinzi?

În loc de răspuns, deșiratul se repezi nervos la încărcător, dar în clipa următoare un pumn bine plasat i se lipi de nas ca marca de scrisoare. Tom îi mai aplică o lovitură în moalele capul, după care îl luă în brațe, îl ridică la înălțimea bustului, și îi dădu drumul să cadă cu coloana vertebrală pe genunchiul său. O pârâitură de nedescris se auzi în acea clipă, iar chinezul urlă, rămânând inert la podea, fără posibilitatea de a mai reacționa în vreun fel.

Bondocul realiză că parterul său fusese imobilizat definitiv și se năpusti cu mâinile goale, decisiv, asupra celui pe care trebuiau să-l ucidă.

Dacă forța lui ar fi fost pe măsura uri pe care o încerca, ar fi putut trece și printr-un zid gros de douăzeci de centimetri. Numai că lucrurile nu stăteau tocmai așa.

Amuzat de respectiva intenție, Tom primi lovitura de cap a chinezoiului în abdomen, fără a schița vreun gest de apărare. Asiaticul receptă reculul izbiturii și, fără de voie, se retrase doi metri înapoi. Mormăi câteva vorbe pe limba lui și se repezi din nou cu capul înainte, ca un berbec ce se luptă pentru oaia lui

preferată, numai că agentul îi temperă din nou elanul, cu o mână proptită în creștetul capului.

— Ce-ai, mă, cu mine? întrebă el, prinzându-l pe pitic cu o mână de gât și ridicându-l în aer. Ți s-a urât cu viața pe acest frumos pământ? Uite, ca să nu crezi că îți port pică, n-am să-ți rup decât un picior. Pentru început... Ai vreo preferință: stângul ori dreptul?

Și cum Cheng Hunan nu fu capabil să opteze pentru vreuna dintre cele două variante, Tom îi aplică o lovitură de baros cu pumnul în genunchiul drept, dislocând tibia chinezului din lăcașul ei. Oasele se frânseră de parcă ar fi fost ale unei găini care a stat mai multe ore la fiert, ceea ce îl făcu pe chinez să-i dea lacrimile.

— Și-acum să vedem ce mai face chinezoaica mea cea mică... se amuză Thomas Roe de rezultatele conflictului. De voi mă ocup mai târziu, dacă nu cumva mă deranjați în timp ce i-o trag târfei și vă trimit urgent pe lumea cealaltă. Vedeți, din nou vă las – în mărinimia mea – să alegeți! Nu-i așa că America este țara tuturor posibilităților?

Agentul îi cără pe rând pe cei doi, după ce îi lăsă fără arme și muniție, aruncându-i în beciul vilei și ferecând ușa în urma sa, apoi se întoarse în living room, pentru a o trezi pe Wang Lihong din leșin.

Avea cu ea o treabă ce nu suferea amânare.

•

Lui Lucky nu îi fu greu să dea de Marvin Kaiser Jordan și să îl invite la o plimbare prin parc. Ca să nu stârnească gărzilor suspiciuni, rămaseră tot timpul la lumina felinarelor, ca doi practicanți care nu au nimic de ascuns. Totuși vorbeau în șoaptă, ca să nu fie auziți.

— Ți-am cunoscut familia, Marvin. Sunt niște oameni deosebiți.

Mai ales sor'-ta, îi veni lui Branigan să adauge, însă se abținu în ultimul moment. Dacă ai ști de ce este în stare, ai fi tare mândru de ea...

— Sunt bine, sănătoși? se bucură tânărul, devenind dintr-o dată mult mai interesat de conversație decât fusese la început. Nu i-am mai văzut de câteva luni și nici n-am mai vorbit cu ei. Ca să ne putem purifica, ne sunt interzise telefoanele mobile și orice contact cu cei din exterior, știi asta.

— Știu asta foarte bine. Marvin, eu am să te ajut, dar mai întâi te-aș ruga să îmi spui care este nivelul de spiritualitate pe care l-ai atins până în prezent. Ești în continuare un adept înfocat al Falung Mao și vrei să mergi până la capăt?

— La început am fost, dar după ce am înțeles și am văzut cu ochii mei ce se petrece aici, mi-am schimbat părerile la o sută optzeci de grade. Mao ăsta și cu târfa lui sunt niște ticăloși, care ar trebui să ajungă după gratii. Iar sloganul lor, „Victorie cu orice preț!”, e o porcărie cât ei de mare.

Lui Lucky îi plăcură cele auzite, considerându-l deja pe Kaiser Jordan un aliat de nădejde. În continuare trebuia să-i dea acestuia mai multă încredere în sine și speranță.

— Nu-ți face griji, zilele lor de libertate sunt numărate. CIA a intrat pe fir. E vorba despre siguranța națională.

— Chiar voiam să te întreb cum mă poți tu ajuta, fiind doar un practicant ca și mine. Acum înțeleg. Ești agent special aflat sub acoperire. Sunt bucuros că te-am cunoscut!

— Nu sunt înrolat în Agenție, dar nu ești departe de adevăr, precizează Lucky. Agentul este Tom, pe care-l știi. El sunt doar un prieten de-al lui. Împreună formăm o echipă ceva mai aparte. Nu este cazul să intrăm în amănunte, pentru că ar fi nevoie de prea multe explicații pentru a înțelege toate datele problemei.

Tânărul nu insistă.

— Cum vrei tu.

Cei doi se așezară pe o bancă, cu fața spre vila în care știau că se află Roe și amanta lui Mao. Restul așezării, cu excepția felinarelor care luminau o bună parte din parc, era cufundat în beznă. Din când în când, dinspre țarcul ciobănești lor germani de pază se auzea câte un lătrat obosit.

— Pentru a putea pătrunde în tabără astfel încât să nu existe morți peste tot vom avea nevoie de sprijin din interior, Marvin. Dacă forțele speciale ar ataca pieptiș s-ar putea înregistra multe victime din rândul civililor, iar asta nu e de dorit. Mai sunt și alți practicanți ca tine, care vor să renunțe la mișcarea asta, dar nu sunt lăsați? Ne-ar putea fi de folos.

— De vreo doi sunt sigur. Alții, însă, și-ar vinde și mama de frica lui Mao și a aghiotanților lui, chiar dacă mai cârcotesc pe la colțuri. Toată lumea știe că bandiții ăștia îi torturează pe cei care nu se supun necondiționat ordinelor psihopaților care îi conduc, ba chiar îi ucid, atunci când opoziția lor este prea

puternică. Sunt câteva persoane care au dispărut pur și simplu. Nimeni nu crede varianta oficială a Învățătorului, că respectivii ar fi renunțat la mișcare din motive personale ori de sănătate.

— Numele Grabois îți spune ceva? îl întrebă Lucky, rememorând tortura la care asistase datorită capacităților sale extrasenzoriale.

Puțin încurcat, tânărul răspunse în cele din urmă cu entuziasm:

— Darrel este unul dintre cei în care am încredere. De multă vreme tot pune la cale un plan de evadare și încearcă să-i atragă și pe alții în această aventură. Dacă nu am făcut-o până acum este doar din cauză că planul lui nu mi se pare destul de elaborat. Prea este hazardat și bazat pe noroc chior. Până acum l-am temperat cum am putut, ca să nu comită vreo greșeală care l-ar putea costa viața.

— Dacă mai iei legătura cu el, sfătuiește-l să mai stea tocului o zi sau două, fără a-i da prea multe amănunte în legătură cu mine și cu Thomas Roe. E mai bine pentru el, crede-mă!

— Dar o să mă întrebe…

— Spune-i că secta asta diabolică e monitorizată de CIA și că nu îi poți da amănunte suplimentare din motive de securitate.

•

Tom o dezbrăcă la pielea goală pe chinezoaică, apoi îi articulă două palme, de data asta pentru a o readuce în simțiri. Îmbujorată, era și mai frumoasă ca de obicei.

Când îl văzu, ochii i se îngustară a ură și Wang duse mâna acolo unde știa că poartă Coltul Anaconda 4, de calibrul 9 mm. Numai că în acea zonă nu se afla decât pielea catifelată a șoldului, prilej cu care ea realiză că era goală-pușcă.

— Iubito, acum nu mai e nevoie de arme, o asigură agentul, începând și el să își dezbrace hainele, așezându-le ordonat pe spătarul unui fotoliu. Dar dacă ai de gând să-mi faci vreun rău, te poți folosi de „arma” mea, completă Tom, arătându-i membrul aflat în stare de repaos. Asta îți stă în putere.

— Ce s-a întâmplat aici? se prefăcu Lihong că nu înțelege, de parcă nu ea ar fi pus la cale, împreună cu cei doi chinezi, asasinarea agentului. Și de ce ești atât de agitat, ursulețul meu?

— Nu s-a întâmplat nimic, zâmbi Tom, prefăcut. Doar că ciracii voștri au încercat să mă trimită să fac nani, iar eu nu prea am fost de acord cu ei. Dorm puțin, și numai atunci când vreau

să fac asta. Băieții se odihnesc acum, bine-mersi, în beci. Unul are coloana ruptă și nu va mai umbla niciodată, iar celălalt va avea nevoie de cârje sau de o proteză ca să se poată deplasa. Cariera lor s-a sfârșit. Bineînțeles, asta în cazul în care nu mi se năzare să-i trimit eu să facă nani, definitiv. Am tot dreptul, nu-i așa, doar au fost obraznici...

— Ești un dobitoc, Roe, reacționă chinezoaica, fără ca măcar să bănuiască ce o aștepta. Un mare dobitoc. Nici nu știi cu cine te joci. Mao n-o să-ți ierte asta niciodată. Niciodată, auzi?

— Fac ceva pe Mao ăsta al tău, răspunse agentul, bine dispus, luându-i o țâță în mână. Ba chiar mi-ar plăcea să dea în noaptea asta pe aici, ca să mă șterg cu el la fund. Cred că are pielea moale și n-o să mă zgârii cu el...

— Nu știi cu cine te pui, omule, repetă fata, în lipsă de altceva mar bun. O să te distrugă, asta o să-ți facă.

— Da, dar numai după ce am să-ți fac eu fundul varză, zâmbi Tom, ascunzându-și capul între sânii ei opulenți. Numai după aceea...

Începând să înțeleagă cam cum stăteau lucrurile și ce urma să i se întâmple, Lihong intră în panică, iar acest sentiment era cu atât mai alarmant cu cât nu întrezărea nicio speranță de scăpare.

— Lasă-mă, jigodie! se răsti Wang la el, încercând să se elibereze de gura care îi morfolea sfârcurile întărite fără voia ei.

— Asta și așteptam de la tine, prințesă asiatică, zână a vechii civilizații omenești! Să te zbați. Așa, sexul anal pe care ți l-am promis o să fie și mai palpitant. Toată șmecheria constă în dorința cu care mă vei primi în tine. Cu cât te zbați mai mult, cu atât mai bine pentru amândoi...

Gândindu-se din nou la dimensiunile impresionante ale organului bărbatului din fața ei, Lihong ajunse de-a dreptul la disperare. O asemenea sculă îi putea termina definitiv anusul sau chiar o putea ucide. Cu o forță de care Tom n-ar fi crezut-o capabilă, minora începu să îl izbească în cap, pentru a-și salva pielea. Sau fundul, în sfârșit.

Mai degrabă amuzat decât contrariat de eforturile ei, bărbatul își ridică nasul dintre sâni și o sărută apăsat pe gură. Ea încercă să-l muște, dar el se retrase la timp, lăsând-o apoi să îl lovească în plină față. Eforturile ei îl amuzau și îl excitau deopotrivă.

— Dă în mine! o încurajă Tom, jucându-se cu sfârcurile ei. Așa mă faci mai nerăbdător să îți fac fundul vraiște. Vei fi mulțumită de prestația mea, fii fără grijă!

În cele din urmă, Wang pricepu că perspectivele care îi stăteau în față nu erau dintre cele mai încurajatoare și încercă să diminueze proporțiile iminentului dezastru. Dintre două rele încerca să o aleagă pe cea mai mică și, dacă era posibil, să tragă de timp.

— N-ai vrea să-ți fac mai bine o felație stând în cap?

Tom îi zâmbi cu toată fața, îi alintă pubisul cu două degete, după care o prinse cu ambele mâini de fese, depărtându-i-le ușor una de cealaltă.

— Nț, veni răspunsul agentului.

— Dar la o penetrare pe la spate te-ai gândit? încercă ea o altă variantă ceva mai puțin distructivă decât sexul anal.

— Da, însă de data asta voi penetra ce vreau eu, nu ce-mi dai tu. De păsărica ta băloasă m-am săturat deja, așa că fundul tău obraznic și strâmt este tot ce-mi doresc. Și ar fi bine să cooperezi, astfel încât proporțiile dezastrului să fie cât mai mici. Să nu spui că nu te-am prevenit…

Îngrozită, chinezoaica mai depuse un ultim efort pentru a scăpa din ghearele malacului, încercând că-i vâre acestuia degetele în ochi.

La fel de amuzat ca mai înainte de asemenea tentative violente, Tom îi proiectă un pod de palmă în bărbie, amețindu-și victima, fără însă a o aduce în stare de leșin.

— Și-acum, treci la aparat! mai zise el, înainte de a o lua ca pe o cârpă. Întorcând-o cu spatele și răstignind-o pe canapeaua făcută ferfeniță de gloanțele aghiotanților care acum zăceau în beci neajutorați. A venit vremea să îți lucrez profundorul.

— Nu-mi face asta, iubitule! se rugă fata, încă amețită de lovitura primită în bărbie. Ai să mă mutilezi pe viață. Ai să mă omori!…

— În cazul ăsta, vei fi prima femeie din lume care dă ortul popii din cauza amorului. E ceva, nu? Poate intri și în cartea recordurilor. După părerea mea, tot ce mai poți face, în situația în care te afli, este să cooperezi, ți-am mai spus-o. Poate așa suferința ta va avea o intensitate mai redusă. Dă-ți concursul, și totul va fi OK! În fine, este posibil ca totul să fie OK…

În timp ce îi vorbea pe un ton blajin, părintesc, Tom își plimba organul pe fesele ei bombate, pregătindu-se să o violeze pe acea târfă mică, fiindcă îi dorise moartea. Și nicio rugăminte din lume n-ar fi putut să îl abată de la planurile lui, indiferent din partea cui ar fi venit, și cu atât mai puțin de la ea, care complotase să îl asasineze.

— Până la urmă, cooperezi sau nu, tot îți fac fundul praf, mai zise bărbatul, înainte de a-i depărta chinezoaicei fesele, penetrându-i anusul cu o plăcere diabolică.

— Dă-mi-o s-o sug mai întâi! avu ea o ultimă dorință, înțelegând în cele din urmă că nu avea nicio scăpare. Ca să alunece mai bine…

— N-am nimic împotrivă, răspunse Tom.

Dar ca măsură de precauție, ca nu cumva târfa să-l muște de organ, îi mai altoi o palmă în bărbie, așa fel încât amețeala lui Wang să persiste. Totodată, o prinse cu o mână de beregată, gata să strângă cu toată forța în caz de pericol.

La câteva secunde după ce, ca o drogată, chinezoaica se jucă cu scula lui enormă, agentul o întoarse din nou cu spatele și o pătrunse dintr-o dată, acum fără niciun menajament. Ajungându-i în măruntaie, rămase înfipt în ea, ținând-o strâns de abdomen și șoptindu-i la ureche:

— Nu-i așa că îți place și că mă iubești cu adevărat?

Tânăra nu fu capabilă să îi dea vreun răspuns, gemând profund în vreme ce avea impresia că în fund îi fuseseră introduși cărbuni aprinși. O durere sfâșietoare pusese stăpânire pe ea, făcând-o să se roage la toți sfinții din ceruri pentru îndurare, deși nu credea cu adevărat în niciunul.

— Și-acum să te regulez, iubito! mai zise Tom, începând o cursă nebună, alternând mișcările de du-te-vino cu cele laterale, astfel încât supliciul ei și plăcerea lui să fie complete. Știu că și tu îți dorești să te pătrund până-n gât…

• Capitolul 9 •

Chinezoaica Wang Lihong nu își dădu duhul. Ieși prima din vilă, vizibil marcată de supliciul la care fusese supusă. Eforturile sale de a se deplasa normal ar fi putut da oricui de înțeles că fata era rănită destul de serios. Marvin Kaiser Jordan fu primul care o remarcă și îi atrase atenția lui Lucky.

— Târfa lui Xilai are probleme, zise el, cu o bucurie venită de undeva din suflet.

Într-adevăr, după ce parcurse câțiva metri, fata se prăbuși la pământ de parcă ar fi fost secerată de gloanțe. Înainte ca Thomas Roe să iasă și el din clădire, Lucky se ridică de la locul său, cu intenția de a-i da asiaticei o mână de ajutor.

Apropiindu-se, își aduse aminte de promisiunile agentului și își mai temperă elanul.

— Ce i-ai făcut, nebunule? își întrebă Branigan prietenul.

Acesta ridică din umeri, cu un aer ce se voia nevinovat, precizând cauza stării precare de sănătate a chinezoaicei:

— Nu i-am făcut nimic rău. I-am tras-o și atât.

— Unde?

— În vilă... ba nu, în fund, ha, ha, ha! O merita cu prisosință, se amuză colosul. Ai avut dreptate, tipii ăia doi au vrut să mă ucidă, cu complicitatea ei. Abia am scăpat cu viață, ha, ha, ha! Vrei să i-o tragi și tu?

Lucky ignoră ultima întrebare a agentului CIA și se interesă despre soarta celor doi chinezi:

— Și acum unde sunt?

— În beciul vilei, acolo unde ai „văzut” tu că au loc torturile.

— Pentru moment e în regulă, dar cu asta ce facem? Or s-o vadă paznicii și or să dea alarma.

Între timp Kaiser Jordan se apropiase de chinezoaică, o ridicase de pe jos și se îndrepta cu ea înapoi spre vilă.

— O băgăm și pe ea la beci, zise Thomas Roe. Asasinii ăștia or să își țină de urât unii altora.

În acel moment, mobilul începu să-i trepideze în buzunar, fiind dat pe „silențios”. Datorită regimului preferențial de care se bucura în acea bază, nu fusese percheziționat la venire. După

mai puțin de treizeci de secunde de conversație agentul își anunță prietenul, cu un aer de satisfacție întipărit pe chip:

— Operațiunea a fost declanșată. Mâine dimineață baza va fi încercuită de tancuri și artilerie ușoară. Mie îmi revine misiunea de a crea o diversiune la fața locului. Aș zice că n-are niciun rost să mai așteptăm. Mai bine acționăm încă de pe-acum, luându-i prin surprindere.

Lucky cumpăni riscurile pe care le implica o acțiune pe cont propriu și avu unele îndoieli.

— Dar ordinele primite de la șefii tăi n-au sunat cumva altfel?

— Și ce, ar fi pentru prima oară când o iau pe cont propriu? Nici vorbă! Important e ca totul să se termine cu bine. Bine în accepțiunea noastră, vreau să zic, mai precizează uriașul.

În vreme ce Marvin o târa pe chinezoaică, depunând-o în beci alături de aghiotanții lui Mao, Lucky se înarma cu Coltul fetei, cele două automate Uzi și recupera încărcătoarele nefolosite ale gorilelor. Nu era el foarte familiarizat cu acest gen de arme, preferând mai degrabă pistolul, dar se putea adapta din mers oricărei situații. Doar de aceea poseda calități pe care niciun alt om din lume nu le avea.

•

Ajunsă în beci, cu ultimele puteri pe care le mai avea, Wang Lihong li se adresă în chineză aghiotanților lui Mao, pe un ton ce se voia ucigător.

— Ați dat-o în bară rău de tot, nenorociților! Dacă nu vă ucide Învățătorul pentru această gafă, veți muri de mâna mea, vă asigur de asta! Acum, spuneți-mi, are careva dintre voi un telefon mobil?

O vreme, tăcerea se așternu în beci, cei doi abținându-se să vorbească. Zeng Wu, la cât era de rănit, nici nu știa dacă ar fi putut depune un asemenea efort. Totuși, Cheng Hunan calculă că poate mai are ceva șanse de a supraviețui acelei grozăvii și zise:

— Da, are Zeng unul. Să ți-l aduc?

Fără a-i răspunde, fata începu să se târască spre lungan și îl controlă prin buzunare. Găsi aparatul, constată că bateria era încărcată corespunzător și îi aplică lui Wu o lovitură de picior în coloana vertebrală ruptă.

— Puteai să-l fi sunat până acum pe Învățător, dobitocule! Dar cum să-ți treacă ție prin creierul ăla de găină așa ceva?!...

Urmă o convorbire telefonică foarte aprinsă, care dură circa două, trei de minute. În urma acesteia, Xilai hotărî să dea alarma firmei de pază de la baza Falung Mao, urmând să își facă și al apariția la fața locului în cel mai scurt timp posibil. Poate că nu s-ar fi îngrijorat prea tare dacă n-are fi auzit chiar el zgomote de împușcături provenind din interiorul taberei.

•

— Încotro?

Thomas Roe nu avea intenția de a părăsi tabăra, cu atât mai mult cu cât știa că, în zori, trupele speciale ale CIA urmau să izoleze zona. Dar dacă reușea să anihileze câțiva combatanți ostili, asta nu putea impieta asupra succesului operațiunii, ci dimpotrivă. Din acest motiv se și afla el acolo.

— Voiam să fac o plimbare, răspunse uriașul, apropiindu-se mai mult de gardian. Nu vezi ce noapte frumoasă e?

Paznicul se gândi o clipă, privind la cer, gata să aprobe constatarea practicantului.

— După orele 24:00, nimeni nu mai are voie să intre ori să iasă din acest stabiliment, își recită gardianul lecția învățată pe de rost. Cu excepția Învățătorului, bineînțeles.

— Serios? se arătă Tom, nedumerit.

În secunda următoare, pumnul său greu întâmpină fruntea gardianului, făcându-l pe acesta să se prăbușească fără simțiri în fața gheretei de pază. Apoi, înainte ca partenerul de planton să priceapă ce se întâmplă, agentul puse mâna pe pistolul automat AK-47 cu care era înarmată victima și seceră postul de pază. Rafala făcu ca așchii de lemn să sară în toate părțile, după care se auzi un geamăt prelung, semn că și celălalt gardian fusese anihilat, fiind atins de gloanțe.

Doi la mână, zise Tom satisfăcut, îndreptându-se cu arma pregătită spre baraca în care dormea restul gărzilor.

Lucky îl urmă, întrebându-l din mers pe Kaiser Jordan:

— Ai tras vreodată cu o armă?

— Și încă bine, dar asta s-a întâmplat în timpul armatei. N-a trecut prea mult timp de atunci, așa că îmi voi aminti. Ai încredere în mine! La cât îi urăsc pe dementii ăștia, să fii convins că nu voi risipi prea multe gloanțe.

Mulțumit, Branigan îi dădu unul dintre cele două automate Uzi și încă un încărcător de rezervă.

— Vezi că le scuipă foarte repede, așa că nu ține mult timp degetul pe trăgaci. Trage în rafale scurte, repetate.

— Am înțeles. Veniți după mine, că știu cel mai bine unde sunt încartiruite trupele. Probabil că acum sunt deja alarmate de sunetele împușcăturilor de la intrarea în tabără. Îi vom găsi pregătiți.

— E singurul post de pază? se interesă Tom.

— Da, tabăra nu mai are o altă poartă, iar zidurile sunt foarte înalte. Ar fi foarte bine dacă i-am împiedica pe bodyguarzi să dea drumul câinilor. Sunt din cale-afară de periculoși.

— Câți la număr? vru agentul să știe, cu gândul să-i omoare pe toți cât mai repede.

— Vreo doisprezece, din câte mi-am dat seama. Uitați, gardienii au început să iasă din barăcile lor. Alarma a fost dată.

— Perfect, atunci să omorâm cât mai mulți. Marvin, găsește un loc strategic în apropierea cuștilor și seceră-i pe toți cei care încearcă să ajungă la câini. Lucky, începe balamucul. De mult n-am mai avut parte de o distracție ca asta. Păcat că n-am la îndemână decât un prăpădit de AK-47 și vreo șaizeci de cartușe. Nu-mi plac economiile, mai cu seama când e vorba despre gloanțe...

•

Contrar promisiunilor făcute amantei, lui Mao Xilai nici nu îi trecu prin minte să se grăbească spre baza sectei pe care el o numea mișcare. Îi telefonă în schimb patronului firmei de pază, un fost combatant în Legiunea Străină, spunându-i ce se întâmplă la periferia L.A.

— Comandante, vreau să intervii cu toate forțele de care dispui și să nu-mi vorbești despre costuri ori posibilele victime colaterale, că nu mă interesează. Nu-mi pasă cât îmi ceri. Tot ce îmi doresc să aud de la tine, până dimineață, este că tabăra se află sub control și că toți cei care ne-au atacat au fost prinși ori omorâți. Cu riscul că razi de pe fața pământului întreaga bază, adăugă Învățătorul, pe un ton aspru.

— Mă voi duce chiar eu acolo, cu o trupă de asalt invincibilă. Nimeni nu ne-a rezistat până acum.

— De câți oameni dispui? se interesă Mao Xilai.

Comandantul se eschivă de la un răspuns precis.

— Suficienți ca să ne atingem obiectivul. Cu toții profesioniști, mai precizează el.

— La bază de ce efective dispui?

— Douăzeci de oameni și zece câini foarte bine dresați.

— Atunci, grăbește-te și, repet, nota de plată nu o să mi se pară prea umflată, dacă vei face exact ce ți-am cerut. Iar de morți îmi pasă și mai puțin. Nu poți face omletă dacă nu spargi ouăle, cum spun americanii…

— Înțeleg…

— Aștept să mă suni la numărul știut.

•

Deși noaptea era destul de luminoasă, iar felinarele destule, Tom și Lucky se putură apropia de barăci la adăpostul întunericului, înainte de a începe să tragă. Mai obișnuit cu asemenea exerciții, agentul se afla chiar cu câțiva metri înaintea camaradului său. Stând ascuns după un copac, pe primul dintre paznici reuși să îl doboare cu un pumn bine plasat în gât. Lovitura primită de acesta fu atât de puternică încât, după câteva horcăieli, bodyguardul își dădu duhul, sufocat. Înainte ca alți bodyguarzi să se apropie, Roe îl dezarmă pe nefericit, inclusiv de baioneta pe care aceasta o purta la brâu.

Mai mult ca sigur că îmi va fi de folos la un moment dat, se gândi el, cercetând vârful și lama pumnalului.

Dinspre cuștile câinilor se auzeau lătrăturile tot mai înfuriate ale patrupedelor, care simțeau că în tabără ceva nu era în regulă.

În barăcile practicanților Falung Mao începură să se aprindă luminile, iar câteva femei ieșite afară în pijamale începură să țipe, isterizate.

Dacă aș avea un megafon la îndemână, i-aș avertiza să nu iasă din barăci, se gândi Lucky, știind că glasul său natural nu ar fi servit la nimic în hărmălaia de afară. Din păcate, vor exista și victime printre civili. Poate că ideea lui Tom n-a fost cea mai bună. Ce facem noi aici nu aduce a diversiune, ci a război în toată regula. Sosirea trupelor speciale i-ar fi putut determina să se predea. Așa, nici măcar nu știu cu cine se luptă.

La un moment dat, urletul de moarte al altui bodyguard le acoperi pe celelalte. Agentul CIA zvârlise baioneta spre el, iar aceasta i se înfipsese până la mâner în capul pieptului. Bărbatul căzu mai întâi în genunchi, apoi atinse pământul cu fruntea și se prăbuși pe o parte, fără suflare.

După ce își consultă ceasul, care indica aproape orele 2:00 a.m., Thomas Roe armă pistolul automat și începu să-i secere pe agresori. Trăgea câte două, trei cartușe odată, la intervale de câteva secunde.

Dinspre cuștile câinilor se auzi o rafală și un urlet de om, semn că Jordan nimerise și el un adversar, încă vreo câteva schelălăieli îl convinseră pe agent că și un ciobănesc german fusese scos din competiție.

•

— Nu știu ce se petrece, dar convingerea mea este că început sfârșitul acestei secte diabolice și a nenorocitului ăia de Mao.

Vorbele fuseseră adresate de studentul Leon Bellinger colegului său, Darrel Grabois, care urma să fie torturat și ucis într-un viitor apropiat, după cum „vizualizase” Lucky cu ocazia transei în care căzuse.

— Și noi ce facem, stăm cu mâinile-n sân?

— Nici nu încape vorbă că ar trebui să intervenim, dar cum? întrebă francezul. Ai vreun plan? Ai făcut rost de arme?

— Am făcut pe dracu’! Vom încerca să ne apropiem cât mai mult și, cum găsim unul neînsoțit, îl dezarmăm și îi dăm cu ceva în cap.

Cei doi începură să se târască prin iarba umedă, în ciuda faptului că ținuta lor galben-portocalie nu le putea oferi camuflajul pe care și l-ar fi dorit. Ca să mai diminueze acest handicap, căutau zonele cele mai prost luminate.

— Hai să spargem felinarele! îi veni lui Grabois ideea, căutând pietre prin iarbă. Mai mult ca sigur că atacatorii sun puțini la număr și s-au bazat pe elementul-surpriză. Dacă ar fi fost destui ar fi venit dimineața, după socoteala mea.

•

Aflat la câțiva pași în spatele masivului agent, Lucky îi seconda pe acesta cu Coltul chinezoaicei în mâna dreaptă, cu piedica trasă și cocoșul ridicat. Parcă luând legătura telepatic cu singurii doi practicanți ce nu le erau ostili, începu să țintească felinarele care i se păreau cele mai importante. Din șase gloanțe reuși să țintească patru becuri și abandonă greoiul pistol, realizând că în acele momente nu mai era timp să reîncarce butoiașul.

În fața lui, Tom se afla întins la orizontală și păndea un grup de trei oameni înarmați care se apropia de ei. În acel moment,

dinspre cușt ile câinilor se mai auzi o rafală de armă automată, și încă un gardian se transformă în îngeraș. De data asta, urletul celui atins de moarte nu mai fu urmat de schelălăieli canine.

Thomas Roe ținti cu atenție șt trase un singur glonț, care se înfipse cu un trosnet sec și înfricoșător în țeasta altui gardian. Acesta se prăbuși fără niciun sunet, făcându-i pe ceilalți doi să se pună la adăpostul unor arbori. Începuse să le fie frică de atacurile care veneau din noapte, adversarii lor fiind practic invizibili.

Dacă aș fi avut o armă cu laser i-aș fi halit pe toți, fără ca ei să-și dea seama de unde a venit glonțul, își zise agentul CIA.

De ciudă, distruse și el un felinar, adâncind întunericul relativ al nopții.

Observând locul din care plecase glonțul, cei doi începură să tragă într-acolo, în rafale scurte, demonstrând că nu erau chiar novici în materie.

Tom nu avu altceva de făcut decât să se adăpostească cât mai bine, pentru a nu fi nimerit.

Gardienii se ridicară și înaintară curajoși spre ascunzătoarea agentului, fără a lua în calcul faptul că acesta putea fi secondat de vreun partener. Când mai aveau doar trei metri până la locul în care se afla Tom ghemuit, Lucky se ridică în picioare și înaintă, secerându-i cu automatul Uzi, până când în încărcătorul armei nu mai rămase niciun cartuș. Apoi se aruncă alături de agent și îl întrebă:

— Ești teafăr?

— Da’ cum ai vrea să fiu? răspunse acest cu țâfnă, deranjat de faptul că nu reușise să iasă singur din încurcătură. Hai mai bine să le luăm ăstora armele, și nu mă mai ține de vorbă, că îmi strici distracția!

Între timp, două felinare explodară, fără a fi atinse de gloanțe.

— Cred că ne bucurăm de sprijin din partea unor sectanți, își dădu Lucky cu părerea, făcând abstracție de indispoziția tovarășului său. Care, desigur, nu sunt înarmați, completă el, realizând că felinarele fuseseră sparte cu pietre.

— După părerea mea, ar trebui să fim cu ochii-n patru la tot ce mișcă pe-aici, își arătă agentul reținerea. Nu putem avea încredere-n ei.

— Privește într-acolo! îl atenționă Lucky pe Tom, când acesta își termină argumentația. Un tip intenționează să se strecoare în vilă. Încercăm să i-o tragem?

— Ar fi aproape inutil. E destul de departe și uite-l cum se mișcă. E profesionist.

— Dar îi va elibera pe prizonierii noștri din beci…

— … Nu vreau să îți explic tocmai acum ce fac eu pe acei prizonieri… Ăia doi nu se vor putea mișca nici peste o lună de tratament, iar Wang, cu curul făcut varză, ce pericol crezi tu că poate prezenta pentru noi?

Lucky bătu în retragere, oarecum contrariat de proasta dispoziție a camaradului său.

— Mă văd dator să-ți dau dreptate, Tom, dar trebuia să te previn. Și-acum, ce facem?

— Înaintăm, răspunse uriașul, consultându-și ceasul. Până la sosirea forțelor speciale nu mai e mult. Maximum două ore.

•

Din cauza, gloanțelor care șuierau din când în când prin stabiliment, practicanții Falung Mao înțeleseseră că era mai bine să stea cuminți la locurile lor, cât mai jos cu putință. Deja câteva proiectile rătăcite perforaseră panourile subțiri de lemn, din fericire fără să rănească pe nimeni.

— Hai să ne îndreptăm spre cuștile câinilor, zise Grabois, punându-l pe gânduri pe colegul său.

Acesta meditâ câteva clipe, fără a înțelege rostul acestei acțiuni. Ce să facă acolo unde nu se aflau paznici ce ar fi putut fi dezarmați?

— Aici oricum nu mai avem ce face, și dacă mai spargem câteva felinare s-ar putea să ne alegem cu niște gloanțe în fund, îi explică francezul lui Leon Bellinger.

— Tot nu pricep.

— Vezi tu vreun ciobănesc german prin împrejurimi? continuă Grabois, ușor iritat.

— Nu.

— Asta înseamnă că gardienii n-au apucat să le dea drumul. Și dacă tot n-au făcut-o, ar fi foarte bine ca fiarele să rămână în continuare în captivitate. Iar noi am putea să ne asigurăm de asta, în locul a altceva mai bun de făcut.

Cei doi se târâră în direcția cuștilor, acum simțindu-se mai în siguranță, deoarece parcul nu mai era atât de bine luminat ca

de obicei. Câinii urlau și săreau de parcă ar fi fost turbați pe gardurile cu ochiuri de sârmă, gata să sfâșie și să ucidă la comandă. Cu simțurile încordate la maximum, erau nerăbdători să se angajeze în luptă și să-i sfâșie cu dinții lor puternici pe intruși.

— Dacă am avea ceva cu care să incendiem cuștile... zise Leon, fără prea multă convingere.

Francezul nu-l luă în seamă, fiind concentrat să distingă ceva în fața lor.

— Lasă asta! interveni el după câteva secunde. Nu ți se pare că, aproape de cuști, se văd două siluete întinse pe iarbă?

— Ba da, ar putea fi niște gardieni aflați la pândă, șopti Bellinger după ce privi cu atenție în direcția respectivă.

— Și ce i-ar împiedica să slobozească ciobănești? Doar patrupedele le cunosc mirosul și nu i-ar ataca.

— Ai dreptate, trebuie că sunt grav răniți ori morți. Am putea face rost de arme de la ei. Să înaintăm.

În clipa aceea, de undeva din dreapta lor, nu foarte departe, se auzi un „Pssst!”

Cu transpirația curgându-le pe șira spinării, cei doi își îndreptară privirile într-acolo.

— Darrel, tu ești? se auzi un glas șoptit.

— Da, răspunse francezul cu îndrăzneală. Tu cine ești?

— Ești de partea noastră? Sunt eu, Marvin.

— Știi foarte bine că vreau să scap de aici, răspunse acesta.

— Foarte bine. Cu cine mai ești?

— Cu Leon.

— Bănuiam eu că și el este de-al nostru. Mai înaintați puțin și o să dați peste două cadavre. Le puteți lua armele, dacă știți să le folosiți.

— Și dacă e o cursă și ne împușcă? îi șopti Bellinger lui Grabois.

— Ar fi putut s-o facă fără să ne prevină, nu crezi? replică acesta.

— Cred că ai dreptate, admise tânărul, cu toate că nu prea îi venea să înainteze, instinctul de conservare dictându-i să fie cât se poate de prudent.

În zonă se mai afla un felinar care le putea deconspira prezența, însă riscul de a-l distruge și pe acesta era prea mare. Ar fi putut atrage atenția asupra lor în mod inutil. Se părea că,

cel puțin deocamdată, bodyguarzii renunțaseră la varianta eliberării câinilor.

— Hai, da-ți-i drumul! îi încurajă Kaiser Jordan. Vă acopăr eu. Mai am destule gloanțe și știu să trag, nu vă faceți griji.

Cu inimile gata să le spargă piepturile, cei doi se concentrară și înaintară târâș spre cadavre, pentru a face rost de arme.

• Capitolul 10 •

— Lucky, uite cum procedăm în continuare, șopti Tom. Lasă replicile – o să mi le dai mai târziu. Dintre noi doi, eu sunt cel mai experimentat în asemenea treburi. Avem în față două obiective majore. Este ora 3:30. Unul, ne interesează ca gărzile care au mai rămas în viață să nu ia ostatici, așa procedează teroriștii; iar noi suntem obligați să-i protejăm în primul rând pe civili. Doi, trebuie ca oamenii lui Mao să nu aibă posibilitatea de a ajunge la propriile lor locuințe, unde presupun că păstrează și muniția. Pentru care obiectiv optezi?

— Mă duc să am grijă de muniție, deși n-ar fi exclus ca unii dintre ei să fi rămas de pază acolo, reflectă Branigan.

— Lucky, n-ai putea să închizi puțin ochii, ca să afli ce urmează să se întâmple? îl întrebă agentul, devenit puțin mai nesigur pe el ca de obicei.

Branigan se gândi câteva clipe și răspunse:

— Nu cred că în asemenea condiții este posibil, dar am să încerc. Totuși, nu înțeleg de ce îmi ceri așa ceva tocmai tu, care ești întotdeauna atât de sigur pe tine?! Ți s-a făcut frică? La început te arătai din cale-afară de bucuros că vei avea parte de… distracție.

Fără să mai aștepte un răspuns la ironia sa, Lucky strânse pleoapele și se concentră adânc la viitorul apropiat. Când îi redeschise, masându-și cu putere tâmplele care îi zvâcneau, îi zise amicului său:

— Înainte ca trupele speciale să ajungă la fața locului, își vor face apariția cu totul alte forțe. Ostile, dacă înțelegi ce vreau să spun. Am băgat-o pe mânecă și acum sunt sigur că te-ai cam grăbit cu declanșarea acestui mic război. Le vin întăriri, ceea ce înseamnă că s-a dat alarma și în exterior.

— Mai mult ca sigur că ticăloasa de Wang Lihong a reușit să-l alerteze pe Mao Xilai.

— Sau că gardienii aflați la bază au dat alarma la sediul lor. Da’ ce, asta mai contează? Important e că în curând vom fi atacați de o mică armată, ce nu va ține cont de civili. Va trage în plin, te asigur.

— OK, du-te și încearcă să ții sub observație muniția nemernicilor! Găsim noi o soluție să ieșim din rahatul ăsta.

Tom formă un număr de telefon și anunță trupele speciale că trebuiau să se grăbească, deoarece ostilitățile fuseseră deja declanșate. De asemenea, îl informă pe comandantul operațiunii de anihilare a sectei că se vor confrunta cu trupe foarte bine antrenate și înarmate, care aveau să vină în ajutorul celor aflați în tabără. Apoi se îndreptă târâș spre barăcile practicanților; cu intenția de a împiedica accesul gărzilor înarmate până la aceștia, pentru a lua ostatici.

Când mai avea doar câțiva pași până la prima dintre barăcile adepților Falung Mao, agentul CIA se trezi cu o ploaie de gloanțe la doi metri în fața lui, care îl obligă să facă un salt în lateral. În zbor, slobozi o rafală scurtă de patru gloanțe, care sfârtecă abdomenul bodyguardului ce își ratase ținta. Apoi își alese un loc ferit, numai bun de supraveghere, și tocmai atunci observă că două persoane se îndreptau spre locuințele practicanților, sigur nu cu cele mai bune gânduri din lume. Tot atunci, un dulău mare cât un vițel, rămas liber, se năpusti asupra lui cu intenția vădită de a-l sfâșia cât mai repede. Din nefericire pentru patrupedul deprins să ucidă la comandă, Tom se ridică fulgerător, îi prinse grumazul la subsuoară și se aruncă la pământ cu câinele sub el, rupând gâtul bietului animal.

Trupele alertate de Mao Xilai începuseră să ocupe poziții strategice în jurul bazei sectei în slujba căreia se aflau. Coborând din mai multe automobile de teren de tip Hummer, acestea numărau peste treizeci de combatanți dotați cu aruncătoare de flăcări, lansatoare de rachete, mitraliere de mare și mic calibru și tot felul de arme de asalt. Ceasurile indicau orele 4:20 și încă nu se crăpase de ziuă. Cerul devenise ceva mai întunecos ca înainte. Se lăsase ceața. O rachetă de semnalizare lumină întreaga așezare, făcându-i pe toți beligeranții din baza Falung Mao să se adăpostească cât mai bine. Nu se auzi niciun foc de armă, fiecare fiind mai interesat să-și pună pielea la adăpost decât să-și identifice adversarii.

Imediat după aceea, agentul CIA și Lucky se regrupaseră, după ce mai scoseseră din luptă alți doi gardieni, stabilind totodată și un contact cu cei doi practicanți Falung Mao care se aflau acum de partea lor.

— Vom rămâne constituiți în două grupe, astfel bodyguarzii nu vor ști câți suntem, decretă Lucky. Trageți în tot ce mișcă, dar fiți totuși atenți să nu ucideți oameni nevinovați. Și faceți economie la muniție.

Chiar în acel moment un glonț le șuieră pe la urechi, făcându-i pe toți să se lipească de pământ.

Imediat, Leon Bellinger luă poziție de tragere și se concentră în direcția din care venise glonțul.

— Cred că s-au baricadat în baraca lor, își dădu Tom cu părerea.

— Nu toți, îl contrazise studentul. Observ mișcare împrejurul construcției în care sunt încartiruiți. S-ar putea să fi rămas câțiva pe afară.

— Da? Eu nu văd nimic, se enervă Roe. Mă duc peste ei.

— N-ar fi inteligent din partea ta, Tom, îl struni Lucky. Mai ales că nu sunt prea convins că te vei vindeca de o eventuală rană la fel de repede ca mine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Deodată, în imediata lor apropiere se auzi o detunătură de armă, iar un gardian scoase un urlet de animal rănit, prăbușindu-se la pământ. Studentul îl luase la ochi și îl scosese din joc cu multă stăpânire de sine.

— Să fiu al naibii dacă ăsta n-are ochi de pisică! se minună agentul. Te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru CIA, băiete?

După ce îl privi ca pe un individ venit de pe o altă planetă, Bellinger îi răspunse uriașului:

— Mai întâi să mă văd scăpat cu viață de aici. Câți credeți că ar mai fi?

— Vreo cinci sau șase, aprecie Lucky. Maximum șapte, adăugă el după un timp. Întrebarea e, ce facem în continuare? Îi atacăm, ori ne pitim și îi vânăm de la distanță, trăgând de timp până la sosirea trupelor speciale?

— Așadar, așteptați întăriri! se bucură studentul. În acest caz, suntem salvați. Voi apuca să-mi cunosc nepoții…

— Se aud zgomote de motoare din afara taberei, îi anunță Grabois, care era în permanență cu urechea la pândă. Vin ai noștri.

— Numai să nu fie de-ai lor, își exprimă agentul îndoiala, cu o jumătate de gură. Lucky, eu zic să mergem după ăia doi care precis s-au dus la barăcile practicanților ca să ia ostatici.

— Cred că ai dreptate. Voi doi apropiați-vă din nou de cuștile câinilor, asigurați-vă că animalele nu pot scăpa și fiți cu ochii pe barăcile gardienilor. Supravegheați-i dintr-o poziție convenabilă. În cazul în care ei au primit întăriri și nu noi, măcar n-o să vă aflați în mijlocul focului. O să fie mare tărăboi…

Cei doi se executară imediat, de parcă ar fi fost înrolați în armată de-o viață, înaintând pe coate și genunchi spre obiectivul vizat, fără a mai cere alte explicații. Tom o luă înaintea prietenului său cu automatul AK-47 în poziție ele tragere, refuzând să se mai târască și mulțumindu-se să se deplaseze ceva mai aplecat. Lucky mai avea un singur încărcător, după care automatul Uzi avea să devină la fel de nefolositor precum un pistolaș de jucărie în mâna unui copil.

Într-adevăr, dinspre gardurile care împrejmuiau tabăra se auzeau zgomote din ce în ce mai clare. Din când în când se distingea și câte un ordin scurt, dat probabil de comandantul operațiunii.

Când ușa unei barăci se deschise, agentul ajunsese deja în spatele ei. În prag își făcu apariția un bodyguard, protejat de trupul unei tinere care nu avea mai mult de optsprezece ani. Văzându-l pe Lucky întins pe iarbă, cu automatul Uzi îndreptat spre el, începu să zbiere:

— Dacă nu arunci arma imediat fata va muri, iar tu vei fi singurul răspunzător pentru asta.

Tot atunci, un glonț mușcă iarba la un metru de Lucky, făcându-l pe acesta să se înfioare.

— Da’ tu de ce tragi, dacă vrei pace? încercă Branigan să tragă de timp. În caz că ea moare mori și tu, te asigur!

În mod curios, Tom nu intervine, deși i-ar fi fost la îndemână, își zise Lucky, ușor derutat. Altă dată mă rog de el să nu se bage, iar când e vorba despre viața mea…

Seria gândurilor îi fu întreruptă de apariția celui de-al doilea gardian, care se ascundea de gloanțele inamice în spatele unui tânăr destul de firav, ce nu reușise să își tragă ceva peste pijama. Lucky înțelese și ochi figura primului agresor, care, într-un moment de neatenție, s-ar fi putut îndepărta de ostatică. În clipa următoare, pumnul greu al uriașului Tom căzu în ceafa ultimului ieșit. Acesta se dezechilibră vizibil, dar până a reuși să se redreseze Roe îl prinse de umăr, îi propti țeava pistolului în gât și trase vertical, zburându-i acestuia creierii.

Tânăra începu să urle de groază, iar răpitorul încercă să-i sară tovarășului său în ajutor, moment prielnic pentru Lucky să îl împuște în piept, fără niciun menajament. Gardianul se clătină cam doi metri în spate, după care se prăbuși răpus.

— Eu am să mă asigur că totul este în regulă aici, îi strigă Tom. Tu du-te și vezi ce fac cadeții! Încercați să găsiți muniție, mai adăugă el, aruncând spre amicul său două încărcătoare pline, „rechiziționate” de la ultimele victime. Două cartușe calibrul 7,62 mm săriră în iarbă din cauza șocului, dar nu mai conta. Rămăseseră cincizeci și opt, destule pentru moment.

•

Depășindu-și atribuțiunile stabilite ceva mai devreme, practicanții avansară spre cazarma pazei, mirându-se că nu erau întâmpinați cu focuri de armă. În cele din urmă, spre dezamăgirea lor, urgia se declanșă. Din mai multe guri țâșni în direcția lor o ploaie de gloanțe, de abia putură să se adăpostească îndărătul unor copaci, pentru a scăpa cu viață și a riposta.

În confuzia creată, Lucky ochi și trase o rafală spre trei persoane care se aflau în ușa barăcii, nimerindu-l pe unul în abdomen, iar pe altul în braț. Descumpăniți, cei rămași în viață se repliară înăuntru, cu intenția de a-și vinde viața cât mai scump cu putință.

Tom se furișa prin spatele barăcii, neobservat, încercând să-i ia prin surprindere. Era nevoie de încă o diversiune.

— Predați-vă! începu Lucky negocierile de pace. Baza este deja înconjurată de trupe CIA. Veți rămâne în viață, vă promitem.

Câteva reflectoare începuseră să măture parcul, când dinăuntru se auziră vociferări. În urma acestora, un gardian ieși în ușă, cu automatul din dotare deasupra capului, strigând:

— Nu trageți, că mă predau!

În secunda următoare se auzi o detunătură de armă și „pacifistul” se prăbuși în iarbă, împușcat în spate de un camarad de arme. Apoi, la nici două secunde diferență, o altă împușcătură tulbură împrejurimile, semn că masivul agent intrase în joc, lichidându-l pe cel care trăsese. La scurt timp, gardianul rănit de Lucky în braț împreună cu un ultim beligerant părăseau baraca în care fuseseră cazarmați și unde se aflau arme și muniție.

Apărut în spatele lor, Tom își dădu seama că nu mai era cazul să intervină și ordonă micii trupe de comando:

— Voi doi, escortați-i pe ăștia și închideți-i la un loc cu ciobănești germani. Pe ei n-or să-i sfârtece, așa cum ar merita. Dacă încearcă vreunul să scape, om sau animal, trageți fără milă. Mai aveți muniție?

— Da, răspunse Bellinger, care se aproviziona cu încărcătoare pline cu cartușe de la cei răpuși.

— Lucky, hai să ne baricadăm aici pentru atacul final. E aproape cinci și ai noștri trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Nu mai e mult și se crapă de ziuă. Parcă aud deja bâzâitul elicopterelor, undeva în depărtare.

— Auzi pe dracu'…

Abia atunci înțeleseră cei care se predaseră că fuseseră trași pe sfoară, tabăra fiind încercuită de oameni de-ai lor, nu de întăriri ale rebelilor. Oricum, pentru bodyguarzi era prea târziu. Ieșiseră de bună voie din joc.

•

Mao Xilai își trezi șoferul din somn, ordonându-i să se echipeze în cel mai scurt timp posibil și să se pregătească de plecare.

— Ia din camera mea ce este mai de preț și îngrămădește totul în portbagaj. Probabil că vom avea un drum lung de făcut.

— Dar…

Bărbatul nu apucă să își formuleze nedumerirea până la capăt, că un dos de palmă se lipi de obrazul lui, făcându-i un colț al gurii să sângereze.

— Grăbește-te, dacă ții la viață! Și, mai ales, taci…

Deoarece era noapte, nu avea posibilitatea de a ajunge la bancă pentru a-și ridica averea strânsă în bijuterii de mare preț, și pe care o depozitase în mai multe cutii de valoare.

Nu-i nimic, își zise el, voi găsi mai târziu o modalitate să le recuperez. Nu asta mă interesează acum.

Și cum în cont avea suficienți bani ca să trăiască pe picior mare mai multe vieți de-atunci încolo, nu își făcu prea multe griji pentru scumpele podoabe. Asta ca să nu mai pomenim despre conturile rotunde pe care și le deschisese la două bănci din Elveția, pentru zile negre.

Ieși pe jos din hotel și căută un bancomat, unde să nu fie observat că ridică o sumă prea mare de bani.

Cincizeci de mii de dolari vor fi suficienți pentru început, se gândi, privind prudent în toate părțile. Și, la urma-urmei, eu n-am făcut nimic rău. Niște bandiți au atacat tabăra în lipsa mea, iar eu nu am nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat acolo. Cu o sumă frumușică de bani, orice avocat mai dezghețat mă poate scoate basma curată. Mă voi îndrepta spre San Francisco, iar dacă lucrurile se precipită iau primul avion spre Europa, astfel încât să nu îmi asum niciun risc. Cât despre bijuteriile acelea păcătoase, le voi recupera eu cândva. Pe urmă o iau de la capăt. Lumea e atât de credulă…

•

La început, lui Wang Lihong îi fu frică să depună vreun efort pentru a evada din captivitate, auzind împușcăturile de afară. Îi era foarte clar că, dacă i-ar fi zărit silueta prin parc, cei doi nenorociți care le penetraseră secta ar fi răpus-o fără să îi ofere nici cea mai mică șansă de supraviețuire. Chiar și unii dintre practicanții încartiruiți acolo i-ar putea fi ostili, după modul în care se purtase cu ei. Ar fi fost capabilă de orice, numai să își păstreze viața și să își poată cheltui în tihnă „economiile” pe care le făcuse cât timp fusese târfa lui Mao. Și numai ea știa câte îndurase de la acel nenorocit semi-impotent.

— Nu vreau să mor! se auzi fata vorbind de una singură, în întunericul beciului unde se afla alături de chinezii aceia din pricina cărora dăduse greș. Dar, chiar și dacă scap din nenorocirea asta, Mao nu mă va ierta. E clar că trebuie să-mi iau soarta în propriile mâini, cum de altfel am făcut-o toată viața.

— Zeng Wu, tot te mai doare spatele? îl întrebă ea pe lungan, ca să vadă pe care dintre ei se poate bizui în eventualitatea unei evadări.

— Cred că fiara aceea mi-a rupt coloana, răspunse acesta cu greutate. Abia mai pot vorbi.

— Ți-ai pierdut onoarea, Zeng, asta e. Decât să trăiești toată viața de-acum încolo într-un scaun cu rotile, mai bine ai muri. Regret sincer că nu am cu ce să te ucid, ca să îți curm suferințele. Ba da, te-aș putea sugruma… Ba nu, asta ar implica un mare efort din partea mea, iar eu trebuie să îmi păstrez forțele, ca să-mi pot salva propria piele.

Sadismul vorbelor tinerei îl îngrozi pe lungan, deși acesta îi dădea dreptate în sinea lui. Ce rost mai avea să trăiască precum

un infirm?! Și totuși, în ultimele ore viața îi devenise atât de dragă…

— Dar tu, Cheng Hunan, cât de afectat ești?

— Am un picior fracturat. Tibia mi-a dislocată din genunchi, dar am imobilizat-o cu centura. Dacă aș avea o armă la îndemână și pe cel care mi-a făcut asta în fața mea…

— … Mai bine taci dracului din gură, că mă scoți din sărite! Păi, nu l-ai avut? Și ce-ai realizat? Ai făcut în pantaloni de frică, asta ai făcut…

Știind că enervarea nu îi putea aduce nimic bun, Lihong încercă să se calmeze și să își pună gândurile în ordine.

— Cum putem scăpa de aici? Are careva dintre voi o lanternă sau măcar o brichetă? Unde dracu' e întrerupătorul?

— În capul scărilor, îi răspunse Wu. Și vezi că mobilul are lanternă. Apasă de două ori pe primul buton din stânga sus.

Chinezoaica făcu ce i se spusese și aprinse lumina, minunându-se de instrumentele de tortură dimprejur, pe care parcă le vedea pentru prima dată în viața ei.

— Dacă nu e niciun paznic la ușă, nu va fi mare lucru să scap de aici.

— Și cu noi cum rămâne? se interesă Hunan.

— Așteptați până fac rost de o armă, răspunse Lihong, în timp ce se apuca de treabă. Apoi mă întorc ca să vă împușc…

• Capitolul 11 •

Prima explozie provocată de o rachetă aruncă în aer spațiosul țarc în care se aflau ciobănești germani, cu tot cu ultimii supraviețuitori ai gărzilor de serviciu de pe domeniul sectei Falung Mao. Schelălăielile animalelor amestecate cu gemetele oamenilor și sfârâitul focului ce izbucnise mai persistară o vreme, răspândind în atmosferă și un miros greu, de nesuportat.

Următorul proiectil explodă în mijlocul parcului, luminând împrejurimile și făcându-i pe Bellinger și Grabois să se adăpostească cât mai bine de moartea ce îi păștea din afara taberei, de astă dată. Acum era cât se poate de clar: nu ei primiseră întăriri.

Enervat că în cazarma paznicilor nu găsise cine știe ce armament, Tom înjura de zor. Tot ceea ce prezenta un oarecare interes pentru el consta în cele câteva cutii de grenade defensive rusești, cu care își umplu buzunarele și două raniță de mici dimensiuni.

— Mai taci odată din gură! se răsti Lucky la el, enervat. Peste ce credeai că ai să dai, peste rachete Tomahawk?

— Nu, dar măcar un aruncător de flăcări…

Branigan nu îl mai luă în seamă, apucând o lădiță grea cu muniție gata montată în încărcătoare de 45 de cartușe și o pușcă mitralieră rusească, după care ieși din baracă, pentru a-și căuta un adăpost.

— Decât să te lamentezi atât, mai bine te-ai duce și le-ai spune oamenilor să se îndepărteze cât mai mult de zona în care plouă cu obuze și să mediteze la nemurirea sufletului. În asemenea condiții, au toate șansele să nu mai apuce invazia extratereștrilor, pe onoarea mea! Eu am să încerc să țin trupele care ne asaltează pe loc, atât cât va fi cu putință. Da, Tom, parcă acum se distinge un bâzâit de elicoptere. Sunt sigur că auzul nu mă înșală.

Agentul ciuli inutil urechile, fiindcă alte proiectile sparseră liniștea nopții, făcând adevărate cratere în parcul așezământului și scoțând din rădăcini câțiva copaci mai mititei. Trupele de asalt plătite de Mao Xilai pătrunseseră deja pe teritoriul taberei,

avangarda fiind formată din trei bărbați care deschideau calea celorlalți cu aruncătoarele de flăcări.

Lucky îi luă bucuros la ochi, lumina pe care aceștia o împrăștiau împrejur fiind tot ceea ce își dorea. Îi putea ținti fără probleme.

După rafala de vreo zece gloanțe pe care o slobozi observă că aruncătoarele aveau o altă poziționare, undeva pe iarbă, iar la gurile țevilor câte o flacără mică abia mai pâlpâia.

— Tom, i-am lovit pe toți trei deodată, se bucură Lucky, însă prietenul său nu mai era destul de aproape încât să îl audă.

Pe deplin satisfăcut, Branigan își reluă tirul, de astă dată în rafale scurte, razante cu pământul. Spre surprinderea lui, focul inamic se potoli pentru vreo două minute, după care proiectilele și grenadele începură să explodeze peste tot în jurul lui.

Cuprins de panică, se întinse pe iarbă și își luă capul în mâini, încercând să se facă una cu pământul, închizând ochii. În acel moment, total nepotrivit pentru o viziune, Lucky se văzu alături de Tom la un bar, punând la cale o partidă de sex în trei. Abia pe urmă își reveni, mult mai bine dispus și mai încrezător în sine.

Asta înseamnă că nu vom muri! râse el zgomotos, brusc înveselit. În acest caz, de ce n-aș face-o puțin pe eroul?! Dă bine la imagine…

Își îndesă cât mai multe încărcătoare pline în buzunare și în sân, se ridică în picioare ca un veritabil Rambo și puse țeava mitralierei pe brațul stâng.

— I’m coming! strigă el în noapte, începând să tragă rafală după rafală și înaintând spre forțele armate care îi atacaseră. Back in business…

Făcându-și apariția de undeva dintr-o parte și zărind această scenă, Wang Lihong duse mâna la gură precum o babă care aude cine știe ce grozăvie.

— Păi, ăsta e un zeu ce nu poate fi răpus, murmură ea, fără a putea fi auzită de cineva. Iar dacă un zeu nu poate fi ucis, trebuie adorat.

Aceeași reacție o avu și Tom, care îi pusese oarecum la adăpost pe practicanții neajutorați în fața armelor. Le spusese tuturor să se îndrepte spre gardul de vest al taberei și să se întindă cât mai aproape unii de alții, după care veni în ajutorul tovarășului său.

— Lucky, ai grijă! țipă el de departe, când își zări amicul în bătaia gloanțelor.

Dar acestea parcă îl ocoleau, deși Branigan abia dacă se eschiva când într-o parte, când într-alta, pentru a nu fi nimerit. Noroc că ineditul spectacol nu dură mai mult de două, trei minute, după aceea făcându-și apariția elicopterele trupelor speciale ale CIA. Păsările de oțel începură să lumineze pozițiile strategice ale mercenarilor, trăgând cu rachete și gloanțe de mare calibru în tot ce mișca. Câteva camionete fuseră atinse de proiectile incendiare și săriră în aer, omorându-i pe soldații care se adăpostiseră în spatele lor. Încurajat, Lucky apăsa pe trăgaci, bucuros de experiența unică pe care o trăia.

Ie-te, al dracu' agent! râse Branigan în sinea lui. N-a exagerat deloc atunci când vorbea despre distracție. Niciodată n-am mai trăit o asemenea experiență.

Ceva mai târziu, ultimii trei supraviețuitori ai paramilitarilor angajați de Mao Xilai să îi lichideze pe rebeli își țineau mâinile deasupra capetelor, după ce auziseră de prea multe ori în megafoane somația: „Predați-vă, CIA vă va curma viața!"

Abia apoi renunță și Lucky la mitraliera sa, dar în secunda următoare simți o usturime în zona rinichilor. Se întoarse mirat, ca să vadă despre ce era vorba, când Wang Lihong se pregătea să îl străpungă din nou cu baioneta unui pistol automat AK-47. Se eschivă ușor în lateral, dar o a doua mișcare de acest gen nu mai fu în stare să execute, din cauza durerii. Atunci, agentul Thomas Roe – apărut ca din pământ – o seceră pe chinezoaică cu o palmă, care parcă îi zbură acesteia capul de pe umeri.

•

— Important este să punem mâna pe capul acestei secte diabolice, își dădu Lucky cu părerea după ce zona fusese asigurată.

— Nu se află printre morți? întrebă comandantul trupelor speciale, privind totodată și spre cei trei mercenari luați prizonieri, care erau percheziționați cu multă meticulozitate.

— Șobolanul a șters-o și n-a mai dat pe-aici, explică Thomas Roe. Și-atât de mult mi-aș fi dorit să am o conversație „amicală" cu el…

Militarul zâmbi, după care i se adresă colegului său:

— Oricum, asta nu mai e treaba mea. Am neutralizat obiectivul, restul vă privește. Voi lăsă un om aici, care să explice

Poliției ce s-a întâmplat. Tinerii ăștia, care ne-au ajutat atât de mult, merită felicitările noastre. Fără ei, lucrurile ar fi fost mult mai complicate. Vor fi martori la tot ce s-a petrecut aici, astfel încât secta asta să fie interzisă cel puțin pe teritoriul Statelor Unite.

Leon Bellinger, Darrel Grabois și Marvin Kaiser Jordan, căci despre ei era vorba, se priveau unii pe alții, nevenindu-le să creadă că scăpaseră de acel coșmar și că erau „eroii civili” ai CIA.

Comandantul trupelor speciale reluă:

— Cineva să le noteze acestor trei flăcăi reperele. Poate vom mai avea nevoie de ei. Noi o ștergem. Vă interesează prizonierii?

— Nici cât negru sub unghie. În ceea ce îl privește pe capul acestei bande, îl voi da în urmărire generală și nu cred că ne va scăpa.

— Atunci, îi abandonez pe nenorociții ăștia. Băieți, legați-i bine și valea! Misiunea a fost îndeplinită cu succes. Numărați victimele! Din câte am înțeles, avem doar trei răniți ușor. Asta înseamnă că ne așteaptă niște prime frumușele.

În acel moment, ochii comandantului se opriră asupra frumoasei chinezoaice, care părea că doarme undeva lângă trunchiul unui copac. Fusese depusă acolo de masivul agent, care încă nu-i hotărâse soarta. După lovitura primită, Lihong nu dădea semne că ar avea de gând să se trezească prea curând.

— Și cu ea ce faceți? întrebă comandantul, arătând spre fată cu țeava mitralierei.

— Dacă vrei, o poți lua pentru băieți, i-o oferi Tom. Știe meserie, nu glumă, și nimeni n-o să-i ducă lipsa. Fac prinsoare că e în stare să reziste chiar și o săptămână…

— Știi că nu pot face așa ceva, pal, zise militarul cu regret în glas. Mai bine dați-o pe mâna Poliției. Vor aranja ei să stea măcar douăzeci de ani după gratii.

— Scârba dracu’ – gemu Lucky –, mi-a atins un rinichi și ustură al naibii de rău.

În clipa următoare, realizând despre ce era vorba, Tom îl prinse în brațe și îl obligă să se întindă pe iarbă. Nu prinsese de veste că tovarășul său fusese înjunghiat. Într-adevăr, cămașa rănitului și mâinile îi erau pline de sânge.

Comandantul dădu un ordin, iar unul dintre soldații săi îi acordă primul ajutor.

Peste poate de enervat Thomas Roe luă de pe jos un pumnal și se apropie de Wang Lihong, cu o mină ce nu prevestea nimic bun.

— Tom, n-o ucide! îi ceru Lucky, cu glasul gâtuit din pricina durerii. Nu merită să îți mânjești mâinile cu sângele ei.

Probabil că rugămintea prietenului său fusese destul de convingătoare, deoarece uriașul se mulțumi să îi despice târfei doar combinezonul, astfel încât sânii masivi să i se reverse afară. Apoi o luă la palme, aducând-o în simțiri și ridicând-o în picioare.

În acel moment, din mormanul de efecte confiscate de la prizonieri, un mobil începu să sune. Răspunse unul dintre militari, după ce primi acordul superiorului său.

— Nu, stimabile, misiunea despre care vorbești n-a fost dusă la îndeplinire. Băieții cei buni au învins. Ce să le transmit amicilor tăi? Că vrei să îi întâlnești cât mai curând posibil?

Mao Xilai închise mobilul îngrozit, înțelegând că fuga era singura sa șansă de salvare. Era tot ce îi mai rămăsese.

În vreme ce Lucky se lăsa bandajat iar Wang făcuse ochi, încercând să își dea seama unde se afla și care era situația, agentul CIA le comunicase superiorilor că Mao Xilai a scăpat cu fuga.

Chinezoaica, realizând că nu mai are scăpare și că trebuie să fie recunoscătoare cerului fiindcă rămăsese în viață, se îndreptă spășită spre locul în care Lucky primea îngrijiri medicale, fără a-și da seama că sânii îi sunt dezgoliți.

— Sorry! mai apucă ea să articuleze, înainte ca o baionetă să îi străpungă șalele.

Lovitura fusese dată cu asemenea ură, încât arma albă intrase în carne cu tot cu mâner și cu țeava pistolului automat, vârful lamei ieșindu-i prin buric. În spatele AK-47 la care era montată baioneta ucigașă se afla Barbara Savage, având o figură de om nebun.

— Mori, târâtură! scrâșni ea, împingând în continuare, de parcă ar fi vrut să scoată automatul pe partea cealaltă.

Lihong făcu câțiva pași înainte, după care se prăbuși în genunchi, apoi pe burtă, murind fără a mai scoate vreun cuvânt.

— Acum m-am răzbunat, respiră taiwaneza ușurată, adăugând mai mult pentru sine: păcat că nu l-am putut ucide și pe Învățătorul acela blestemat…

— Ce-ai făcut, nenorocito? se enervă Tom după ce scena se consumase complet.

Reacția lui nu se datora asasinatului în sine, ci faptului că Wang ar mai fi putut fi folosită o vreme…

— Puteți să mă arestați, nu-mi pasă, zise Barbara Savage, apropiindu-se de militari cu mâinile întinse, așteptând să fie încătușată. Am mai ucis doi chinezi care m-au torturat în același mod. Cadavrele sunt în vilă.

Comandantul îl privi pe Tom, apoi pe cea care fusese până de curând o tânără chinezoaică extrem de frumoasă, și zise:

— Victime colaterale. Au căzut în lupta corp la corp. Păcat.

— Au vrut victorie cu orice preț, reflectă Roe, cu o ironie amară în glas. Numai că nu bănuiau cam ce înseamnă asta. Acum au aflat. Poate că experiența le va folosi pe lumea cealaltă.

•

A doua zi dimineață, Lucky se simțea mult mai bine. Datorită capacităților sale extrasenzoriale, deja se putea deplasa și era convins că în vreo două-trei zile, maximum patru, rana se va închide complet.

— Da’ știu că te faci bine al dracu’ de repede, se miră Tom, pus pe glume, ca de obicei. Mi-ai spus asta, dar până acum nu te-am crezut.

Lucky își privi cu simpatie amicul, încercând să-i răspundă în aceeași notă.

— Nu m-am reparat atât de repede încât să merg chiar acum cu tine la partida de sex în trei pe care am „văzut-o” în timpul acelui război, așa că trebuie să mai ai puțină răbdare.

— Opaaa! De chestia asta nu mi-ai spus nimic… Nu cumva mă păcălești?

— Absolut deloc. Oare de ce crezi că făceam eu pe Rambo cu mitraliera aia rusească în brațe?

— Îți văzuse-i viitorul, care era roz! înțelese agentul. Hai, că ești tare!

Lucky făcu câțiva pași prin cameră pentru a se convinge că, într-adevăr, se înzdrăvenea pe măsură ce trecea timpul, după care își întrebă partenerul:

— Au pus mâna pe el?

— Încă nu, dar se pare că l-au localizat la San Francisco.

— Și noi de ce nu mergem într-acolo?

— Fiindcă bunul meu prieten se află în convalescență, îi explică agentul CIA. Are cine să se ocupe de nenorocitul ăla, te asigur.

— Bunul tău prieten își poate consuma convalescența și pe drum, nu-ți face griji. Așa că… ce luăm? Avionul sau mergem cu mașina?

• Capitolul 12 •

— Ne aflăm la Monterey și în câteva ceasuri vom ajunge la San Francisco, îi dădu Thomas Roe raportul superiorului său, care îi telefonase. Ați reușit să îl localizați cu precizie? Sunt doi? Cu șoferul? Foarte bine. Lucky ar fi foarte încântat ca el să fie cel care îl arestează. Nu, bineînțeles că n-o să-l ucidă. Voi avea eu grijă de asta, iar el nu este un asasin, doar nu ați uitat asta… Sper…

După încheierea convorbirii telefonice, Branigan nu spuse nimic, lăsându-și prietenul să vorbească, în cazul în care acesta avea ceva să-i spună.

— Știi ce mă frământă pe mine? începu Tom după un timp. Ce se va întâmpla cu toți banii pe care ticălosul ăsta a reușit să pună mâna prin escrocherie? Oare cine va beneficia de ei?

— Habar n-am și nici nu prea îmi pasă, atâta vreme cât nu încap tot pe mâna vreunul nebun ca el. Dar de ce îți faci asemenea probleme? Vrei să te îmbogățești și să te pensionezi? În cazul ăsta, ai putea apela la ajutorul meu. Ți-aș putea fi de folos.

— Fugi de-aici, ha, ha, ha! râse agentul. În privința banilor, am atâția cât îmi doresc. Și, cel puțin deocamdată, n-am de gând să îmi cumpăr vreo insulă unde să mă retrag din activitate. Mă gândeam doar așa…

•

Mao Xilai se cazase într-un luxos hotel din San Francisco, împreună cu șoferul său, și nu făcea nimic altceva decât să dea telefoane. Sunase la mai multe cabinete de avocatură, unde i se promisese tot sprijinul, după ce povestise – în linii mari – ce fel de victimă era, iar acum contacta agenții de voiaj pentru a zbura spre Europa. Din nepricepere, avusese proasta inspirație de a mai scoate bani de la bancomate, ceea ce dăduse Agenției prilejul de a prinde de veste unde se afla.

Despre soarta locotenenților săi și a frumoasei Wang Lihong nu știa nimic, iar asta era în măsură să îl neliniștească și mai tare. Oricum, bănuia că de tabăra lui se alesese praful.

•

Încă dinainte de ajunge la periferia metropolei San Francisco, Thomas Roe află unde putea fi găsit migdalatul Mao.

— Ne-ați făcut rezervare? își întrebă el omul de legătură.

— O cameră dublă, din păcate. E prea aglomerat, n-am găsit două. Tot ce sunteți rugați este să nu declanșați vreun scandal internațional. Și așa, întreaga opinie publică e cu ochii pe represaliile asupra mișcării Falun Gong. Iar lumea poate pune cu ușurință semnul egal între cele două grupări.

— Nici nu se pune problema, îl asigură agentul. Ne vom purta cu mănuși.

După ce se cazară, lui Lucky îi veni o idee.

— Tom, da' dacă l-am trimite noi pe Xilai, ăsta, pe lumea cealaltă, astfel încât cadavrul lui să nu poată fi găsit vreodată, și am lansa varianta că a fost răpit de extratereștrii? Nu crezi că ar ține?

— Habar n-am. Probabil că nu. Da' n-ar fi mai bine să îl cumpărăm pe însoțitorul lui, oferindu-i libertatea dacă îi face migdalatului de petrecanie?

Expresia întipărită pe chipul lui Lucky îl făcu pe Roe să înțeleagă că niciuna dintre ideile lui nu erau inspirate. În acea clipă, Tom observă că prietenul său este răpus de somn și doarme deja în fotoliu. Grijuliu, îl acoperi cu o pătură, apoi își turnă într-un pahar o porție triplă de whisky. Numai că Lucky nu dormea, ci intrase în transă.

•

Se apropia seara și Xilai încă ținea receptorul telefonului în mână, plimbându-se nervos prin apartamentul hotelului de cinci stele. Șoferul său stătea la o fereastră, stăpânindu-și cu greu nerăbdarea.

— Să comand ceva de mâncare, Învățătorule?

— Da, cred că e cazul să încheiem cum se cuvine această zi încărcată. Mâine dimineață vom zbura la Paris. Asta în cazul în care vei vrea să mă însoțești în continuare…

— Ce e asta, o provocare? rânji șoferul. Încerci să vezi dacă îți voi rămâne fidel? Mă ispitești?

— Nu, spuneam și eu așa, se eschivă Xilai, realizând că nu era deloc momentul să se îndoiască de aghiotantul său. Înainte ca room-service-ul să le aducă mâncarea comandată, soneria telefonului îi surprinse pe amândoi în chip neplăcut.

— Da.

— Slavă ție, Învățătorule! se auzi glasul vesel al agentului CIA. Am lângă mine un bun enoriaș care abia așteaptă să îți vorbească.

— Cred că ați greșit numărul…

— … Numerele… vrei să spui… Ia stai să ți le citesc! Patru, doi, unu, patru, doi, trei, cinci… așa începe contul tău de la una dintre băncile din Elveția. Iar celălalt e cu șase, zero, doi, patru, opt, nouă.

Lui Mao Xilai îi pierise graiul, realizând că cifrele auzite erau exacte. Cei care îl vânau îi aflaseră conturile din Elveția.

— De unde știți voi toate astea? bălmăji el, în lipsă de altceva mai bun. Nimeni în afară de mine nu-mi cunoaște conturile de la Berna…

— Ni le-au spus extratereștrii tăi, ha, ha, ha! Tocmai ce au plecat pe la casele lor, după ce am băut un pahar împreună. Mai exact, i-am făcut criță…

— Stați puțin! N-am putea negocia? Poate ne înțelegem…

— Cât oferi?

— Cincizeci la sută. Juma-juma.

— Am o ofertă mai tentantă: nouăzeci la sută noi, zece la sută pentru tine.

— Asta nu mai e negociere, ci șantaj…

— Bine, atunci nouăzeci și cinci la sută noi, cinci la sută pentru tine.

Și cum Învățătorul nu părea mai avea replică, agentul CIA continuă:

— Văd că nu îți convine nici această ofertă, așa că îți mai fac una: nouăzeci și nouă la sută pentru noi și doar unu la sută pentru tine. Dar nu îți garantăm viața.

Incapabil să mă dea vreo replică, Mao Xilai amuți complet. Din starea de prostrație în tare se afla îl trezi același glas al agentului Roe:

— Da’ cred că tot ar fi mai bine să te omorâm, așa cum ai procedat și tu cu câțiva practicanți cărora le-ai sucit mințile. În acest mod, noi vom lua totul. În plus, scăpăm și de tine.

— Stați puțin! își reveni migdalatul. Vă dau totul în schimbul vieții mele! Mă puteți face scăpat?

Urmă o pauză bine regizată de Lucky și prietenul său, după care Tom îi comunică:

— Da, însă la această înțelegere de taină nu trebuie să existe niciun martor.

Învățătorul își privi șoferul, pricepând cam ce i se cerea, fără a observa că acesta ținea îndreptat spre el un revolver prevăzut cu amortizor.

— Cred că este posibil.

În secunda următoare, cu un zgomot sec, un glonte i se înfipse în umăr, făcându-l să scape receptorul din mână.

Apoi, Thomas Roe și Lucky ascultară pe speaker următoarea conversație:

— Mao, trebuie să mori.

— De ce îmi iei viața? Doar te-am făcut om, scoțându-te din mizeria în care te aflai.

— Eu nu fac altceva decât să duc la îndeplinire un ordin. Nu-mi purta pică! Familia a hotărât moartea ta.

— Mafia? întrebă Xilai din cale-afară de surprins. Dar ce amestec are mafia chinezească în această afacere?

— Asta nu vei mai apuca să afli. Și nu e vina mea. Eu sunt doar un executant. Și-acum, ia-ți adio de la viață!

Cel de-al doilea glonț se înfipse în fruntea bombată a Învățătorului, făcându-l pe acesta să se prăbușească pe spate, cu o mină foarte surprinsă pe chip. Cu doar două minute mai devreme, nici măcar nu ar fi bănuit că sfârșitul îi era atât de aproape.

•

— Banii îi vărsăm în contul unor orfelinate, decretă Tom, cu o mărinimie de care nici măcar el nu se credea în stare. Ar fi păcat ca aceste fonduri substanțiale să încapă pe alte mâini.

— Cum vrei tu.

— În ceea ce o privește pe viitoarea târfă pe care o vom angaja ca să ne satisfacă aspirațiile sexuale, aceasta va fi asiatică.

— Nici nu încape vorbă! Va fi o negresă.

— Ba nu, o asiatică. Vrei să ne luăm la bătaie, Lucky?

— Da, accept provocarea ta, dar prefer o luptă intelectuală. Eu îți pun o întrebare și tu îmi pui alta. Cine nu știe răspunsul – pierde.

— Bine, da’ nu e cinstit! Tu le știi pe toate…

— Iar tu ai mușchi. Uite, ca să ajungem la o înțelegere rezonabilă, facem un compromis: iei o asiatică, iar eu optez

pentru o negresă. Și, ca să nu iasă cu supărare, le schimbăm după primul tur. Pe urmă mai vedem...

• VA URMA •

virtual-project.eu